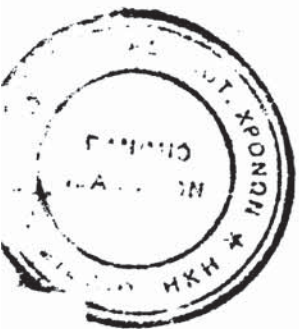

Αγία Ιστορία μεταξὺ δύο ναυαγίων
τοῦ Γ. Παπανικολάου καὶ Θ. Αἰετίδου

Αγία Ιστορία μερζιδίου σουφραίων.
του Γ. Παπαρμυρίου κ. Θ. Αξενίδου

Κυρίως διδακτορικές διατριβές, επί
φιλολογική σχολή του Γ. Παλαμάκη & του Θ.
Αξελίου ανεπισημασμένα, για το δασ.
Ζητ. δ. Σ. Κουρεα

Ἐκθεσις περὶ τῆς ἐπί δευτέρας
διοψηφιστικῆς εἰς τὴν ἑσπέραν τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας
τοῦ κ. Γεωργίου Α. Παπαντωνίου.

Ὁ κ. Γεώργιος Παπαντωνίου διοβαλὼν διοψηφιστικὰ διοηγητοῦ εἰς τὴν
ἑσπέραν τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας, συνυπέβαλεν ὡς εἰδικὴν ἐπί δευτέρας πραγμα-
τείας διατριβὴν φέρουσαν τὸν τίτλον "Ἡ καλουμένη Κιμώνειος εἰρήνη". Ἡ πραγ-
ματεία αὕτη κυκλοφορήσασα κατ' ἄρ ὅς εἰς 40 σελίδας καὶ μὲ ἀτελεῖς, ἀμεθόδου
καὶ ἐν πολλοῖς ἐσφαλμέναις βιβλιογραφικαῖς πνεύματι καὶ παραπομπαῖς, ἐπανε-
δοθεῖ ἵστερον κατὰ 4 σελίδας ἀβηβημένη καὶ διορωμένη εἰς τε τὴν βιβλιογραφίαν
καὶ εἰς ἄλλα τινὰ σφάλματα. Καὶ ἐξηγεῖ μὲν ὁ διοψηφιστικὸς ἐν συμπληρωματικῷ
διορηματι ὅτι "ἐνεκα τῆς ἐν σκουδῇ ἐκτυπώσεως τῆς πραγματείας μου ἡ ἐνός
ἐν παρελθούσῃ βιβλιογραφικὰ τινὰ στοιχεῖα, ἢ ἑτέρου δὲ θέουγον τυπο-
γραφικὰ τινὰ σφάλματα" ἀλλ' ἡ παρουσίαζομένη ἐν τῇ ἀρχικῇ ἐκδόσει βιβλιο-
γραφικὴ ἁκαταστασία καὶ ἡ διορθωσις σφαλμάτων ὄχι ἀπλῶς τυπογραφικῶν, ἀλλὰ
καὶ πραγματικῶν (ἑξήρης ἔντι Ἀρταῖ ἑξήρης δὲ, σελ. 5 καὶ 6) ἐμβάλλουσαν εἰς διο-
ψίαν, ῥηκὼς ταῦτα δὲν προήλθον ἐκ τῆς ἐσκευασμένης ἐκτυπώσεως ἀλλ' ἐξ ἀγνοί-
ας καὶ ἀπροσεξίας, διορθώθησαν δὲ τῇ διοδεύσει ἄλλου. εἰς 50 περίπου ἀνέρχοι-
ται οἱ διο χειρὸς ἐντός τοῦ κειμένου χαραχθέντες ἵστερσκοί, διο ὧν παρακέρ-
νεται ὁ ἀναγνώστης τῆς πραγματείας νὰ συμπληρώσῃ ἢ νὰ ἀναγνώσῃ τὰ διορθώ-
σι ἀνευ διοκολίας) εἰς τὸν ἐν τέλει διοελίδον (42 καὶ 43) πίνακα τῶν διορθωτέ-
ων καὶ προσθετέων.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἀνατόκωσιν τῆς πρὸς Ἑλληνας ἀνα-
γνώστας ἀπευθυνόμενης διατριβῆς τοῦ Ἑλληνο διοψηφιστικοῦ παρουσιάζεται ἕνός
τροπος βιβλιογραφικὴ ἀστοχία, ἣτις δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διο Ἑλληνα ἐπι-
στήμονα. Τὰ διοήματα τῶν ὡς πηγῶν σημειουμένων ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων
ἀναγράφονται πάντα μετὰ καὶ τῶν συγγραφέων λατινιστί, μὲν δὲ ἡ τοῦ Ἀριστο-
τέλους Ἀθηναίων Πολιτεία, καὶ γερμανιστί, ὡς ἦν δὲν διοήρχον καὶ δὲν ἦσαν
συναναγεγραμμένα καὶ τὰ ἑλληνικὰ διοήματα συγγραφέων καὶ συγγραμμάτων εἰς
τάς ἐκδόσεις τῆς Λιψίας, εἰς ἃς παρακέρνκει ὁ κ. διοψηφιστικὸς. Ἀφοῦ δὲ οὗτος ἐ-
κρινε καλὸν νὰ συμβουλευθῇ διο τὴν ἐργασίαν τοῦ τὴν ἐν ἔτει 1774 ἐκδοθεῖ-
σαν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος τοῦ Feltzer καὶ τὴν ἐν ἔτει 1702 Ἑλληνικὴν
Ἀρχαιολογίαν τοῦ Feltzer ἔντι νὰ παρακέρνψῃ εἰς τὰ παμπόλαια καὶ ἐν Ἑλλο-
διοδυσκρόσιτα ταῦτα πρωτότυκα βιβλία, διοτι νὰ μὴ προτιμήσῃ τῆς νεωτέρας καὶ
μεταφράσεις αὐτῶν, τὴν τοῦ Ἑλ. Παγκαβῆ (1840) διο τὸ πρῶτον καὶ τὴν τοῦ Ἰω.
Παγκαβῆ καὶ Γ. Γόγου (Κων/λις 1864) διο τὸ δευτέρον; Ἐδοῦ δὲ πρέκει νὰ παρα-
τηρηθῇ, διο ὁ φιλόλογος ἐρευνητὴς γράφων ἐν ἔτει 1942 δὲν διοαιολογεῖται
χρησιμοποιοῦν διο τὰ διο. τὴν ἀπρησιαμένην ἐκδοσιν τοῦ διο. ἔντι τῆς
νεωτέρας καὶ διουγκρίτως ἀλλεστερίας ἐκδόσεως τοῦ διο. Ἰακωβῆ.

Τὸ ἕνα διοερ ἐ-ἐλέξεν ὁ κ. διοψηφιστικὸς διο τὴν ἐπί δευτέρας διατρι-
βῆν τοῦ εἶναι καλὸν, ἀλλ' διο πολλοῦ ἐξήγητημένον. Ἰὴν τῶν σχετικῶν κεφαλαί-
ων, ἣτινα διο ιερῶνουν εἰς τὴν λεγομένην Κιμώνειον εἰρήνην αἱ διοήμοροι Ἱστο-
ρίαι τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἐγράφησαν καὶ πολλοὶ εἰδικοὶ περὶ αὐτῆς μονο-
γραφίαι, ἐξ ὧν ἐνδεκα ἦνα ἐρεῖ ὁ κ. διοψηφιστικὸς, διοήρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι, ὡς π.χ.
τοῦ Witkowski, De pace quae dicitur Cimonia, Romae 1900. Διο μακρῶν διο
1898) Walddecke: Aufsätze zur Pers. Geschichte, Leipzig 1887. Ὁ ἐπιφανὴς Γερμανὸς Ἱστορι-
κὸς Ed. Meyer τὴν περὶ τῆς εἰρήνης ταύτης πραγματείαν αὐτοῦ (Der Friede des
Kallias, Forschungen z. Hellen. Gesch. (z. B. d. Zi) prologisiert διο τῶν διο. Den z. Hellen.
schen Abhandlungen über den Kalliasfrieden eine weitere Folge zu lassen,
welche alle von ihnen aus et contr. vorgebracht Argumente aufs
eine distibiert, kann kaum noch als ein förderliches Unternehmen
betrachtet werden. Ich verzichte darauf um so mehr, da ich glaube
dass eine einfache Betrachtung der Literatur und der überlieferten
Thatfachen zu völlig sicheren Ergebnissen führt.

* Άλλος δ' έκλεισε σκουδατος Ιστορικος ο Βελοχ (Γουισχ. Gesch. v. Π. i. c. 178) παραβεβόμενος την δρθότητα των κορισμητων του Μεγοου γράφει: Die Banke Diskussion unter den Neuten über die Realität dieses sehr mit Unrecht sogenannten «kimonischen Friedens» ist heute wohl erledigt: vgl. Ed. Meyer, Griech. II, 71, der in allen Wesentlichen richtig gesehen hat.

Τοιαυτης ἀμφιβόλου σκοπιμότητος ἐπιστημονικὴν προσκρόθειαν ἀποτελεῖ ἡ γνωστότατα πράγματα πραγματευομένη διατριβὴ τοῦ κ. Γ. Πακωντινίου. Οὗτος ἠνατρέχων εἰς ἔργα καλαιτέρων, ἴδια ἱστορικῶν καὶ ἑναέρων συνοπτικῶς τῆς κερὶ τῆς εἰρήνης ταύτης γνώμας τῶν δεχομένων καὶ τῶν μὴ δεχομένων αὐτὴν ὡς κριτήριον μετὰ τῶν Ἄμνατων καὶ Περσῶν γενομένην (σ. 3-6) πρὸς τὸ σκοπὸν ἔκαμαν καὶ ἄλλοι (Busolt, Pöhlmann) παρέλειπε νὰ συμβουλευθῆ νεώτερα καὶ σκουδαιότερα ἔργα, ὡς κ.χ. τοῦ Βελοχ ἢ τοῦ Pöhlmann, Γουισχ. Gesch. v. Π. i. c. 178. Μὲντοι 1914 δαδθεν πολλὰ θὰ ἐδιδάσκοντο καὶ τὴν βιβλιογραφίαν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος θὰ συνεκλήρωνεν. Ἄλλὰ καὶ τοῦ Ε. Μεγοου τὴν πραγματείαν, μολον- ὅτι ἠναφέρει, δὲν φαίνεται νὰ ἐρησιμοποίησεν ὁ κ. Βελοχ, ἅπὸ καὶ ἐ- σφαλμένη εἶναι ἡ εἰς αὐτὴν ἠσορῶσα βιβλιογραφικὴ παρακομῆ (τόμ. I σ. 156 ἠντὶ τόμ. II σ. 71). Ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ δὲ νὰ ἀμφιβάλλω, ἂν ὁ κ. Βελοχ εἶ- δε καὶ ἐρησιμοποίησεν αὐτὸς καὶ τῆς ἐν τῇ κρινομένην πραγματεσίᾳ ἠναφερο- μένας εἰδικῶς μονογραφίας τοῦ Benmann, τοῦ Dikema, τοῦ Lehmann, τοῦ Müllers, τοῦ Motte, τοῦ Wiesner ὅ, διότι δταν ἐζητήσα παρ' αὐτοῦ διὰ τοῦ κ. Κο- σμητορος νὰ μοῦ ἀκοδελῆγ μοῦ τῶν Ἀθηνῶν εδρῶσκονται τὰ δυσκρόσιτα ταῦ- τα βιβλία, ὅπως συμβουλευθῶ αὐτῶ διὰ τὴν ἐκθεσίμ μου ταύτην, ἔλαβα τὴν κάκως παρήδοξον ἀπάντησιν, ὅτι ταῦτα " μὴ εδρῶσκόμενα εἰς τῆς ἐνταῦθα βιβλιοθήκας, τῇ παρακλήσει τοῦ ἀδελφοῦ μου καθηγητοῦ τῆς Ὀδοιιατρικῆς, φίλος τοῦ Ἀμερικανῶς φιλόλογος παρὰ τῇ ἐνταῦθα Γενναεσίᾳ βιβλιοθήκῃ ἠνέλαβε προθύμως τὴν ἐξεδρεσίμ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας καὶ μετὰ κέρ- οδον μῆνῶν παρεδῶρσεν ἐπὶ ἐπιστροφῇ, ἠγνωστον πῶθεν προμηθευθεῖς, τὰ σχε- τικὰ βιβλία, ἐν οἷς καὶ τῇ ἐν τῷ θρητέρῳ σημειώματι ἠναγραφόμενα. Τὴν οὐκ ἠμεσον πρὸς τὰ βιβλία ταῦτα γνωρίμλιαν τοῦ κ. Βελοχ προῖδει πως καὶ ἡ βιβλιογραφικὴ ἠναγραφὴ τῆς πραγματείας τοῦ Wiesner ὅ, ὅκου ὡς τόκος ἐκδῶσεως σημειοῦται τὸ ἀνδρακρῶτον τοκωνδριον Μαυθμυγοου, ἐνῶ θὰ πρὸκει- ται ὁκοῖτω κερὶ Μαυθμυγοου - Dissertation.

Τὴν παρήθεσιν τῶν ἠντιτιθερένων κερὶ τῆς Κιμωνεῖου εἰρήνης γνω- μῶν, τὴν ὁκοίαν εδρῶσκεις καὶ παρὰ Busolt, Pöhlmann κ. λ. κ. ἀκολουθεῖ (σ. 7-9) ὁκοκος καὶ ἔξω τοῦ κυρλοῦ θέματος παρέκβασίς κερὶ τοῦ τρῶκου, καθ' ὄν δι- εἴηγοντο αἱ κερὶ συνθηκῶν διαπραγματεῶσείς μὲ στοιχειῶδεις καὶ ἐν πολ- λοῖς κοινοτάτας παρατηρήσεις (σ. 7 μέσον).

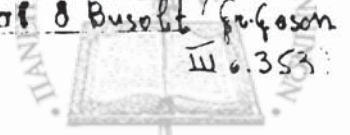
* Ἀκολουθῶς (σ. 9-23) ἐξετάζονται αἱ κληροφορίαι, ὡς παρέχουσιμ οἱ ἄρχαιοι συγγραφεῖς κερὶ τῆς καλουμένης Κιμωνεῖου εἰρήνης. Αἱ κερὶ τῆς εἰ- ρῆνης ταύτης εἰδ' ὄσεις τῶν ἄρχαίων καὶ τὰ σχετικὰ χωρία τῶν συγγραφέων Ἡροδῶτου, Θουκυδῶδου, Διοδῶρου, Ἰσοκράτους, Λυσίου, Ἰνδοκίδου, Λυκοδργου, Πλουτάρχου κ. λ. κ. εἰ δὲ τοῦ Βελοχ ἐξετάζοντα, ἠναφέρονται ἐξετάζον- ται καὶ ἐρημνεδονται κἠντα καὶ ὁκό τῶν καλαιτέρων κερὶ τὸ ζήτημα ὁκο- ληθέντων καὶ δὴ ὁκό τοῦ ἠμετέρου Ε. Καρολίδου (Ἰστ. Πακαρρ. ...) ὅστις δι- εἰδοδικῶς κερὶ τῆς εἰρήνης ταύτης πραγματεῶεται καὶ ἴδιαν ἠξίαν λόγου γνώ- μην κερὶ αὐτῆς ἐκφέρει. Ὁ κ. Βελοχ ἐν τῷ κρὸς τὴν Σχολὴν ὁκοβληθέντι ὁκορημάτι αὐτοῦ (σ. 5) ἠναφέρει, ὅτι εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν κερὶ τῆς Κιμων- νεῖου εἰρήνης ἄρχαίων κληροφοριῶν ἄρχεται ἀπὸ τῶν "κοιητῶν". Ἄλλ' ὁδδὲν κοιητικῶν χωρίων ἐν τῇ πραγματεσίᾳ ἠναφέρεται, κλην τῶν ἐν τισιν ὁκοσηρει- ὄσεσιμ (σ. 11, 1) χωρίων τοῦ Ἀριστοφάνους, ἀρχεται δὲ ἀπὸ τῶν ρητέρων. Ὁ κ. Βελοχ ἐν τῷ ὁκορημάτι αὐτοῦ (σ. 5) λέγει. " Ἐξετάζων τὴν ὄλην συγγρα- φὴν τοῦ Θουκυδῶδου κρὸς ἠναζητήσιμ κληροφορίας τινὸς ἐνεχοδῶσης καὶ σκι- ὄδη τινὴ ὁκόνοίαν κερὶ τῆς Κιμωνεῖου εἰρήνης, ἠνευρίσκω τὰ τας μόνον ἐν Α. 56, Β. 69, καὶ Η. 35. " Ἄλλὰ καὶ τὰ τρία ταῦτα χωρία ἠναφέρει καὶ ἠναλθεῖ ὁ Μεγοου ἐν τῇ πραγματεσίᾳ του (Ε. ἠ. σ. 71, 72) παραθέτει δὲ καὶ ὁ Busolt (Γουισχ. v. Π. i. c. 353)

* Άλλος δ' έξισως σκουδατος Ιστορικος ο Beloch (Griech. Gesch. v. II, 1. 178) παραδεχόμενος την δρθότητα των κορισμάτων του Μεγερ γράφει: Die Lantze Diskussion unter den Neuten über die Realität dieses sehr mit Unrecht sogenannten kimonischen Friedens, ist heute wohl erledigt: vgl. F. Meyer, Fousch II, 71, der in allen Wesentlichen richtig gesehen hat.

Τοιαύτης έμφιβόλου σκοπιμότητος έπιστημονικήν προσέθειαν άποτελεί ή γνωστότατα πράγματα πραγματευομένη διατριβή του κ. Γ. Πακωνίου. Ούτος άνατρέχων εις έργα καιαιότερων, ίδια Ιστορικών και άναξέρων συνοπτικώς τις περί της ειρήνης ταύτης γνώμας των δεχομένων και των μη δεχομένων αυτήν ως πρόφασι μετ' εβ' άγνατων και περσών γενομένην (σ. 3-6) περίγραμμα τό δοκτον έκασαν και άλλοι (Busolt, Röhmann) παρέλειψε νά συμβουλευθώ νεότερα και σκουδαιότερα έργα, ως π. χ. του Beloch ή του Röhmann, Griech. Gesch. v. II, 1. 178. Μόνο τον 1914 άπόθεν πολλά θέ έβιδάσκετο και την βιβλιογραφίαν αυτού επί του θέματος θά συνετή ήρωνεν. * Άλλά και του Ε. Μεγερ την πραγματείαν, μολον- ότι άναφέρει, δέν φαίνεται νά έρησιμοποιήσεν ο κ. δοκός ήσιος, ήσος και έ- σφαλμένη είναι ή εις αυτήν ήσροώσα βιβλιογραφική παρασκοπή (τόμ. I σ. 156 ήντι τόμ. II σ. 71). * Άς ούς έπιτραπή δέ νά ήσφιδάλλω, ήν ο κ. δοκός ήσιος εί- δε και έρησιμοποιήσεν αυτός και τής έν τη κρίνομένην πραγματείω άναφερο- μένας ειδικάς μονογραφίας του Benmann, του Wikema, του Rahmann, του Müller, του Möbber, του Wieseman, διότι όταν έζητήσα καρ' αυτού διά του κ. κο- σμητορος νά μου άκοδείξω κοσ των * Αθηνών εδρίσκονται τά δυσπρόσιτα ταύ- τα βιβλία, όπως συμβουλευθώ αυτά διά την έκθεσίμ μου ταύτην, έλαβα την κάπως καρήδοξον άπάντησιν, ότι ταύτα " μη εδρίσκο ένα εις τής ένταύθα βιβλιοθήκας, τη καρακλήσει του άδελφου μου καθηγητού της * Οδοντιατρικής, φίλος του * Αμερικανός φιλόλογος καρά τη ένταύθα Γενναδίω βιβλιοθήκη ήνέλαβε προθύμως την έρεύρεσιν της σχετικής βιβλιογραφίας και μετά ήρ- οδον γηνών παρεχώρησεν εις έκιστροφή, άγνωστον πόθεν προμηθευθείς, τά σχε- τικά βιβλία, έν οίς και τή έν τω ήμετέρω σημείωμάτι άναγραφόμενα. * Την ούχι ήμεσον πρόσ τά βιβλία ταύτα γνωρίμιαν του κ. δοκός ήσιου προ' ίδει πως και ή βιβλιογραφική άναγραφή της πραγματείας του Wieseman, όκου ως τόκος έκπόσεως σημειούται τό άνδρακτον τοκωνδριον Μαυθουφου, ένψ θά πρόκει- ται άκο' έτω περί Μαυθουφου - Dissertation.

Την καρήθεσιν των ήντιτιθερένων περί της Κιμωνίου ειρήνης γνω- μών, την ποίαν εδρίσκεις και καρή Busolt, Röhmann κ. λ. κ. ακολουθεί (σ. 7-9) άσκοκος και έξω του κυρίου θέματος καρέκβασις περί του τριδου, καθ' έν δι- εφήγοντο οι περί συνθηκών διαπραγματεύσεις με στοιχειώδεις και έν πολ- λοίς κοινοτάτας παρατηρήσεις (σ. 7 μέσον).

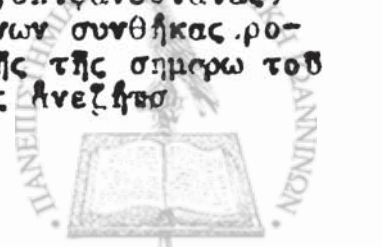
* Ακολουθως (σ. 9-23) έξετάζονται αι κληρονομιας, ής παρέχουσιν οι άρχαιοι συγγραφεύς περί της καλουμένης Κιμωνίου ειρήνης. Αι περί της ει- ρήνης ταύτης είδήσεις των ήραίων και τά σχετικά χωρία των συγγραφέων Ηροδότη, Θουκυδίδου, Διοδώρου, * Ισοκράτους, Λυσίου, * Ύδοκίδου, Λυκοβργου, Πλουτάρχου κ. λ. κ. τά άπό του δοκός ήσιου έξετάζόμενα, άναφέρονται έξετάζον- ται και έρμηνεύονται πάντα και άπό των καιαιότερων περί τό ήήτημα ήσχο- ληθέντων και δή άπό του ήμετέρου Γ. Καρολίδου (* Ιστ. Πακαρρ. ...) όστις δι- εφοδικώς περί της ειρήνης ταύτης πραγματεύεται και ίδιαν ήσίαν λόγου γνώ- μην περί αυτής έκφέρει. * Ο κ. δοκός ήσιος έν τω πρόσ την Σχολήν άποβληθέντι άκορνήματι αυτού (σ. 4) άναφέρει, ότι εις την έξετάσιν των περί της Κιμω- νίου ειρήνης άρχαίων κληρονομιών άρχεται ήπό των "κοιητών". * Άλλά ούδέν κοιητικόν χωρίον έν τη πραγματείω άναφέρεται, πλην των έν τισιν άποσημει- ώσεσιν (σ. 11, 1) χωρίων του * Αριστοφάνους, άρχεται δέ ήπό των ρητόρων. * Ο κ. δοκός ήσιος έν τω άκορνήματι αυτού (σ. 5) λέγει. " Έξετάζων την όλην συγγρα- φήν του Θουκυδίδου πρόσ ήναήτησιν κληρονομιας τινός ένεχοδής και σκι- ώδη τινά άκόνοϊαν περί της Κιμωνίου ειρήνης, άνευρίσκω τά τας μόνον έν Α. 56, Β. 69, και Η. 35. " * Άλλά και τά τρία ταύτα χωρία άναφέρει και ήναλθει δ ήμεγερ έν τη πραγματείω του (Ε. Α. σ. 71, 72) καραθέτει δέ και ο Busolt (Griech. Gesch.

Και κατωτέρω τοῦ ἔκδοξου γράφει. "Ἐπίσης παραθέτω πληροφορίας τοῦ Θουκυδίδου ἢ ληφθεῖσας ἄλλως ἑπαρκῶς καὶ ἐν τῷ συνόλω πρὸς ὀφθαλμῶν, ἐξ ὧν προκύπτει ὅτι ἡ Ἰωνία καὶ ἄλλαι ἐν Μ. Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις δὲν ἦσαν πόλεως ὑποτακτικαὶ εἰς τοὺς Πέρσας μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους". Ἀλλὰ πρὸς τὸν Βούσολτ (Griech. Gesch. III a. 178)... "de Busolt" ἰδ. σ. 356.

Ὡς πρὸς τὴν χρονολόγησιν τῆς εἰρήνης ὁ ἄποψος χρησιμοποιοῦν στοίχιστα γνωστὰ (σ. 23-25) καταλήγει εἰς τὸ ὅτι μετὰ τοὺς κλειστότους ἐκ τῶν καλαιωτέρων συμπέρασμα διὰ τὸ ἔτος 449. Ἐπίσης τὰ περὶ τῶν ὄρων τῆς εἰρήνης (σ. 26-28) τὰ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς αὐτονομίας ἢ τῆς εἰς τοὺς Πέρσας πόλεως ὑποτακτικῶν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Μ. Ἀσίας (σ. 28-31) περὶ τῆς πρεσβεύσεως τοῦ Καλλίου καὶ τῶν προσωπικῶν τοῦτου καὶ τῶν συμπρεσβευτῶν αὐτοῦ ζητημάτων, πάντα ταῦτα εὑρίσκονται καθ' ὅμοιον περίπου ὄστημα ἐξητασμένα καὶ ἐκ καλαιωτέρων (Busolt, σ. 364-356) ἀλλὰ τί ἐκ τῆς ἐρεθνης καὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀποψηφίου εἶναι ἴδιον ἐπίτευγμα καὶ τί ἀλλότριον, δὲν δύναται νὰ κρίνω, ἀπὸς ὁδερῶν ἐκ τῶν ἠνωτέρω σημειουμένων εἰδικῶν πραγματειῶν ἠδὲ νῆθην νῆ ἀνεδρω καὶ νῆ συμβουλευθῶ ἐν Ἀθηναίαις.

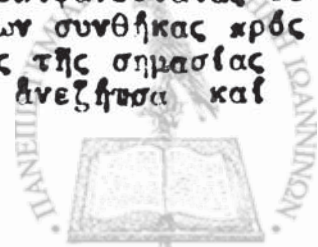
Ἐξετάζοντες τὴν πραγματείαν τοῦ ἀποψηφίου ἔε τε τῆ συνθέσει καὶ τῆ ἀναπόδειξι αὐτῆς, βλέπομεν ὅτι τὸ γενικὸν διάγραμμα τοῦ συνόλου ἀποτελεῖ ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν, τὴν διάταξιν καὶ τὴν ἐρευναν τοῦ ὅλικου τῶν πηγῶν, παρακολοθησὶν καὶ ἐπαναλήψιν καλαιωτέρων ἐκ τοῦ ζητήματος ἐργασιῶν. Σκέψιν καὶ ἐρμηνείαν νέαν καὶ ἴδιαν ἀποτελεῖ μόνον ὁ καὶ ἐν τῷ ἔκδοξοι ἀπὸ τοῦ ἀποψηφίου ὡς ὀδοιῶδης ἐξαιρέτως καθορισμὸς τῶν ὄρων "κεκοιμημένη καὶ γενομένη εἰρήνη" (σ. 36-41) τῶν ὄρων τὴν ἐννοίαν καὶ σημασίαν "ὀδοιῶδης" ὡς ἰσχυρίζεται ὁ κ. ἀποψος, "ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε μελετητῶν τοῦ ζητήματος τῆς Κιωνεῖος εἰρήνης ἐπέστησε νὰ προσδιορίσῃ καὶ τῶν ὄρων τὴν ὀδοιῶδην ἐρμηνείαν πρῶτος ὀδοιῶδης ἀνεζητήσῃ καὶ καθώρισε." γκεῖται δὲ ἡ νέα αὐτῆ ἐρμηνεία εἰς τὴν διαφορὴν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ὄρων "συν ἢ καὶ κεκοιμημένοι" καὶ "συνθηκαὶ γενομένοι" καθ' ἣν οἱ ὄροι ὀδοιῶδης δὲν ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς ταῦτοσημοί, ἀλλὰ μετ' ὀδοιῶδους πρὸς ἀλλήλους (sic) διακρίσεως, ὀδοιῶδης δὲ "κεκοιμημένη" ἔκαλετο ἢ συνθηκὴ μετὰ τὴν διὰ ψήφισματος ἐγκρίσιν τῶν ὄρων αὐτῆς, "γενομένη δὲ δὲ ἔκαλετο μόνον μετὰ τοὺς ὄρους". Κατὰ ταῦτα, δηλαδὴ καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ κ. ἀποψηφίου, ἢ λεγομένη Κιωνεῖος εἰρήνη δὲν προήχθη μέχρι καὶ τοῦ τελικοῦ σταδίου τῆς "γενομένης", ἀλλὰ παρέμεινε ἀνώμοτος εἰς τὸ στάδιον τῆς "κεκοιμημένης". Ἀλλ' ἡ θεωρία αὐτῆ τοῦ κ. ἀποψηφίου καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀναπόδειξος αὐτῆς ἀποδίδει ἀγνοίαν, παρανόησιν καὶ παραχάραξιν τῶν πραγματιῶν. Ἐν πρώτοις εἰς τὸ χωρίον ἐκ τῶν ὄρων ἠντιλεῖ τὰ παραδείγματα καὶ βασίζει τὰ κρίματα αὐτοῦ ὁ κ. ἀποψος, ὁ τρόπος εἰρήνην κοιτεῖσθαι ἀκάντῃ ὡς μέσος (συνθηκῆς-σκονῆς ἐκοιμήσατο) πρᾶγμα τὸ ὄδοιῶδης δὲν ἐνόησεν ὁ κ. Παναγιώτου. Τὰ ἀπ' αὐτοῦ γραφόμενα (σ. 36) ὅτι ὁ Δημοσθένης δηλοῖ τὴν εἰρήνην "κεκοιμημένην" (τὰ εἰσαγωγικὰ τοῦ ἴδιου) καὶ ὅτι ὁ Διοδώρος καλεῖ τὰς συνθηκῆς "κεκοιμημένας" (τὰ εἰσαγωγικὰ ἐπίσης ἀπὸ τοῦ ἴδιου) καὶ ὅτι (σ. 39, 1) τινὲς τῶν συγγραφέων καὶ μάλιστα ῥήτορες καλοῦσι τῆς συνθηκῆς "κεκοιμημένας" (τὰ εἰσαγωγικὰ ἐπίσης ἀπὸ τοῦ ἴδιου) καὶ ὅτι (σ. 38, 1) ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Δημοσθένους (κ. Κτησιφ. 342) "ἐκεῖδ' ἰδὲ τὸν ἐκοιμήσατο τὴν εἰρήνην ἢ πόλιν... ἔγραψα βουλευτῶν ἀποπλεῖν τοὺς πρέσβεις καὶ τοὺς ὄρους ἀπολαμβάνειν" προκύπτει σαφέστατα, ὅτι κεκοιμημένη ἔκαλετο ἢ εἰρήνη πρὸ τῶν ὄρων. Πάντα ταῦτα δὲν εἶναι ἀκριβῆ. "Εἰρήνη κεκοιμημένη" παρ' ὀδοιῶδους τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἐφ' ὅσον γνωρίζω, ἀκάντῃται. Εἰς τὸ χωρίον τοῦ Δημοσθένους τὸ ὄδοιῶδης ἀναφέρει ὁ ἀποψος (κ. παρακρ. 274) "καλλίω ταύτης εἰρήνην ὀδοιῶδης πρῶτον ὀδοιῶδης ὀδοιῶδης ἢ εἰκοῖν ἔχοι κεκοιμημένην τὴν πόλιν", τὸ "κεκοιμημένην" (μέσον) προσδιορίζει τὴν πόλιν καὶ ὄχι τὴν εἰρήνην. Παρὰ δὲ τῷ Διοδώρῳ (ΙΒ. 4) ὀδοιῶδης ἀκάντῃται "συνθηκῆς κεκοιμημένας", ὡς ὁ ἀποψος ἐντὸς εἰσαγωγικῶν ἀναφέρει, ἀλλὰ "Ἀθηναῖοι λαμπρὰν μὲν νίκην νενικηκότες, ἐπιφανεστάτας, συνθηκῆς κεκοιμημένοι" καὶ (ΙΒ. 26) "Καρχηδονίων κεκοιμημένων συνθηκῆς ῥοπέλων". Ὄδοιῶδης ἐν τῷ ἔκδοξοι λεγόμενα περὶ διαστολῆς τῆς σημερῶν τοῦ τῶν ὄρων τοῦτου καὶ τῆς ὀδοιῶδης αὐτῶν ἐρμηνείας, ἢ πρῶτος ἀνεζητήσῃ

Και κατωτέρω τοῦ ὁκοινήματος γράφει. "Ἐπίσης καὶ ἀθέτω κληροφορίας τοῦ θουκυδίδου μὴ ληφθεῖσας ὅτι ἄλλως ἔπαρκως καὶ ἐν τῷ συνδῶν πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐξ ὧν προκύπτει ὅτι ἡ Ἰωνία καὶ ἄλλαι ἐν Ἡ. Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις δὲν ἦσαν ὄρου ὀκοτελεῖς εἰς τοὺς Ἕρσας μετὰ τοὺς Ἑρσικοὺς πολέμους". Ἄλλὰ παρήβαλε τὸν Βερόχ (Griech. Gesch. III 2178)... Ἴδε ἔ Βυσσὲτ ἰ.σ. σ. 356.

Ὡς πρὸς τὴν χρονολόγησιν τῆς εἰρήνης ὁ ὀκοψήσιος χρησιμοποιοῦν στοιχεῖα γνωστά (σ. 23-25) καταλήγει εἰς τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς κλειστός ἐκ τῶν καλαιοτέρων συμπέρασμα διὰ τὸ ἔτος 449. Ἐπίσης τὰ περὶ τῶν ὄρων τῆς εἰρήνης (σ. 26-28) τὰ περὶ τοῦ ζήτηματος τῆς ἀπονομίας ἢ τῆς εἰς τοὺς Ἕρσας ὄρου ὀκοτελεῖας τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Ἡ. Ἀσίας (σ. 28-31) περὶ τῆς πρεσβεβέως τοῦ Καλλίου καὶ τῶν προσωπικῶν τοῦτου καὶ τῶν συμπρεσβευτῶν αὐτοῦ ζητημάτων, πάντα ταῦτα εὐρίσκονται καθ' ὅμοιον περίπου ὀδοτήματα ἐξητασμένα καὶ ὀδο καλαιοτέρων (Βυσσὲτ, σ. 364-356) ἀλλὰ τί ἐκ τῆς ἐρεθνης καὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ὀκοψήσιου εἶναι ἴδιον ἐπίτευγμα καὶ τί ἀλλότριον, δὲν δόναται νὰ κρίνω, ἄποσ ὀδοερῖαν ἐκ τῶν ἀνωτέρω σημειουμένων εἰδικῶν πραγματειῶν ἠδυνήθην νὰ ἀνεθρῶ καὶ νὰ συμφουλεύθῃ ἐν Ἀθήναις.

Ἐξετάζοντες τὴν πραγματείαν τοῦ ὀκοψήσιου ἔα τε τῆ συνθέσει καὶ τῆ ἀναπτῶσει αὐτῆς, βλέπομεν ὅτι τὸ γενικὸν διὰγραμμα τοῦ συνδῶλου ἀκοτελεῖ ὀδο πρὸς τὴν ἐκλογὴν, τὴν διὰταξιν καὶ τὴν ἐρευναν τοῦ ὀδοικοῦ τῶν πηγῶν, καὶ ἀκολοθῶσιν καὶ ἐπανήλψιν καλαιοτέρων ἐπὶ τοῦ ζήτηματος ἐργασιῶν. Ζητήσιν καὶ ἐρρηνεῖαν νῆαν καὶ ἴδιαν ἀκοτελεῖ μόνον ὁ καὶ ἐν τῷ ὀκοινῆματι ὀδο τοῦ ὀκοψήσιου ὀδο ὀδοισθῆς ἐξαιρέμενος καθορισμὸς τῶν ὄρων "κεκοιημένη καὶ γενομένη εἰρήνη" (σ. 36-41) τῶν ὀκοίων τὴν ἐννοίαν καὶ σημασίαν "ὀδοεῖς" ὀδο ἰσοχυρῖζεται ὁ κ. ὀκοψήσιος, "ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε μελετητῶν τοῦ ζήτηματος τῆς Κιωνεῖου εἰρήνης ἐπεῖρησε νὰ προσδιορίσῃ καὶ τῶν ὀκοίων τὴν ὀδοθῆν ἐρρηνεῖαν πρῶτος ὀδοτος ἀνεξήτησε καὶ καθώρισε. ἴγκείται δὲ ἡ νῆα αὐτῆ ἐρρηνεῖα εἰς τὴν διαφορῆν ἐν τῆ ἐννοίᾳ τῶν ὄρων "συν ἦκαὶ κεκοιημένοι" καὶ "συνθήκαὶ γενομένοι" καθ' ἦν ὀδο ὀδο ὀδοτος δὲν ἐχρησιμοποιοῦντο ὀδο ταῦτῶσμοι, ἀλλὰ μετ' ὀδοισθῶσ καὶ ἄλλῶσ (sic) διακρίσεως, ὀδοτῶ δὲ "κεκοιημένη" ἐκαλεῖτο ἢ συνθήκη μετὰ τὴν διὰ ψήρισματος ἐγκρίσιν τῶν ὄρων αὐτῆς, "γενομένη δὲ ὀδο ἐκαλεῖτο μόνον μετὰ τοὺς ὀδοκούς". Κατὰ ταῦτα, δηλαδῆ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. ὀκοψήσιου, ἢ λεγομένη Κιωνεῖος εἰρήνη δὲν προήχθη μέχρι καὶ τοῦ τελικοῦ σταδίου τῆς "γενομένης", ἀλλὰ παρέμεινεν ἀνώμοτος εἰς τὸ στάδιον τῆς "κεκοιημένης". Ἄλλ' ἢ θεωρία αὐτῆ τοῦ κ. ὀκοψήσιου καὶ ὁ τῶκος τῆς ἀναπτῶσεως αὐτῆς προῖδει ἀγνοίαν, παρανόσιν καὶ παραχάραξιν τῶν πραγματῶν. Ἐν πρῶτοις εἰς τὸ χωρία ἐκ τῶν ὀκοίων ἠντλεῖ τὰ παραδείγματα καὶ βασίσει τὰ κορίσματα αὐτοῦ ὁ κ. ὀκοψήσιος, ὁ τῶκος εἰρήνην κοιεῖσθαι ἀκαντῶ ὀδο μέσοσ (συνθήκας-σκονδῆς ἐκοιησάτο) πρῶγμα τὸ ὀκοῖον δὲν ἐνδῆσεν ὁ κ. Παπαντωνίου. Τὰ ὀδο αὐτοῦ γραθόμενα (σ. 36) ὅτι ὁ Δημοσθῆνης δηλοῖ τὴν εἰρήνην "κεκοιημένην" (τὰ εἰσαγωγικὰ τοῦ ἴδιου) καὶ ὅτι ὁ Διοδώρος καλεῖ τὰς συνθήκας "κεκοιημένας" (τὰ εἰσαγωγικὰ ἐπίσης ὀδο τοῦ ἴδιου) καὶ ὅτι (σ. 39, I) τινῆς τῶν συγγραφέων καὶ μάλιστα ρήτορες καλοῦσι τὰς συνθήκας "κεκοιημένας" (τὰ εἰσαγωγικὰ ἐπίσης ὀδο τοῦ ἴδιου) καὶ ὅτι (σ. 38, I) ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Δημοσθένους (κ. Κτησιφ. 342) "ἐκειδῆ τοῖσιν ἐκοιησάτο τὴν εἰρήνην ἢ πόλις... ἔγραψα βουλεύων ἀκοκλεῖν τοὺς πρέσβεις καὶ τοὺς ὀδοκούς ἀπολαρβάνειν προκύπτει σαφέστατα, ὅτι κεκοιημένη ἐκαλεῖτο ἢ εἰρήνη πρὸ τῶν ὀδοκῶν". Πάντα ταῦτα δὲν εἶναι ἀκριβῆ. "Εἰρήνη κεκοιημένη" κατ' ὀδοθενδῶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἐφ' ὀδοσὸν γνωρίζω, ἀκαντῶται. Εἰς τὸ χωρίον τοῦ Δημοσθένους τὸ ὀκοῖον ἀναφέρει ὁ ὀκοψήσιος (π. παρακρ. 274) "καλλίω ταῦτῆς εἰρήνην ὀδοτε πρῶτερον ὀδο ὀδοτερον ὀδοεῖς ἢν εἰπεῖν ἔχοι κεκοιημένην τὴν πόλιν", τὸ "κεκοιημένην" (μέσοσ) προσδιορίζει τὴν πόλιν καὶ ὀδο τὴν εἰρήνην. Παρὰ δὲ τῷ Διοδώρῳ (IB. 4 ὀδοδῶδ ἀκαντῶται "συνθήκας κεκοιημένας", ὀδο ὁ ὀκοψήσιος ἐντὸς εἰσαγωγικῶν ἀναφέρει, ἀλλὰ "Ἀθηναῖοι λαμπαρῆν μὲν νίκην νενικηκότες, ἐπιφανεστάτας δὲ συνθήκας κεκοιημένοι" καὶ (IB. 26) "Καρχηδονίων κεκοιημένων συνθήκας πρὸς Γέλονα". ὀδοτῶ τὰ ἐν τῷ ὀκοινῆματι λεγόμενα περὶ διαστολῆς τῆς σημασίας τῶν ὄρων τοῦτου καὶ τῆς ὀδοθῆς αὐτῶν ἐρρηνεῖας, ἢν πρῶτος ἀνεξήτησα καὶ

καθώρισα" και τὰ "καθορίσω ἰδίως εἰς ποτον στάδιον ἐκαλεῖτο ἡ εἰρήνη κεκοιμημένη και εἰς ποτον γενομένη" δὲν δεικνύουν μόνον ἄλλειψιν μετριότητος, ἀλλὰ και ἄλλειψιν σοβαρότητος, ὅπου πρόκειται περὶ ὄρων ἐντελῶς ἀνυπάρκτων και ἀπόδρασμα κεκοιμημένων.

Και τοιαύτη ἐν τῷ συνδῶνι αὐτῆς ἡ ἐπί ὁμηγεσία πραγματεία. Ἀλλὰ και ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον παρατηροῦνται ἀσάφειαί τινες και ἀνακριβείαι και ἀμεθοδία, ἐξ ὧν σημειῶνω μερικὰς οὐχὶ κατὰ εἶδος, ἀλλὰ κατὰ τὴν σειράν τῶν σελίδων. Ἐν σελ. 3 ἀνακριβῶς λέγεται ὅτι οἱ ἠθικοὶ πόλεμοι ἀρχονται κυρίως ἀπὸ τοῦ 430 π.Χ. Σελ. 3 Mitchell (1808 π.Χ.) Σελ. 3/4 "ἡ περὶ τῆς εἰρήνης φήμη εἶναι ἀπορριπτεὰ ὡς ἀπόκρυφος". Κατ' ἐπανέληψιν λέγεται ὅτι τὰ ψηφίσματα κατετίθεντο εἰς τὸ Ἀρχεῖον τῆς πόλεως, ἐνῶ ταῦτα κατετίθεντο εἰς τὸ ἡμετέρον. Ἡ λέξις Ἀρχεῖον εἶχε παρὰ τοῖς Ἕλλησι διήφορον τῆς σημερινῆς ἔννοιας. Ἐν σ. 16 παραπομπή, ἀπ' ἐνός μὲν γίνεται ἀμεθόδως ὡς πρὸς τὴν ἐπιγραφήν, ἀπ' ἑτέρου δὲ ἐσφαλμένως ὡς πρὸς τὸ χωρίον τοῦ Πλάτωνος. Τὰ ἐν σ. 40, 3 γραφόμενα περὶ "κατὰ τάξιν ἡρωϊσμάτων εἰς τὰς γενομένας συνθήκας" δεικνύουν ἄγνοιαν και ἀγχοῦσιν τῶν πραγμάτων. Τὰ χωρία τῶν ἑλληνικῶν συγγραμμάτων φέρονται δι' ὁμοίων πρὸς τὸ ἄλλο καθήμενον τυπογραφικῶν στοιχείων. Ποῖστοι γὰρ και δυσαρμόητοι εἶναι οἱ ἁμαρτῶρες σερδόμενοι ἰσχυρισμοί.

Ἰδίως γὰρ τῆς ἐπί ὁμηγεσίας εἰδικῆς ταύτης πραγματείας, ὁ κ. Διομήδης ἀνα εἶρει ἐν τῷ ὁρονηματι αὐτοῦ και δύο ἀνεκδότους. 1) Ἡ ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας και 2) Ἡ ἐπιγραφή τοῦ ἀπολογίου. Ἄβται ἀνέκδοτοι και μὴ προσαχθεῖσαι, δὲν ἔληφθησαν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐκθεσιν ταύτην. Προσηγογε γὰρ ὁ κ. Διομήδης και τρεῖς ἐντόμους, τὰς 1) Οἱ παρῆγοντες τῆς ἱστορικῆς ἐξελέξεως, (διατριβὴ ἐπί διδακτορίας). 2) Ἡ συνθήκη εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα και 3) Ἡ μαντικὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς ἱστορικὸς συντελεστής. Ἐκ τούτων ἡ μὲν πρώτη, κριθεῖσα πρὸ πενταετίας ἐν τῇ ἡμετέρῃ σχολῇ ὡς διατριβὴ ἐπί διδακτορίας, ἐχαρακτηρίσθη ὡς μὴ ἐνέχουσα πρωτοτυπίαν, ἐνεκρίθη δὲ κατὰ πλειοψηφίαν μετὰ μεγάλης ἐκτενείας και ὅπως ἀναγράφεται εἰς τὴν ἀρκτικὰ τῆς 7.6.1937 "ὅσο τὸν ὄρον κατὰ τὴν ἐκθέσιν γὰρ μὴ δημοσιεύῃ ὡς διδακτορικὴ διατριβή, παρὰ μόνον τὰ 100 ἀντίτυπα τῶν ὁσῶτα ἂν παραδῶσῃ εἰς τὸ πανεπιστήμιον". Αἱ γὰρ δύο ἄλλαι, ἐκδοθεῖσαι εἰς ὀλίγους ἡμέρας αὐτοτελῆ και κακοτυπωμένα φιλῶδια, περιέχουν γνωστὰ πρᾶγματα και ἐλάχιστο ἐν σ' ἔγκρισει πρὸς τὰ περὶ συνθηκῶν και περὶ ἁντικῆς σχετικὰ ἔθρα τῶν εἰδικῶν Ἀρχαιολογικῶν Λεξικῶν, ὡς π.χ. τοῦ Διονυσίου. Ὁ κ. Διομήδης ἰσχυρίζεται, ὅτι "δὲν στηρίζεται εἰς ἑλληνὴν βιβλιογραφίαν, ἀλλ' ἀπ' ἐδθείας εἰς τὰς πρώτας πηγὰς, ἦτοι τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς και ποιητὰς". Ἀλλ' ὁ πρωτογονισμὸς αὐτοῦ, ὅθεν καθ' ὃν ἐγνοοῦνται και περιφρονοῦνται αἱ προϋπάρχουσαι περὶ τοῦ θέματος ἐργασίαι, δὲν δικαιολογεῖται διὰ πραγματείας ἐπιφανοῦς ἕνας μὲ ἐπιστημονικὰς ἀξιώσεις. Διὰ τὴν περὶ συνθηκῶν μελέτην, ἣν διαιρεῖ α) εἰς πολιτικὰς και β) εἰς ἰδιωτικὰς συνθήκας, ὁ κ. Διομήδης λέγει ἐν τῷ ὁρονηματι αὐτοῦ, ὅτι "ἡ συλλογὴ τοῦ συνδῶλου τῶν ἀναφερομένων συνθηκῶν, ἄρνετο, ἐλλείπει σχετικῆς βιβλιογραφίας, ἀπ' ἐδθείας ἐκ τῶν ἀρχαίων πηγῶν και ἰδίως τῶν ἱστορικῶν." Ἀλλ' ἂν διὰ τὸν κ. Διομήδη ὁ ἀρχαῖος ἄλλειψις σχετικῆς βιβλιογραφίας εἰς τὸ περὶ συνθηκῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα θέρα, εἶναι πάντα ὅπως ἄλλον ἔχοντα τὴν στοιχειώδη ἐπιστημονικὴν ἐμπειρίαν, ἠέρχεται ἀφθονία ἐπί τοῦ θέματος βιβλιογραφία) ἐδρισκομένη εἰς τὸ μνημεῖον ἐργον τοῦ Busoll-Suoboda, Geographische Staatskunde, Λόναχον 1926. Ἡ ἴδιος δὲ πολιτικῶν συνθηκῶν και ἰδιωτικῶν συμβάσεων παρε' ἔθη εἰς ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς (A. U. Scalae, Staatsverträge. P. G. v. H. v. De pactionum inter gentes civitates factarum ad bellum pacemque pertinentium και εἰς τοὺς παρόρους, πρᾶγματα τελεῖται ὁσο τὸ ὁμοῦ ἄγνοομένο.

Κατὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἡ εἰδικὴ ἐπί ὁμηγεσία, πραγματεία τοῦ κ. Γεωργίου ἀπαντῶνται δὲν προάγει τὴν ἐπιστήμην ἐν τῷ κλάδῳ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας τὸ γὰρ ὄρον ἐργον αὐτοῦ ἐπιστημονικὸν ἔ, ὄν χαρακτηρὰ ἐπίσης δὲν προάγει τὴν ἐπιστήμην και τὴν ἔννοιαν τοῦ πανεπιστημιακοῦ ἴδρου, ἄδυνατὸν γὰρ προτεῖναι εἰς τὴν Σχολὴν τ' ὅσον ὡς ἱκανόν, ὅπως πρὸς τὴν εἰς τὴν περαιτέρω τοῦ ὁμηγετοῦ ἔοκίμασιν.

Ἐν Ἀθήναις .....

ΠΑΝ
5.1.72

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

Γεωργίου Α. Παπαντωνίου.

Κατόπιν της από 14ης Αδγοστού κ.ε. αίτησώς μου, δι' ης υπέβαλον υποψηφιότητα διά την θέσιν βοηθητού καθά τη έδρα της 'Αρχαίας 'Ιστορίας, ή Φιλοσοφική Σχολή όρισεν εισηγητήν τόν καθηγητήν της οικείας έδρας και σεβαστόν μοι διδάσκαλον κ. Π. Κουγέσην. 'Ο κ. εισηγητής υπέβαλεν εις την Σχολήν την από τοσ Νόμου προβλεπομένην έκθεσιν, ήτις περιλαμβάνει κρίσιν τών έργασιδών μου και δή κρίσιν από όλικήν μορφήν έλέγχου.

Εις περιπτώσεις έλέγχου έκιστημονικών έργασιδών εΐθισται ή έλέγχου άναίρεσις, ήτοι ή από τοσ κρινομένου άνασκευή τών δών άδικως από τοσ κριτοσ έλέγχονται. 'Επειδή δέ και ή προκειμένη περίπτωσις εις τάςτας όδναται νά άκαχθή, έκρινα έπιβεβλημένην την σόνταξιν τοσ παρόντος άκομνήματος, δι' όδ σκοπεΐται ή άναίρεσις τοσ γενομένου από τοσ κ. καθηγητοσ έλέγχου.

'Η έκθεσις τοσ κ. εισηγητοσ παρουσιάζει κατά την γνώμη μου δύο κύρια γνωρίσματα, ήτοι είναι πρώτον μέν άδικος έν τη έπικρίσει, δεύτερον δέ έλλιπής έν τη κρίσει. Θά παραθέσω δέ προς άπόδειξιν τοσ μέν πρώτου τάς κρίσεις τοσ κ. εισηγητοσ και τάς περι άπό των παρατηρήσεις μου, τοσ δέ δεύτερου τά σημεΐα της πραγματείας μου, ότινα δέν κρίνονται διά της έκθέσεως.

ΠΑΝ
5.1.3

Υ Π Ο Μ Η Η Μ Α

Γεωργίου Α. Παπαντωνίου.

Κατόπιν της από Ιάης Αδγοπότου κ.ε. αίτησώς μου, δι' ης
υπέβαλον υποψηφιότητα διά την θέσιν καθηγητού παρά τη Έδρα της 'Αρ-
χαίας 'Ιστορίας, ή Φιλοσοφική Σχολή ώρισεν εισαγητήν τόν καθηγητήν
της οικείας Έδρας και σεβαστόν μοι διδάσκαλον κ.Σ. Ζουγέαν. 'Ο κ.
εισαγητής υπέβαλεν εις την Σχολήν την υπό του Νόμου προβλεπομένην
Έκθεσιν, ήτις περιλαμβάνει κρίσιν τών έργασιδών μου και δή κρίσιν
υπό δλικήν μορφήν Ελέγχου.

Εις περιπτώσεις Ελέγχου Εκιστημονικών έργασιδών έβθίσται
ή Ελέγχου άναίρεσις, ήτοι ή υπό του κρινομένου άνασκευή τών δων
άδίκως υπό του κριτού Ελέγχονται. 'Επειδή δε και ή προκειμένη περι-
πτωση εις ταύτας δδνάται νά υπαχθή, έκρινα επιβεβλημένην την σβν-
ταξιν του παρόντος άκομνήματος, δι' οδ σκοπεύται ή άναίρεσις του γι-
νομένου υπό του κ. καθηγητού Ελέγχου.

'Η Έκθεσις του κ. εισαγητού παρουσιάζει κατά την γνώμην
μου δύο κύρια γνωρίσματα, ήτοι είναι πρώτον μόν άδικος έν τη έκί-
κρισει, δευτερον δέ έλλιπής έν τη κρίσει. Θά παραθέσω δε προς από-
δειξιν του μόν πρώτου τάς κρίσεις του κ. εισαγητού και τάς περι άδ-
τών παρατηρήσεις μου, του δέ δευτέρου τά σημεία της πραγματείας μου
άτινα δέν κρίνονται διά της έκθέσεως.

Ιον. "Η διδ,θωσις σφαλμάτων όχι απλά τυπογραφικών, αλλά και πραγ-
ματικών (π.ε.ρ.ης αντί Αρταξέρξης δ.ς, σελ. 5 και 6) εμβάλλουν
εις όποσον, ρήμας ταύτα δέν προήλθον εκ της έσκευσμένης εκ-
τυπώσεως ΑΛΛ' ετ' όγνοιας και άπρ.σεξίος".

Δέν γνωρίζω ποτα άλλα πραγματικά σφάλματα έχει δε' όψει ο κ. καθη-
γητής. Ότι όμως η μνημονευόμενη διδ,θωσις δέν όφείλετο εις "όγνοιαν", το-
το προκύπτει εκ των έν σελ. 35 ένθα χρονολογείται έρρέσας ο θάνατος του
Έξέρξου εις της άναρρήσεως εις τόν θρόνον του διαδόχου αυτού Αρταξέρξου.

3ον. "Αλλά και εις τήν δευτέραν ταύτην άνεπίδοσιν της προς Έλλη-
νος άναγνώστας έπευθυνόμενης διατριβής του Έλληνοσ όποση-
φίου παρουσιάζεται ξερότροπος βιβλιογραφική άστοχία, ήτις
δέν δένονται νά εξηγηθ' δι' Έλληνα έπιστήμονα. Τά δνδματα των
όσ πηγών σημειούμενων άρχαίων Έλληνων συγγραφέων άναγρά-
φονται πόντα μετά και των συγγραφέων Λατινιστί, μία δέ η του
Αριστοτέλους Αθηναίων Πολιτεία, και γερμανιστί, όσ έν δέν
όκληρον και έν ήσαν συναναγεγραμμένα και τά Έλληνικά δνδ-
ματα συγγραφέων και συγγραμμάτων εις της έκδόσεις της Λιψί-
ας, εις όσ παρατίθηται ο κ. όποσηφίος."

Έξ δων γνωρίζω, τά βιβλία άναγράφονται εις τοόσ καταλόγους και τ
της βιβλιογραφίας εις όσον γλώσσαν και όσ έχει ο τίτλος αυτών έν τη προ-
μειωθή. Τά Έλληνικά δνδματα συγγραφέων και συγγραμμάτων εις της έκδόσεις
της Λιψίας άναγράφονται μόνον εις τινος έκδόσεις μετά τό Λατινικόν.

3ον. "... Έλληνικήν Αρχαιολογίαν του Petter , άντι νά παρατίθηται
εις τό κομπόλαια και έν Έλλάδι ευσεβόσιτα ταύτα πρωτότυπα
βιβλία, διατί νά μή προτιμήσθ' της νεωτέρας κακ Έλληνικής μετα-
φράσεις αυτών...". Έξ δέ πρέκει νά παρατηρηθ' ότι ο φιλόλογος
έρευνητής γράφων έν έτει 1942 δέν δικαιολογείται χρησιμοποι-
όν δια τά Ε.Η.Σ. τήν άπρηχαιωμένην έκδοσιν του Müller εντι
της νεωτέρας και άσυγκρίτως πληρεστέρας έκδόσεως του Έλακοβύ "

πρώτον δέν παρατίθηται οδδ' γνωρίζω Έλληνικήν Αρχαιολογίαν του
Petter . παρατίθηται εις τήν Έλληνικήν Αρχαιολογίαν (Archaeologia Graeca, ou
the Antiquities of Greece) του J. Petter . Δεύτερον, έν έντι των προποθέτων βι-
βλίων προτιμή τις της μεταφρά εις, ταύτο δηλοεί παραίτησιν από άόσης έπιφυ-
λάσεως περί της γλωσσομαθείας και εδουνηθήτου έργασίας του μεταφραστήον-
τος. Τρίτον, η έκδοσις του Έλακοβύ δέν τροχοποιεί τήν γραφήν των ότ' έρωθ
μνημονευόμενων και εκ της έκδόσεως του Müller παραληθέντων χωρίων.

4ον. "Τό θέμα όπερ έλέγετο ο κ. όποσηφίος δια τήν έπί όσηφί-
διατριβήν του είναι καλόν, ΑΛΛ' από πολλού έξηνηλημένον. Άν
των σχετικών κεφαλαίων, ότινα άφιερώνουν εις τήν λεγομένην
Κιρώνειον ειρήνην αι εϊκόφοροι Ιστορίαι της Αρχαίας Έλλά-
δος, έγράφησαν και πολλές ειδικαί... όάρχουσι δέ και Άλλαι,
όσ π.χ. του Witkowski ... δια μακρόν δέ περί του ζητήματος
παρατεθενται και οι Holzner, Nöldeke...".

Κατά τήν γνώμην μου, κα λ δ ν' εις τινά έπιστήμην είναι ό'τι συμ-
βάλλεται εις τήν περαιτέρω έξέλιξιν της έπιστήμης, ό'τι τήν έπιστήμην έπί
τό πρώτο κινεί. Έξ η ν τ λ η μ έ ν ο ν δέ πόν ό'τι προβόν μέρι τινός,
όκινηται και όδραναί ειτε δι' Έλλειψιν έσωτερικών στοιχείων ειτε δι' Έλλειψιν
μεθόου, ήτις όδ προκαλέσθ' τήν άνακίνησιν των έσωτερικών αυτου στοιχείων και
τήν προώθησιν. Ένεκα ταύτων δέν γνωρίζω πός έδνανται νά συνυερίψωσι έδο έν-
νοιαί άντίθετοι, όσοσ " τό ετ' η τό έναντία όδχ όπομνεί έπίδντα Άλληλα". Συμ-
πληρών δέ ο κ. καθηγητής τήν βιβλιογραφίαν μου άναγράφει τήν πραγματείαν

./.

τοῦ Witkowski, ἦν ἀνέγραψον καὶ ἐρῶ ἐν τῇ πρώτῃ βιβλιογραφίᾳ, ἀλλὰ δὲν περι-
 ἔλαβον εἰς τὴν ἀποβληθεῖσαν διατριβὴν, ἐκεῖ ἡ μόνον περιλήψιν τῆς γνώμηστοῦ
 συγγραφῆς ἐγνώριζον. Ὁ Holznerfeld ὀδερμίαν κρίσιν καὶ ἀνάλυσιν τῶν κοπι-
 ῶν ἀρχαίων πηρῶν ἐπιχειρεῖ, παραπέμπων μόνον ἐν ἀποσημειώσεσιν εἰς ὀλίγα τε-
 νῆ, ὃ εἰ Nöldeke ἐλάχιστο καὶ κεφαλαιώδη γράφει ἐν σελ. 52. Ὁ ὄπω κεφαλαιώ-
 δας ἠσχολήθησαν περὶ τοῦ ζητήματος καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς, μάλιστα δὲ καὶ νεώ-
 τεροι, ὡς ὁ R. Roques (A history of ancient Persia, New-York, London, 1929)
 ὁ P. Roussel (La Grèce et l'Orient, Paris, 1928).) οὗτος δὲ μὲν ἐκρι-
 να πικρῶν νῶ περιλάβω ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ.

5ον. Τοιαύτης ἀμφιβόλου σκοπιμότητος ἐπιστημονικὴν προσήθειαν
 ἀποτελεῖ ἡ γνωστότατα κείμενα πραγματευομένη διατριβὴ τοῦ
 κ. Γ. Α. Λακαντωνίου. Ὅστις ἀνατρέχων εἰς ἔργα παλαιότερα, ἰδίᾳ
 ἱστορικῶν καὶ ἀναφῆραν συνοπτικῶς τὰς περὶ τῆς εἰρήνης ταύ-
 τῆς γνώμης τῶν δεχομένων καὶ τῶν μὴ δεχομένων αὐτῆν ὡς πράγ-
 ματι μετὰ τὸ Ἀθηναίων καὶ Περσῶν γενομένην (σελ. 3-6) κρηγία
 τὸ ὅμοιον ἔκαστον καὶ ἄλλοι (Busolt, Pöhlmann) παρέλειψε νῶ
 συμβουλεύσῃ νεώτερα καὶ σκουδαιότερα ἔργα, ὡς π.χ. τοῦ Beloch
 τοῦ Pöhlmann.... δεδῶκεν πολλὰ θῶ ἐδιδόσκειτο καὶ τὴν βιβλιο-
 γραφίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ θέματος θῶ συνεπλήρωνεν. Ἀλλὰ καὶ τῶ
 τοῦ E. Meyer τὴν πραγματείαν, μολονδὲ ἀνασέρει, ἐν φαίνεται
 νῶ ἐχρησιμοποίησεν ὁ κ. ὀποψήφιος, ἀφοῦ καὶ ἐσφαλμένη εἶναι
 ἡ εἰς αὐτὴν ἀπορῶσα βιβλιογραφικὴ παραπομπή (τόμ. I σελ. 156
 ἐντὶ τόμ. II σελ. 71). Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ δὲ νῶ ἀμφιβόλω, ἦν ὁ
 κ. ὀποψήφιος εἶδε καὶ ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸς καὶ τῶ ἐν τῇ
 κρινομένη πραγματείᾳ ἀναφερομένης εἰδικῆς μονογραφίας....
 Τὴν οὐχὶ ἡμεσον πρὸς τὰ βιβλία ταῦτα γνωρίσαν τοῦ κ. ὀπο-
 ψήφου προδίδει καὶ ἡ βιβλιογραφικὴ ἀναγραφή τῆς πραγ-
 ματείας τοῦ Wiesner, ὅπου ὡς τόπος ἐκδόσεως σημειοῦται τὸ
 ἀνεκρίκτον τοπωνύμιον Μαυθουαζοῦ, ἐνῶ θῶ πρόκειται ὀποθέτω
 περὶ Μαυθουαζοῦ - Dissertation. 77

Ὅς γνωστόν, αἱ περὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος γνώμης τῶν νεωτέρων
 συγγραφέων δισταύονται, ἐπὶ οὗ προκρίχεται ὅτι τῶ ἐκατέρωθεν ἐπιχειρήματα ἐν
 κείθουσι περὶ ὀμοσῶνου γνώμης. Ἐπὶ ἄλλου ἡ ἔννοια τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθεί-
 ας δὲν ἐπιτρέπει τὴν συνδραχὴν ὀμο ἀντιθέτων γνώμῶν ἐπὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ
 ζητήματος. Ἄρα πῶσα ἐπιστημονικὴ προσήθεια πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας
 νομίζω ὅτι ἐν ὀδναται νῶ χαρακτηρισθῇ ὡς προσκῶθεια Ἀμφιβόλου σκοπιμότη-
 τος. περὶ δὲ τῶν νεωτέρων ἔργων, τῶ ὀκοῖα δὲν συνεβουλεύθη κατὰ τὸν κ.
 καθηγητὴν, καρτερῶ τῶ ἐξῆς. Ὅτι συνεβουλεύθη καὶ νεώτερα ἔργα, ὡς τοῦ R.
 Roques καὶ τοῦ P. Roussel ἐσημειώθη καὶ ἀνωτέρω. Ἀδικὸς δὲ εἶναι ἡ κρίσις τοῦ
 κ. καθηγητοῦ, ὅτι δὲ συνεβουλεύθη ἡ νεώτερα καὶ σκουδαιότερα ἔργα, διότι
 ἀναγράφω ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ τῶ ἔργα τοῦ Glotz, τοῦ Karolldou, μάλιστα δὲ
 τὴν Camboude Ancient History, ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς ὀκοῖας ὁ κ. καθηγητῆς
 ἔγραψε. ἡ πρῶτην θέσιν κατέχει ἀναμφιβόλως ἡ δαδ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς
 Κωνσταντινῆς ἐκδόσεως ἡ ἔργα ἱστορία. τὸ μνημειῶδες τοῦτο ἔργον... εἶναι
 τέλειον καὶ ἀληθινὸ μοναδικόν (Ἑλληνικά, 1929, σελ. 450).

ς Διατυκῶν δὲ ὁ κ. καθηγητῆς οὐχὶ ἀποδείξει, ἀλλ' ὀποψίας περὶ τῆς μὴ χρῆ-
 σιμοποιήσεως ὀπο ἑοῦ τῶν βοηθητικῶν γράφει, ὅτι τὴν πραγματείαν τοῦ E. Meyer
 δὲν φαίνεται νῶ ἐχρησιμοποίησεν ὁ κ. ὀποψήφιος, ἀφοῦ καὶ ἐσφαλμένη εἶναι
 ἡ εἰς αὐτὴν ἀπορῶσα βιβλιογραφικὴ παραπομπή (τόμ. I, σελ. 156 ἐντὶ τόμ. II,
 σελ. 71). Ἡ παρατήρησις ὀμο αὐτῆ εἶναι ἀνακριβῆς, διότι ἡ περὶ ἡς πρό-
 κείται βιβλιογραφικὴ παραπομπή σημειοῦται ἐν τῇ πραγματείᾳ μου ὡς ἐξῆς.
 "Meyer ... τ. I, σελ. 156, τ. II, σελ. 71." Ἀλλῶν ὀποψίας στήριξις ἐπὶ τῆς ἐ-
 σφαλμένης γραφῆς τῆς λέξεως Μαυθουαζοῦ ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ μου. Ἡ στήριξις
 ὀμο ὀποψῶν ἐπὶ παρομοίων ἑρλεψῶν νομίζω, ὅτι θῶ ἡδῶ καὶ αὐτὸν
 τοῦτον τὸν κ. καθηγητὴν, ἐάν ἄλλος τις, ἀδῶως κρίνων, χρησιμοποιοῦν δὲ τὸ
 παρεχόμενον παρῶδειγμα καὶ ἀντιγράφων τὴν φράσιν, ἐλεγεν, ὅτι τὴν οὐχὶ ἡ

επιθέσει αναγραφή των συγγραφέων Petteu και Nöbdecke , ενώ θα πρόκειται
δοθέντω περί των Petteu και Nöbdecke Th. (οὗτω γράφει τὸ ὀνοματεπώνυμον
τοῦ ὁ τελευταῖος συγγραφεὺς ἐν τῇ προμετωπίῃ τοῦ βιβλίου του, οὗτω δ' ἄλλαν-
τῇ καὶ ἐν βιβλιογραφικῇ σημειώσει τοῦ Holzappel)

6ον. Τὴν παρέθεσιν τῶν ἰντιτιθεμένων περί τῆς Κιμωνίου εἰρήνης
γνωτῶν τὴν ὁλοκλήρως εἰσφέρει καὶ κατὰ Busolt, Pöhlmann κ.λ.π.
ἀκολουθεῖ (σελ. 7-9) Ἰσχυρὸς καὶ ἔτι τοῦ κυρίου θέματος παρ-
έκφρασις περί τοῦ τρόπου, καθ' ὃν διεξήγοντο αἱ περί συνθηκῶν
διαπραγματεύσεις μετὰ στοιχειώδεις καὶ ἐν πολλοῖς κοινοτάτας
κατατηρήσεις (σελ. 7 μέσον)."

"Ἡ σέξις τῆς περιγραφῆς τοῦ τρόπου καθ' ὃν διεξήγοντο αἱ διαπραγ-
ματεύσεις πρὸς τὸ ἐπόμενον ἐν τῇ πραγματείᾳ μου, νομίζω ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ
πρὸς τὴν σέξις, ἣν ἔχει τὸ σχέδιον οἰκοδομῆς πρὸς τὴν οἰκοδομὴν, προκειμέ-
νου τελικῶς νὰ ἐξακριβωθῇ, ἣν ἡ οἰκοδομὴ συνετελέσθη κατὰ τοὺς μηχανικοὺς
κανόνας καὶ τοὺς δροὺς ἐν γένει τοὺς διατυπωθέντας ἐν τῷ σχεδίῳ. Ἔνεκα
τοῦτου ἔν ὄντα νὰ ἐννοήσω διὰ τὴν περιγραφὴν αὐτῆ εἶναι " ἄσκοπος καὶ
ἔτι τοῦ κυρίου θέματος παρέκφρασις".

7ον. " Ἀκολουθῶς (σελ. 9-23) ἐξετάζονται αἱ πληροφορίες ἃς παρέ-
χουσιν οἱ..... (ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκτῆς μέχρι τέλους
τῆς ἐβδομῆς παραγράφου τῆς ἐκθέσεως).

"Ἐς πρὸς τὰ ἐν τῇ πραγματείᾳ καὶ τῷ ὑπομνήματι μου ἠνιογραφόμενα
περί τῆς ἐξέτασεως τῆς συγγραφῆς τοῦ Σουκυδίου, ὁ κ. καθηγητὴς κατατηρεῖ
ὅτι τὸ ὑπ' ἐμοῦ παρατιθέμενον χωρίον ἀναφέρει καὶ ἀναλίσκει ὁ κ. Meyer σημει-
οῦσι δὲ καὶ ἄλλοι τινές. Αἱ ὁσὶν ὁμοῦ ἔγραψον ἐπισημαίνω νὰ δηλώσω ὅτι πρὸς
πρὸς ἀλλήν ἐρευνᾶν ἐκρίνα σκόπιμον νὰ ἀναζητήσω δι' ἰδίαν τοῦ Σουκυδίου
μελέτης τὰ τυχόν ἐνδείκνυοντα χωρία. Ἀλλ' ὁ κ. καθηγητὴς φαίνεται ὅτι ἀφι-
σῆται τοῦτο διὰ τῆς παρατηρήσεώς του, ὅτι τὰ χωρία ταῦτα παραθέτουσι καὶ
ἄλλοι συγγραφεῖς, ἐν οἷς καὶ ὁ Meyer τὸν ὁποῖον ἀμφέβαλλε πρῶτον ἂν
συνεβουλεύσθην, καὶ ὅτι " ἀναφέρονται, ἐξετάζονται καὶ ἐρμηνεύονται" καὶ ὅτι
ἄλλων. ἀπέλειπεν ὁμοῦ ὁ κ. καθηγητὴς νὰ σημειώσῃ, ἂν ἐγὼ παρατηρῶ κατὰ τὴν
ἐξέτασιν τῶν αὐτῶν χωρίων καὶ νέον τι (" ἤγησις περί τοῦ δροῦ " ναὶς ἡΐου
ἔσθ' βρασιλεῖα κοιτεῖσθαι" ἦν ἰδ. ἐν σελ. 19, κρίσεις ἐπὶ τῆς γνώμης τοῦ Motte
ἐν σελ. 20 σημ. 2 κ.δ.) καὶ ἂν συνήγω ἐξ αὐτῶν ὁμοία ἢ διάφορα συμπεράσματα
καὶ

8ον. " Ἐς πρὸς τὴν χρονολόγησιν τῆς εἰρήνης ..... συμβουλευθῶ
ἐν Ἀθήναις". (ὁλοκλήρως ἡ ὑπόθεσις παρήγαγος τῆς ἐκθέσεως.)

"Ὁ κ. καθηγητὴς οὐδὲν λέγει διὰ τὴν ὑπ' ἐμοῦ γενομένην συγκριτι-
κὴν ἐξέτασιν τῶν πηγῶν καὶ τὰ πορίσματα αὐτῆς (σελ. 23-25), οὐδὲν διὰ τὴν
πρὸς τὴν αὐτονομίαν τῶν ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Ἰστίας σχετιζομένην καὶ
ὑπ' ἐμοῦ ὁλοκληρουμένην ἐρμηνείαν χωρίου τοῦ Ἡρόdotου καὶ τὴν ἐδρυτέραν
ἐνάλυσιν ἄλλων σχετικῶν πηγῶν (σελ. 28-31). Πισθῶς οὐδὲν σημειοῦται περί
τῆς ἐν σελίδι 22, σημειώσεώς μου καὶ ἄλλων ὅσα λεκτομερέστερον ἐν τῷ
πρῶτῳ ὑπομνήματι μου ἀναγράφω. Ἀλλ' ἐνὶ μέγιστον τοῦδε ἐρεβῆλου ὅτι πᾶν τὸ
ἐν τῇ πραγματείᾳ μου περιλαμβανόμενον ἔγγραφο καὶ ὑπ' ἄλλων, ἰσχυρῶς λέγει
ὅτι " ἐν ὄντα νὰ κρίνῃ " τί ἐκ τῆς ἐρεβῆνης καὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ὑπο-
ψηφίου εἶναι ἴδιον ἐπιτεῦγμα καὶ τί ἄλλοτριον", προσάπτων οὕτως εἰς ἐμὲ
καὶ τὴν μορφήν τῆς οἰκιοποιήσεως ξένων γνωτῶν. Ὁ σεβασμὸς τὸν ὁποῖον
τρέφω πρὸς τοὺς διδασκάλους μου ἐπιβάλλει νὰ ἔρκεσθαι εἰς τὴν ἐκδήτησιν
ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς πραγματείας μου διαφαίνεται σαφῶς καὶ
εἰλικρινῶς ποταὶ αἱ ξένα καὶ ποταὶ αἱ ἴδιαι γνώμαι.

9ον. " Ἐξετάζοντες τὴν πραγματείαν... καὶ αὐτόχρημα πεποιθ-
μένων. (ὁλοκλήρως ἡ ἐκδήτη παρήγαγος τῆς ἐκθέσεως.)

Ο κ. καθηγητής άκοφάινεται ότι "τό γενικόν διάγραμμα τοῦ συνδίου άποτελεῖ ὡς πρὸς τήν ἐκλογήν, τήν διάταξιν καί τήν ἔρευναν τοῦ δλικοῦ τῶν κητῶν, παρακολοθήσιν καί ἐκανδληψίν παλαιοτέρων ἐπὶ τοῦ ?ητήματος ἔργασιδν". Ταῦτα βεβαίως σκοποῦσιν εἰς τήν πιστοποίησιν ὅτι ἡ ἔργασια μου άποτελεῖ καθ' ὅλα, μέχρι καί τῆς διατῆσεως τῆς ὄης, ἀντιγραφὴν ἄλλων ἔργασιδν. Ἡ πιστοποίησις ὁμῶς στηρίζεται πίντοτε ἐπὶ ἀποδείξεων, ὃ δὲ σεβαστὸς καθηγητῆς μου παρέλιξε νά ἀναγράψῃ ποίαν ἢ ποίων ἔργασιδν άκοτελεῖ ἡ κρινομένη ἔργασια "παρακολοθήσιν καί ἐκανδληψίν".

Καθ' ὅλας ἰδιαίτερον τρόπον ἀρνεῖται ὃ κ. εἰσηγητῆς νά κρίνῃ, ἂν ἔχουσιν ὁρθῶς ἡ τε ἔρμηνεῖα καί αἱ παρατηρήσεις μου περὶ τῶν ὄρων "εἰρήνην κεκοιημένην" καί "εἰρήνην γενομένην". Καί πρῶτον μὲν γράφει ὅτι " ἡ θεωρία ὅτι τὸ κ. ὄκοψηφίου καί ὃ τρόπος τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς προδίδει ἄγνοιαν, παρανόησιν καί παραχάραξιν τῶν πραγμάτων". Ὁ δὲ τρόπος καθ' ὃν ἀποδεικνύει ταῦτα εἶναι ὃ ἔξης. "Ὁ πρῶτος - γράφει - εἰρήνην κοιεῖσθαι ἄκοντα ὡς μέσος (συν ἡκας-σκονδῆς ἐκοιησατο) κρῆγμα τὸ ὄκοτον δέν ἐνδῆσεν ὃ κ. μακωντιου... ὅτι εἰρήνην κεκοιημένην παρ' ὄθεντι τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἐφ' ὄσον γνωρίζω ἄκοντῶται. εἰς τὸ χωρίον τοῦ Δημοσθένους... τὸ κεκοιημένην (μέσον) προσδιορίζει τήν πόλιν καί ὄχι τὸ εἰρήνην."

Ὁ κ. καθηγητῆς μοι καταλογίζει ἄγνοιαν στοιχειωθῶν γνώσεων καί μὲ διδάσκει ὄσα μόνθάνει τις κατὰ τήν ἐν Γυμνασίῳ φοίτησιν, ὄτε θά ἡδῶνατο ὃ διδάσκων νά ἐρωτηθῇ. - Δύναται τις μετατρέπων τήν ὄνταξιν τῆς προτάσεως " ἐκοιησατο τήν εἰρήνην ἡ πόλις " εἰς παθητικὴν νά εἴπῃ " εἰρήνην ἐκοιήθη ὄπό τῆς πόλεως"; Καί ἡ εἰρήνη αὐτῆ δύναται νά λεχθῇ " εἰρήνην κοιηθεῖσθαι ἡ κεκοιημένη ὄπό τῆς πόλεως"; Κατὰ τί παραφθείρεται ἡ ἔννοια τοῦ λόγου; Ὅτι ἐψ η φ ι σ α τ ο ὃ δῆμος δέν εἶναι μετὰ ταῦτα ἐ ψ η φ ι σ μ ε ν ο ν καί ὄτι ἐ μ ε ψ η φ ι σ α τ ο δέν ἔκαλεῖτο ἄ κ ε ψ η φ ι σ μ ε ν ο ν ;

Διατί ὄμως ἡ προτίμησις μου πρὸς τ' ἡν μετοχὴν καρκειμένου; Ἴδῶ ἡ ἀπάντησις. Ὁά ἡδυνάμην βεβαίως νά χρησιμοποιήσω ὡς ὄρον τὸ " εἰρήνην κοιησασθαι" ἔξηγιμένον ἐκ τοῦ μνημονευομένου χωρίου τοῦ Δημοσθένους. Ἄλλο τοιοῦτος ὄρος ἄφ' ἔνδς μὲν δέν ἡδῶνατο νά ἐνταχθῇ λεκτικῶς εἰς τὰ γραφόμενά μου πρὸς σαφῆ δήλωσιν τῆς πληρώσεως τῶν διατυπώσεων, ὄς περιλαμβάνω εἰς τὸ οἰκεῖον στάδιον τῶν διαπραγματεῦσεων, ἄφ' ἔτέρου δὲ ὄθ ἦτο ἔνομοιδορφος πρὸς τὸν ἔτερον ὄρον "εἰρήνην γενομένην".

Ἄλλῃ καί ἂν δεχθῶ πρὸς στιγμὴν τὰς περὶ τοῦ ὄρου τῆς "κεκοιημένης εἰρήνης" παρατηρήσεις τοῦ κ. καθηγητοῦ, ὄμως δικαιῶμαι νά παρατηρήσω περαιτέρω, ὅτι ἐν τῇ πραγμασίῳ μου παρῄετω χωρία καί γράφω ἔκάστοτε (σελ. 37-38) ποία ἡ ἔρμηνεῖα καί ἡ ἔννοια αὐτῶν καί τί δηλοῖ τὸ ρῆμα κ ο ι ο ὄ μ α ι. Ἐπιπλέον ὄμως ὄνευλήτησα ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ κ. εἰσηγητοῦ εἰδικὴν τινά περὶ τοῦτου κρίσιν. ὄπτε δὲ περὶ τῆς ἔρμηνεῖας τοῦ ἔτέρου ὄρου πραγματεῦεται ἡ ἐκθεσις καί ὄπτω, ἀντὶ τῆς καθ' ἔκαστον κρίσεως, ὃ κ. καθηγητῆς φαίνεται ὅτι προτίμησε ὄριμεῖαν μὲν ἄλλ' ἀναῶδεικτον ἐπίκρισιν δι' " ἄγνοιαν, παρανόησιν καί παραχάραξιν τῶν πραγμάτων... ἔλλειψιν μετριοφροσύνης, ἄλλὰ καί ἔλλειψιν σοβαρότητος, ἄφ' ὄς πρὸκειται περὶ ὄρων ἐντελῶς ἄνυκάρκτων καί ἄπτόχημα κεκοιημένων".

Ἰχθὸ τὸ βῆρος τοιοῦτων καί τοσοῦτων κατηγοριῶν, ὄς ὃ κ. καθηγητῆς μοι ἐκίρριζεται, παραιτοῦμαι μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος τῆς ἀναιρέσεως τοῦ συνδίου, ἐκφράζω δὲ εἰσεφέδσω τήν ὄκορίαν μου, πῶς ὃ κ. καθηγητῆς προήχθη εἰς τήν διακίσπασιν, ὅτι καί ὃ ὄρος "εἰρήνην γενομένην", καθ' ἄ συνάγεται ἐκ τοῦ κληθοντικοῦ ὄν μεταχειρίζεται, εἶναι " ἐντελῶς ἄνυκάρκτος καί ἄπτόχημα κεκοιημένος". Διδίτι ὃ ὄρος ὄπτος ἄκοντῆ ἄπτόβσιος εἰς χωρία ἀρχαίων συγγραφέων, ἄκτὸς ἂν ἡ ἄνυκάρξια στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι δέν ἄκοντῆ καί κατ' ὄνομαστικὴν πτῶσιν.

ΙΟον. "Και τοιαύτη ἐν τῷ συνδῶν... ἀμαρτόρικ φερόμενοι (οὐ
ρισμῶν). (ὀλοκλήρος ἢ δεκάτη παράγραφος τῆς ἐκθέσεως.)

Αἱ ἁσφείαι, ἀνακρίβειαι καὶ ἀρεθοῦσαι, εἶναι κατὰ τὸν κ. εἰσ-
αγγελτὴν αἱ ἐξῆς.

Α'. "Ἐν σελ. 3 ἀνακριβῶς λέγεται ὅτι οἱ κηθικοὶ πόλεμοι ἀρχον-
ται κυρίως ἀπὸ τοῦ 400 π.Χ."

Γράφω "κυρίως" διότι διὰ τῆς ἐν Καραθῶνι μάχης ἐπῆλθεν ἡ
πρώτη κυρία σύγκρουσις μεταξὺ τῆς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ χερσονήσῳ κ υ ρ ἱ-
ας Ἑλληνικῆς δυνάμεως καὶ τῶν Περσῶν.

Β'. "Σελ. 3 Whitford (1808 μ.Χ.)".

Προφανῶς ὁ κ. καθηγητὴς καταλογίζει ἐνταῦθα τὴν χρονολογικὴν
ἀσυμφωνίαν τὴν προκείμενάν ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ 1808 ἔτους πρὸς τὴν
ἀναγραφομένην ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ ἐκδοσὶν τῆς Ἱστορίας τοῦ Μίτσοῦ.
Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ 1808 ἀναφέρομαι εἰς τὸν χρόνον καθ' ὃν ὁ Ἄγγλος συγγρα-
φεὺς διέτεκωσεν εἰς τὴν πρώτην ἐκδοσὶν τοῦ ἔργου του, γενομένην κατὰ
τὸ 1808 ἔτος, τὴν ἐν τῇ πραγματείᾳ μου (σελ. 3) ἀναγραφομένην γνώμην.

Γ'. "Ἡ περὶ εἰρήνης φημὴ εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀποκρυφός."

Ὁ κ. καθηγητὴς φαίνεται ὅτι ἐκικρίνει τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως
ἀποκρυφός. Ἡ δὲ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀσαφῆς, συγκεχυμένου, σκοτει-
νοῦ, χρῆσις τῆς λέξεως ἐναντὶ καὶ ἐν Ἐνωφ. Ἀπομνημ. Γ, 5, 14.

Δ'. "Κατ' ἐξανθλήν" λέγεται ὅτι τὰ ψηφίσματα κατετίθεντο εἰς
τὸ Ἀρχεῖον τῆς πόλεως, ἐνῶ ταῦτα κατετίθεντο εἰς τὸ Μητρόειον. Ἡ λέξις
Ἀρχεῖον εἶχε κατὰ τοὺς ἀρχαίους διῆφορον τῆς σημερινῆς ἐννοίαν."

Ἐξ ὧν γνωρίζω, Μητρόειον ἐν Ἀθῆναις ἐλέγετο τὸ "Μητρός θε-
ῶν ἱερὸν" (Πλουτ. Α', 3, 4.) ὅπερ, ὡς εἶναι προφανές, δὲν ἀποδομήθη εἰδικῶς
διὰ τὴν κατῴθεσιν τῶν "γραμμάτων" τῆς πόλεως καὶ τῶν νόμων, ἀλλὰ, ἐνε-
κα τῆς πρὸς τὸ Βουλευτήριον γειτνιάσεως, μέρος αὐτοῦ ἐχρησίμευε διὰ
τὴν φύλαξιν τῶν ἀνωτέρω. Κατ' ἀκολουθίαν Μητρόειον δὲν ἐκαλεῖτο διὰ τὴν
καὶ εἰδικὴν αὐτοῦ χρῆσιν, ἀλλὰ διότι ἦτο ναὸς τῆς Μητρός θεῶν, δὲν γνω-
ρίζω δὲ καὶ μαρτυρίας ἄλλας, καθ' ἃς τὰ ἀρχεῖα καὶ ἄλλων πόλεων ἐφυ-
λάσσοντο εἰς ὁμωνύμους ναοὺς. Ἐνεκα τοῦτου, γράφων ἐν σελ. 8 περὶ κατα-
θέσεως ἐπιγράφων ψηφισμάτων οὐκ εἰδικῶς τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων
ἀλλὰ γενικῶς, ἐχρησιμοποίησα τὴν λέξιν Ἀρχεῖον, ἐν ἐξανθλήν καὶ
κατωτέρω, ὡς ἐν σελ. 40. Ὁ Α. Ραγκαβῆς (Ἀρχαιολογία, τ. ΙΖ, σελ. 176) γρά-
φει ὅτι "τὸ μὲν πρωτότυπον αὐτῆς (τῆς προτάσεως) διέτηρετο εἰς τὸ
δημόσιον Ἀρχεῖον, ἐν Ἀθῆναις ἐν τῷ Μητρόειῳ."

Ε'. "Ἡ ἐν σελ. 16, 1 καὶ ἀπομνημ. ... ἐφαλμένως".

Κατὰ τὴν ἐκδόσεσιν ἐξέεξε τὸ τελευταῖον ψηφίον τοῦ
ἀριθμοῦ 541 καὶ οὕτως ἐξετυπώθη 54.

ΣΤ'. "Ἡ ἐν σελ. 40, 3 γραφόμενα περὶ κατατάξεως ψηφισμά-
των εἰς τὰς γενομένας συνθήκας δεικνύουσαν ἄνοιαν καὶ σύγχυσιν τῶν
πραγμάτων."

Ἡ διατυκούμενη σαφῶς τῆς γνώμης τοῦ κ. καθηγητοῦ, δὲν
ἐδύναται νὰ ἀπαντήσω συγκεκριμένως, ἐπιμένω δὲ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ση-
μασίαν τοῦ "ὡς γενομένων", μάλιστα δὲ τοῦ ὡς.

ΙΙον. "Ἄλλην τῆς ἐπὶ ὀρθογραφίᾳ... ὅτι τοῦ ἐπονησίου ἀγνοοῦ-
μενα." (ὀλοκλήρος ἢ ἐνδεκάτη παράγραφος.)

Περὶ τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ κρίσεων τοῦ κ. καθηγητοῦ,
ἀρκούμαι νὰ παρατηρήσω ὅτι, γράφων ἐν τῷ ἐπισημασίῳ μου, ὅτι δὲν στη-
ρίζομαι εἰς ἄλλην βιβλιογραφίαν, ἐννοῶ τὴν εἰδικὴν βιβλιο-
γραφίαν. Ὁμολογῶν δὲ ὅτι ἠγνῶσκον συλλογὴν τινὰ κατὰ τὴν ἐκδόσιν τῶν
ἔργασίων μου ἐκείνων, ὁμολογῶ πρὸς τοὺς ὅτι οὐδὲν ἐμὶ ἄς καθ-
ολήγησεως ἤξειδον.

Ἡ ὅλη ἐκθεσις, κατὰ τὴν γνώμην μου ἦν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος ὁκομῆ-
ματος εὐσεβῶς διατάσσου, δὲν εἶναι μόνον ἠθικός ἐν τῇ ἐκκρίσει, ὡς
ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε ἀναλόσεως αὐτῆς προέκυψεν, ἀλλὰ καὶ ἑλληστικῆς ἐν τῇ
κρίσει. Ἔρως ἐπέδειξεν τοῦ τελευταίου μοι ἐδόθη μὲν καὶ ἀνωτέρω εὐκαι-
ρία νὰ σημειώσω κερικτώσεις τινάς, παραθέτω δὲ καὶ ἡδὴ τῆς σπουδαιοτέ-
ρας, αἵτινες οὐδὲν ἐν τῇ ἐκθέσει ἐκρίθησαν.

1. Ἡ ἀντίκρουσις γνησίων τῶν Busolt καὶ ζλοτξ (σελ. 6/7, σημ. 2)
2. Αἱ ἐρμηνεῖαι τῆς φράσεως "τῶν φόνων ἐνίουσ τῆττοντες" (σελ. 10/11)
3. Αἱ παρατηρήσεις περὶ τῆς ἐν χωρίῳ τοῦ Διοδώρου φράσεως "πρέ-
σβεις πτόκρῆτορας". (σελ. 13).
4. Αἱ παρατηρήσεις περὶ τῆς διὰ τὴν ἄκαρῶν ἢ μὴ συνθήκης εἰρή-
νης γνώμης τοῦ Μουτάρχου. (σελ. 14).
5. Ἐπισημάνειά τινά συναγόμενα ἐκ πληροφοριῶν τοῦ Θεουκυδίδου (σ. 19)
6. Ἡ ἀντίκρουσις γνησίων τοῦ Motte (σελ. 20, σημ. 2)
7. Ἡ ἐξέτασις τῶν ὅσθ τῶν Λυκοβργου καὶ Μουτάρχου παρεχομένων
πληροφοριῶν ἐν ἀντικαταβολῇ πρὸς τῆς πληροφορίας τοῦ Διοδώρου καὶ ἡ
διατάσσισις ἰδίων παρατηρήσεων (σελ. 23).
8. Ἡ ἐρμηνεία τῆς Ἡροδοτείου φράσεως "αἰεὶ ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ" (σ. 29)
9. Αἱ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιρρηματος ν ε ω σ τ ι παρατηρή-
σεις (σελ. 31).
10. Παρατηρήσεις τινές περὶ τῆς ὀρθῆς ἐννοίας χωρίου τοῦ Δημο-
σθένους (σελ. 32, σημ. 3).
11. Παρατηρήσεις τινές περὶ τῆς ὀρθῆς ἐννοίας χωρίου τοῦ Ἡρο-
δότου (σελ. 34).
12. Ὁ διὰ τῆς ἐρμηνείας συλλεγέντων χωρίων προσδιορισμὸς τῆς ἐν-
νοίας τῶν εἰδικῶν περὶ εἰρήνης ὄρων καὶ ἡ ἀνάλογος ἐρμηνεία τῶν εἰς
τὴν Κιμῶνιον εἰρήνην ἀναφορῶν χωρίων.

Τοιαῦτα, ὡς τὰ ἀνωτέρω ζητήματα, ὑποθέτω ὅτι ἀπετέλουν ἐν ἐκθέ-
σει ὑποκειμένα κρίσεως, ἵνα ἡ ἐκθεσις ἀποβῇ πλήρης καὶ μὴ παραμεινῇ
ἐλλιπῆς. Ἄλλ' ἐντὶ τούτων -ἐπιτραπήτω μοι νὰ παρατηρήσω καὶ τοῦτο εὐ-
σεβῶς- ἡ ἐκθεσις ἐνδιστρίβει οὐχὶ ἀσπὶ περὶ ἐκουσιώδη τινὰ ζητή-
ματα, ἀλλ' ἐπισημάνει καὶ φράσεις τοῦ πρώτου ὁκομῆματος μου, αἵτινες, ὡς
διετυκώθησαν, ἐσκόβουν εἰς τὴν μετ' ἰδιαιτέρας ἐπιστήσεως μελέτην ὅσθ
τοῦ κριτοῦ σημείων τινῶν τῆς πραγματείας μου.

Ἄλλὰ καὶ ἄν, παρὰ τὰ προειρημένα, ἡ ἐκθεσις τοῦ κ. καθηγητοῦ ἦτο
πλήρης ἐν τῇ κρίσει καὶ δικαία ἐν τῇ ἐκκρίσει, νομίζω ὅτι θὰ μοι ἦτο
συγκεκριμένη ἡ ἐκφρασις δικαίου παρακόνου ἀφορῶντος οὐχὶ πλέον εἰς
τὴν οὐσίαν τῆς κρίσεως, ἀλλ' εἰς τὸ χρησιμοποίηθῆν ἐν τῇ ἐκθέσει συγ-
γραφικὸν ὄρος.

Ἄν' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς ἐκθέσεως ὑπόψισι καὶ ἠμφιβολίαι
διελθόνουσι τὴν σκέψιν τοῦ κ. καθηγητοῦ. Ἀστοχίας ξενοτρόχους καὶ ἄν-
εξαγήτους ἀνευρίσκει, τὴν χρῆσιν τοῦ πρωτοτόχου ξένων βιβλίων, ἐδὲν τού-
τα μετεγ' ὠπτεῖσθησαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ἀσκολεῖ, γνωστότατα (οὐχὶ
ἀπὸς γνωστέ) πράγματα, ὅσα πραγματεδομαὶ χαρακτηρίζει. Ἄσκολες τῆς
παρακρίσεως μετὰ στοιχειωδῶν καὶ ἐν κολλοῖς κοινοτάτων παρατηρήσεων
ἀσκολεῖται, πάντα ἐρμηνευόμενα καὶ πάντα ἐξεταζόμενα καθ' ὅμοιον τρό-
πον εὐρίσκει. Κατὰ τὴν διὰ τῆς καὶ τὴν ἐρευνᾶν παρακολοθησὶν καλαι-
στέρων ἐργασιῶν, κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἀγνοίαν, παρανόησιν καὶ παραχά-
ραξιν τῶν πραγμάτων παρατηρεῖ. Ἐλλειψὶν μετριότητος καὶ, Ἐλλειψὶν σο-
βαρότητος ῥητῶς χαρακτηρίζει, φαντασίωσιν δ' ὀκνοεῖ γράφειν, ὅτι ἐκκα-
λοῦμαι ἀνεπάρκτα καὶ ἀπὸ τῆς ἐκεί διδακτορικῆς διατριβῆς μου κ α τ α
π λ ε ι ο ψ η φ ι α ν μνημονεβεῖ, κακοτυπωμένα φυλλάδια τῆς ἄλλας

Εργασίας μου καλεί, περί ελλείψεως στοιχειώδους εκιστημονικής εμπειρίας αποφαινεται. Σημιτεθεί δέ και σημειον τι της πραγματείας μου δι' ενός σις. Αλλ' ο γράφων τάς γραμμάς ταύτας εφ' ενός μόν δι' ελλείψιν πλήρους μεσοθήσεως περί τοσ δροδός γράφειν, εφ' άλλου δ' εκ σεβασμοσ προς τόν διδασκαλόν του, λαίχει παρομοίαν σημιτεθείσεως τών γραφομένων διασ τοσ κ. καθηγητοσ εν τε τη εκθέσει και άλλασοσ.

Αίσ τών ως άνω και άλλων παρομοίων χαρακτηρισμόν διεκδωμησεν ο κ. καθηγητής τόν περί οσ, η δροδότερον είλατν τόν καθ' οσ η εκθέσεισ θεοψήφιον. Έκρινε δέ και έν τέλει της εκθέσεως, ότι προς σημιλήρωσιν τοσ διακώμοιου έπρεπε νά εκιστέγη τοστων δι' εκισμητοτέρου τινός χαρακτηρισμοσ, ως διασ κορωνίδος, και έγραψεν ότι το όλον έργον τοσ θεοψήφιου έχει έ ρ α σ ι τ ε γ ν ι κ ό ν χαρακτήρα.

Εάν πάντα ταύτα έγράφοιτο διά καθηγητοσ μη διατελέσαντος διδασκαλού μου και μη συναπαρτίοντος τόν σόλλογον τών καθηγητών της σχολής, ης έχω τήν τιμήν νά είμαι γνήσιον πνευματικόν τέκνον, ευσκόλωσ θεά διετέλοην παράμοιόν τι, διδοί θα έσκεπτόμην προς άλλοις και ότι "μη τρυφά προγόνοισιν διασ κακόν". Αλλάσ δόμος έχοντος τοσ κρημίματος, έκρωκ μέ' λυσεί το γεγονός, ότι ο σεβαστός διδασκαλόσ μου κ. Ε. Κουγιέσ δέν έκρινε σκόδιμον νά σγκαταλέξη μεταξό τών κοντοίων κατακρίσεως οσδ' έλάχιστον και είσ μετριωτότου τρέκου εκφράσεως είσινον η σιλοφρόνησιν, ως δείγμα σιλοστρόγου προς τόν μαθητήν πνευματικόσ διδωθήσεως και οσως οσδημοσ οσδέν διασ έρωσ έγραψε. -

Αλλ' είτρασήτη μοι νά παρατηρήσω έν τέλει και άλλο τι. Ο κ. καθηγητής, δεχόμενος τήν συνομολόγησιν της Κιωνοσείσ ειρήνης, γράφει. "Ο περικλής, όστις συνομολόγηθείσεσ έν τώ μεταξό της προς τοσ ειρήσεσ κληθείσεσ Κιωνοσείσ ειρήνης (448), ήτις είρησάδιζεν είσ τοσ Αθηναίους έμπορικώ μετή της περσίσεσ κλονεκτήματα, περιέσειλε τοσ κρημίμασ τουσ έδέν προτίθεμαι βεβσίωσ νά έλέγξω τήν γνώμην τοσ διδασκαλού μου, άλλά και έν έννομοί νά λάβω η κοτασσεύω τήν έκορίαν μου, κός, ένφ αποφαινεταί γνώμην, είτα γράφει έν τη εκθέσει του, ότι δέν συναβουλεσθή της δημοσιουείσεσ περί τοσ ητημάτος είδικήσ μονογραφίασ.

Αην δέ της έν γενικότητι, περί της συνομολόγησεσ η μη της ειρήνεσ, όσσησώνσεσ μου προς τήν ρηθείσιν γνώμην τοσ κ. είσηγητοσ, όσλοστοται και άλλ.η, και έρωκ στή. Ο κ. καθηγητής γράφει έν συνεχείσ (σελ. 437), ότι "ο περικλής ίσχυροσείσεσ ότι οι Αθηναί, μέ της όκοίσεσ σκακολόγησεν ειρήμησ ο έγασ βασιλεσ τήν ειρήμην, έσκολουθεσν νά έχουν διασ τήν προσπίσιν των τοσ συμμάχοσ, έπήτησε και τήν έσκολοσθήςσιν της κοτασβολής των όδων, ήνευ μέ. ίσισα και της όσχοφρόνεσεσ ότουσ νά λογοδοτοσν προς τοσ συμμάχοσ διασ τήν γρησιμοσολήσιν τών συμμάχοστων όδων." "Η κληροφροία πύτησ έπρόερχεται εκ χωρίου τοσ Λουκιόρχου (περ. 13) ένθα λέγεται." "Αδίσασκεν οδν περικλής τόν Αθημόν, ότι χρημίτων μέν οσκ όσειλουσι τοσ συμμάχοις όδγον προσολεροσντες σδίδν και τοσ παρβήρουσ ήνεύργοντες". Εγώ έστέλιω έν τη πραγματείσ μου (σ. 14) τοσ χωρίον τοστω, οστε ρηθήν είδησιν, ότι καθ' ά γράφει ο κ. καθηγητής, "σκακολόγησεν ο έγασ βασιλεσ τήν ειρήμην" είδον οστε όκονοσυμένην διασπασεσ, άλλ' άντιθέτωσ σκακερσίωσ και εκ τοσ χωρίου τοστω, ότι ο ίλοστροχοσ "δέν ήκοδέχεται ότι η ειρήμη σνήσθη". Αλλ' ο κ. καθηγητής, παρά τήν οστω σπεόσ όφισταμένην άντίθεσιν γνώμην, έν αποφαινεταί έν τη εκθέσει, έν τά εκ τοσ χωρίου τοστω σκακερσίωμά μου είναί διασ η κελανημένα. -

F. Παρισιού τ. 1, σ. 436 τ. 2. (άνω σελ.)

ογίου Α. Παπαντωνίου, Δ. Ο.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΝ ΥΠΟΜΗΝΕΪΑ.

Ἡ σφραγίς τῆς 5ης ἐξ ἧς ἀρχικῶς ἐκετελεῖτο ἡ περὶ τῆς καλου-
μένης Κιμωνείου εἰρήνης πραγματεία μου, ἐπιβληθεῖσα ἐκ τῶν εἰδικῶν
περιστάσεων καὶ γενομένη διλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκτύπωσης, ἀπετέλεσε
τὴν αἰτίαν, ἧς ἐνεκα, ὡς κατέστη πρὸ ἡλίου μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν, σημεῖα τι-
νὰ δὲν παρουσιάζονται ἀναλελυμένα καὶ βιβλιογραφικῶς πλήρη.

Πρὸς τοῦτοις, ἐνεκα τῆς ἐν σπουδῇ καὶ ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν ἐκ-
τύπωσης τῆς πραγματείας μου διὰ τῆς ἐμπροσθοῦσιν οὐταῆς δυσβολίης, ἧς
ἐνδὸς μὲν παρελείθησαν βιβλιογραφικὰ στοιχεῖα, ἧς ἑτέρου δὲ διεσπύγον
τυπογραφικὰ τινὰ σφάλματα καὶ ἐλάχισται παραλειφθεῖσαι λέξεις.

Ἐνεκα τούτων ἐκρίθη σκόπεμος ἡ ἐκτύπωσις διορθωτέων καὶ προσθε-
τέων, εἰς ἃ ἀκολουθεῖ ἡ βιβλιογραφία, τὸ εἶ δλον ἐξετυπώθη διατεταγμέ-
νον οὕτως, ὅστε νὰ ἀποτελῇ συνέλειαν τῆς 36ης σελίδος μετ' ἀφαιρέσιν
τῶν προὑπαρχόντων τελευταίων ἐδῶλων. -

ῬΑΞΙΩΤΗΣΙΣ

εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ καθηγητοῦ κ.Σ.Κουβλα, "περὶ τῆς ἐκεί ὑφηγεσίᾳ
ἀποψήφιστος εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας τοῦ κ.Γεωργίου
Λ.Παπαντωνίου",

ῬΥΞΙΩ

τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας σεβασμιωτάτου ματρεσκόλιτου
Κορυθαῖος κ.Ἐδολογίου Κουβλα.-

Ὁ συνάδελφος κ.Σ.Κουβλας, ὀρθοῦς καὶ τῆς Σχολῆς εἰσηγητῆς
διὰ τὴν ἐκεί ὑφηγεσίᾳ ἀποψήφιστος τοῦ κ.Γεωργίου Παπαντωνίου, ἀπέβαλε τὴν
καὶ τοῦ νόμου προβλεπομένην ἔκθεσιν, δι' ἧς ἀποφαίνεται ἐν τέλει, ὅτι ὁ ἀπο-
ψήφιος δὲν εἶναι ἱκανός, ὅπως προσέλθῃ εἰς τὴν κεραιτέρω τοῦ ὑφηγητοῦ δοκι-
μασίαν. Ἡ ἔκθεσις αὕτη ἐπιτελεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐκτερίσιον τῶν ἐργα-
σιῶν τοῦ ἀποψήφιο. Ἡ ἐκτερίσις ὁμοιωθεὶς οὐ μόνον οὐδενός οὐσιώδους ση-
μαίοντος ἀπέται, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα σημεῖα περὶ τὰ ὁμοία ἐνδιατρίβει, εἶναι
ἀπερβολικὴ καὶ ἐν μέρει ἄδικος, ὡς δεῖχθήσεται.

Ἡ Κιρῶνσιος εἰρήνη εἶναι πράγματι ζήτημα ἀντιλεγόμενον, καὶ πᾶ-
σα ἀναζητήσις καὶ ἐρευνα, ὅπως ἡ τοῦ κ.Γ.Παπαντωνίου, ἐδόξεν ἀπέγει τὴν
λόγισιν αὐτοῦ, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἐκτετακτός. Ὁ ἀποψήφιος συνετάχθη πρὸς τὴν
μετρίαν παράταξιν, ταῖς ἑλληνικαῖς στοιχῶν παραδόσεσι, καὶ δὲν δέχεται τὴν
εἰρήνην ταύτην γενομένην, τοσοῦτον ὅσον τρεῖς εἰς τὸ ὄψος τῆς ἐθνικῆς τῶν ἀρ-
χαίων ἐξιοπέσειαν. Ἐκ τῶν ἡμετέρων τριῶν κορυφαίων ἱστορικῶν μόνον ὁ
Παπαρηγόπουλος ἀκολοθήσεν, ὅπως καὶ ἐν ἄλλοις, ἀπερὶ τῆς γνώμης τοῦ Γρότε,
ὅτι καὶ θεωρῆ οὐχὶ ἀναμφισβήτητον ('Ἱστ. τοῦ ἑλλ. ἔθνους Α', 2, 1925 σ. 174).
Τούτου ἀπέμασε τὸν μακ.Καρολίδη νὰ παρεμβῆ εἰς τὴν ἔκθεσιν ταύτην δε-
κασθῆσιν σχεδὸν κερνέσειν, ἐν ᾗ δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων ἀποδεικνύ-
ει τὸ ἀνδρακτεον τῆς συνθήκης (αὐτ. σ. 165-173).

Ἡ μετρίων τῶν νεωτέρων ἱστορικῶν παράταξις σταθίζεται ἐκεί τῆς ἀπο-

CIAN
563

Ῥ Α κ α τ η σ ι ς

εἰς τὴν ἐκθεσὶν τοῦ καθηγητοῦ κ. Σ. Κουρβά, περὶ τῆς ἐκεί βραβεύσεως
ἀποψηφιστέας εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ἀρχαίας Ἱστορίας τοῦ κ. Γεωργίου
Α. Παπαντωνίου,

Ῥ Υ κ δ

τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας σεβασμωτάτου μητροπολίτου
Κορυτσῆς κ. Εὐλογίου Κουρβῆ.-

Ὁ συνάδελφος κ. Σ. Κουρβάς, δρισηεὶς ἀπὸ τῆς Σχολῆς εἰσηγητῆς
διὰ τὴν ἐκεί βραβεύσεως ἀποψηφιστέα τοῦ κ. Γεωργίου Παπαντωνίου, ἀπέβαλε τὴν
ἀπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην ἐκθεσὶν, δι' ἣς ἀποφαίνεται ἐν τέλει, ὅτι ὁ ἀπο-
ψήφιος δὲν εἶναι ἱκανός, ὥστε προσβλεθῆ εἰς τὴν κραιτέρω τοῦ βραβεύτου δοκι-
μασίαν. Ἡ ἐκθεσὶς αὕτη ἀποτελεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐκίκρισιν τῶν ἐργα-
σιῶν τοῦ ἀποψηφίου. Ἡ ἐκίκρισις ὅμως αὕτη οὐ μόνον οὐδενὸς ἐπιπέδου ση-
μαίον ἀποτελεῖται, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα σημεῖα περὶ τὰ ἅλα ἐνδιατρίβει, εἶναι
ὁπερβολικὴ καὶ ἐν μέρει ἄδικος, ὡς δεῖχθήσεται.

Ἡ Κιρῶνσιος εἰρήνη εἶναι πράγματι ζήτημα ἀντιλεγόμενον, καὶ κἄ-
σα ἀναψήφισις καὶ ἐρευνα, ὥστε ἡ τοῦ κ. Γ. Παπαντωνίου, ἐκδοσὶς ἀπέχει τὴν
ἀπόψιν αὐτοῦ, κρῖνει νὰ εἶναι ἐπαρῶς ἀρκέτος. Ὁ ἀποψήφιος συνετάχθη πρὸς τὴν
μελέτην παρατάξι, ταῖς ἑλληνικαῖς στοιχῶν παραδόσεσι, καὶ δὲν δέχεται τὴν
εἰρήνην ταύτην γενομένην, τοῦθ' ὅσαρ ταρεῖ εἰς τὸ ὄνομα τὴν ἐθνικὴν τῶν ἀρ-
χαίων ἐξιοκρέσειαν. Ἐκ τῶν ἡμετέρων τριῶν κορυφαίων ἱστορικῶν μόνον ὁ
Πακαρρηγόπουλος ἠκολοθήσεν, ὥστε καὶ ἐν ἄλλοις, ἀπορῆξ τῆς γνώμης τοῦ Γρότε,
ἀπὸ καὶ θεωρῆ οὐχὶ ἀναμφισβήτητον (Ἱστ. τοῦ ἑλλ. ἔθνους Α', 2, 1923 σ. 174).
Τοῦτο ἀνέγκασε τὸν μακ. Καραλίδην νὰ παρεμβῆ εἰς τὴν ἐκθεσὶν ταύτην δε-
κασελίδον σχεδὸν παρένθεσιν, ἐν ᾗ δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων ἀποδεικνύ-
ει τὸ ἀνὸσκαρτερον τῆς συνθήκης (ἀπ. σ. 165-173).

Ἡ μελέτων τῶν νεωτέρων ἱστορικῶν παρατάξις στηρίζεται ἐκεί τῆς ἀπο-

λότου σιωπῆς τῶν ἀρχαίων, εἴτινες πάντε λόγον εἶχον νά ἀναφέρωσι τῆς συνθήκης καί ὅη ὁ Θεουκυδίδης. Οὕτως οὐ μόνον ταραί ἔκραν σιγῆν κερὶ τοιοῦτου σκευδαίου γεγονότος, ἀλλ' ἀναγρῆσαι "μεγάλαν στρατείαν" κατὰ Πέρσων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος, ἐκείνης καί ἄλλα σοβαρά γεγονότα ἀνατρέκοντα ἔρδην τοῦς ἄρους τῆς συνθήκης. Ταῦτα ὁ Ἡρόδοτος καταλέγει ἐν σ. 20 ε. Καί ὁ Ἡρόδοτος παρουσιάζει τοῦς Πέρσας μετὰ τὴν εἰρήνην ζητοῦντας τὴν εἰσπραξίν φόρων παρ' Ἑλληνίδων πόλεων, τοῦθ' ἔπει καί οἱ Ἀθηναῖοι ἔκραττον, τοῦ Περικλέους μάλιστα διαρρήδην δικαιολογουμένου καί ἐπιμένοντος εἰς τοῦτο (σ. 14, 21).

Ἐρωτῶ, πῶς ἦτο δυνατόν νά συμβαίη τὸ τοιοῦτον, ἐάν ὀφιστάτο συνθήκη, ἥς ὁ πρῶτος ἄρος ἦτο "ἀπονόμους εἶναι τῆς κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἑλληνίδας πόλεως" (Διόδ. Σικ. ΙΑ, 39). Μετὰ ἑκατὸν κερὶκου ἔτη ἡ σοβαρὰ μεταξὺ τῶν δύο ἀντιζήτων πόλεων ἀντίθεσις ἔφραετ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὸ ζήτημα τῆς συνθήκης. Τότε οἱ ἄπτικοὶ ῥήτορες, ἵνα ἐκί κλέον ἐξάρωσι τὴν κρὸς τοῦς Πέρσας ἀμετάβλητον καί σθεραρὴν πατριωτικὴν τῶν Ἀθηναίων στήσιν, καί μείδωσι τὸ γῦπρον τῆς Σαδρῆς, ἥτις εἶχεν ἀεμακόησει τὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς Ἀνταλκιδείου εἰρήνης, ἐκ λόγων οὕτω πολιτικῶς ἀθεθμενοὶ λόγον κοιοῦνται κερὶ θρυλευμένης εἰρήνης. Ἀλλὰ δὲν ἐπιμένουσι εἰς τοῦτο καί δικαίως· διότι ὡς κερὶσταται ἀπτη γενομένη ἔέν ἀποτελεῖ ἔκαινον διὰ τοῦς Ἀθηναίους, τὸ νά ἀναγκασθῶσι μετὰ τὰ ἐνδοξα κερῶνεια τρέκατα οἱ νικηταὶ μακρὴν καί κερὶδῶν διανθοντες ὀδὸν νά κερεθῶνται εἰς Σέσσα καί νά θεογρῶωσιν ἄρους κερεταθέντας θεὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως, θουσιάζοντες μάλιστα τὴν τε Κόκερον καί τὴν Ἀγγυκτον· οὐδ' εἶναι μάλιστα τὸ ἐλάχιστον σθρῶνοι κερὶ τῶν ἄρων τῆς συναφθείσης συνθήκης, ἀλλ' ὅμως μεγαληθῶως διακραγαταεθονται καί ἐξωματικῶς κερὶ νέας μετὰ τῆς νίκης καταστάσεως, καθ' ἣν οἱ Πέρσαι εἶχεν ἐξαναγκασθῆ νά κερὶορισθῶσι καί κατὰ γῆν καί κατὰ θάλασσαν εἰς τὰ θεὸ τῆς συνθήκης διαγραφόμενα ἄρια.

Τοῦτο κερὶσσε τὸν Γρότε ν' ἀναγνωρῆσῆ ὡς γενοῦσαν ταθῆν. Ἀλλ' ἄλλ' ὅως τοῦτο δὲν ἦτο ἀποτ' ἄεσμα τῆς συνθήκης, ἀλλ' ἡ κατὰ θάλασσαν ἐκικρα-

τήσεως τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ μετὰ τῆς Αἴγυπτου καὶ τοῦ Ἰόντου διεξαγομένου ἐμπορίου. Ταῦτα δὲ πάντα ἐκραταιοῦντο διὰ τῆς νέας ἀθηναϊκῆς συμπαχίας, καθ' ἣν ἐβδωμήκεντα ναυτικά κόλεις ἐνίσχουν τὴν θαλασσοκρατορίαν τῶν Ἀθηναίων. Οὐχὶ λοιπὸν συνθήκη, ἀλλὰ τὸ ἠντίκαλον θέος ἀνεχαίτιζε τοὺς Πέρσας. Τὴν ἀλφειαν ταύτην διακηρύττει καὶ ὁ Πλάτων ἐν Μενεξένῳ 12 καὶ ἀποδείκνυσι τὸ γεγονός οὐχὶ εἰς συνθήκην, ἀλλ' εἰς τοὺς νικητὰς Ἀθηναίους "οἱ τοῖς τῶν κροτέρων ἔργοις τοῖς μέχρι τῆς στρατείας τοῦ Κίμωνος τέλος τῆς σπηρίας ἐπέθεσαν ἀνακαθάρμενοι καὶ ἐξελθόντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς θαλάττης... βασιλέα ἐποίησαν δειλόντα τῇ αὐτοῦ σπηρίᾳ τὸν νοῦν προσέχειν, ἀλλὰ μὴ τῶν Ἑλλήνων ἐπιβουλεύει φθορᾷ".

Ἄλλ' ἔχομεν καὶ τὴν ἐγκυρον γνῶμην δύο διακεκριμένων συγχρότων τοῦ βῆτορος τοῦτοις ἱστορικῶν, τοῦ Θεοδόμου καὶ τοῦ Καλλισθένου. Ἐδρικοῦμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τῶν μεγάλων βουλευμάτων ἐπιχειρήσεων τοῦ Φιλίππου, ὅτε ὁ μέγας βασιλεὺς διεσκόριζεν ἄφρονον τὸ χρεῖμα ἐν Ἑλλάδι, ἵνα προκαταλάβῃ αὐτόν. Τοῦτο μὴδ' αὐτόν τὸν Δημοσθένην ἀφῆκεν ἀδιδάκτορον, διὸ καὶ ἐμποδισθέντα εἰς κρίσιμον ἡμέραν νᾶ ἐφφανισθῆ εἰς τὸ πλῆθος λόγῳ ἁσθενείας ἐλέχθη "οὐχὶ συνθήκη, ἀλλ' ἀργυράκη ἐκάλυψεν αὐτόν". Ἐκκολοῦντο οἱ πανέλληνες εἰς τὴν Κόρινθον, ἵνα κηρύξωσι κατὰ τῶν Περσῶν τὸν πόλεμον, καὶ ἀναγνωρίσωσι τὸν Φίλιππον αὐτοκράτορα στρατηγόν. Τίθεται αὖθις εἰς κυκλοφορίαν ἡ συνθήκη, ἣς ἀντίγραφον εἶχε διαδώσει ὁ Κρατερὸς ἐν τοῖς ἀθηναϊκοῖς ἀρχείοις. Ἄλλ' αὐτῇ δὲν ἠδυνήθη γὰρ θέξῃ εἰς τὴν ἀσπηρίαν τοῦ Θεοδόμου κριτικὴν ἀποδείξαντες "ἐσκευωρηθῆσαι τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας" (Müller Frag. hist. gr. I, 306) καὶ ἐνισταμένου "ὅτι ἑλληνικὸς ὄρκος καταψέδεται, ὅν Ἀθηναῖοι φασὶν δοῦσαι τοῖς Ἕλληνας πρὸ τῆς μάχης τῆς ἐν Πλαταιαῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους καὶ αἱ πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον (sic) Ἀθηναίων καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνας συνθήκαι" (αὐτ. II, 167-168, ἀρβλ. Schaefer Demosthenes und seine Zeit II S. 168)

πρὸς τοὺς φληναφοῦντας τῶν βῆτορων ἀκήντησε καὶ ὁ Καλλισθένης, ὁ ὄλβιος, ἀδελφιδόος τοῦ Ἀριστοτέλους "ὅς φησι ταῦτα συνθέσθαι τὸν βάρβαρον, ἔργῳ δὲ κοίειν διὰ τὸν φόβον τῆς ἡττης ἐκείνης καὶ μακρὰν οὕτως ἀκοσῆναι

της 'Ελλάδος...'' (Πλουτ. Κίρ. 13). 'Εκ τῶν ἄλλων ἱστορικῶν ὁ Διδώρος καὶ ὁ Πλοῦταρχος ἐκοδῶνται τὴν συνθήκην, ἀλλ' ἀντιφάσκουσι πρὸς ἑαυτοὺς, προσέτι, δὲ ὁ μὲν πρὸς τὸν Θουκυδίδην καὶ ὁ δεύτερος πρὸς τὸν Δημοσθένην.

Ὁ συνάδελφος προτάσσει ἐπιδεικτικῶς περικοπὴν τινὰ γερμανιστὶ τοῦ Ἐ. Μεγαλοδέν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς συνθήκης θαλοῦσαν, ἀλλ' ἐκελεύθητο, ὅτι τὸ νέον ἐπιχειρήμα τοῦτου ἐνέτρεψε πανηγυρικῶς ὁ Καρολίδης (ἐνθ' ἀνωτ. σ. 173). Κατὰ ταῦτα ἡ θέσις τοῦ θεοψήφου, ἢν δι' ἁδρῶν ἐπιχειρημάτων θεσπίζε, μένει τελειῶς ἀκρόβλητος, ἐφ' ὅσον μάλιστα ὁ κριτὴς δὲν ἀπετόλμησε νὰ ἀνατρέψῃ αὐτὴν, ἀλλὰ περιορίζεται εἰς γενικότητες καὶ ἀοριστίας καὶ δὴ ἐξελέγχει τὴν ἑξωτερικὴν τῆς διατριβῆς μορφήν καὶ ἐκουσιώδεις λεπτομερείας. 'Εν τῇ ἱστορικῇ ἐρευνῇ βραχὴν κέκτηνται οὐχὶ τὰ μικρὰ καὶ μεγάλα γεγονότα, ἀλλ' αἱ ἐγγενεῖς ἑσπερικαὶ δυνάμεις αἱ ἐκδηλούμεναι ἐν τοῖς γεγονόσιν ἐκεῖνοις, αἱ ἀφανεῖς αἰτίαι· καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει, ἔάν δὲν ἐγένετο ἡ συνθήκη, διότι τὰ ἀποτελέσματα προήλθον δραστηκῶτα καὶ ἄνευ ταύτης διὰ τῆς ἐπιβλητικῆς τῶν κρατῶν δυνάμεως· διὸ καὶ ὁ πολέμιος δογματίζει: "ἀναγκαιότατα μέρη τῆς ἱστορίας τὰ τ' ἐπιγιγνόμενα τοῖς ἔργοις καὶ τὰ παρεκόμενα καὶ μάλιστα τὰ περὶ τὰς αἰτίας" (3, 32, 6).

Εἰς τὴν καθέκαστα τῆς ἐκθέσεως θὰ ἠδύνατο τις νὰ παρατηρήσῃ τὰ ἑξῆς.

Ιον. Ὁ κ. εἰσηγητὴς κρίνει καχυποπτῶς τὴν ἐν τέλει τῆς κρινομένης πραγματείας ὅτι τοῦ θεοψήφου διέρθωσιν τοκογραφικῶν σφαλμάτων καὶ ἀκοιδίαι αὐτῶ ἀοριστως εἰς ἀγνοίαν, ἐνῶ περὶ τῆς ἑλλησπέως ἀγνοίας ὅσον ἀπορρῶ εἰς τὴν μηχανοσυρμένην ἐν τῇ ἐκθέσει διέρθωσιν τοῦ "Ἑρξῆς" εἰς "Ἄρταξῆξ" μαρτυροῦσι μὲν ἐν τῇ σελίδι 35 γραφόμενα ὅτι τοῦ θεοψήφου· ἐκεῖ χρονολογεῖται ἑμπῶς ὁ θάνατος τοῦ Ἑρξῆος διὰ τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν ὄρθον τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Ἄρταξῆξ. Περιέργον εἶναι ἐπίσης, ὅτι ὁ κ. εἰσηγητὴς ἐκρίνει ἑμπῶς τὴν ἐν πραγματεσίᾳ, ἐκτυπωθεῖσα ὅτι τὰς σημερινὰς γνωστὰς οἰκονομικὰς περιστάσεις, παρουσίαν ἀβλεπτημάτων καὶ ὀφείλει εἰς θεοψίας βαρυνοῦσας τὸν θεοψήφιον· διότι ἄλλαχού ὁ αὐτός ('Ελληνικά, τόμ. II,

σ. 208-209) θεωρεί δεδικαιολογημένα "παράδρομάς τινάς και τυπογραφικά βλαπήματα" εις α αβ δε ούτος δ κ. εισηγητής περιέκρινε, παραλείπων λέξεις βλοκλήρους ("ημών", "αυτών") κατά την δημοσίευσιν Γυθεατικών βιβλίων.

2ον. Έξ θεωρίας βιβλιογραφικής παραπομπής εις καλαισθητός ξέσπος συγγραφέως, δ κ. εισηγητής έρωτα, διατί δ διοψήφιος δεν προτίμησε τάς ελληνικάς μεταφράσεις έργων των συγγραφέων τούτων. Άλλ' άφοϋ δ διοψήφιος ήδύνατο ν' α χρησιμοποιήσῃ εκ' εθέλειας τό πρωτότυπον, διατί νά στηριχθῇ εις τάς μεταγλωττίσεις άλλων, αίτινες έβή, είναι πάντοτε εβουλεύθητοι; Έπίσης ή χρησιμοποιήσις δια τά F H G της έκδόσεως του *Jakoby* αντί της του *Müller* θα ήτο αξιοσβεστος εις τόν διοψήφιον, αν τά χωρία εις α παραέρπει ούτος εν τη πραγματείῃ αϋτου, άκλήτων κατά διάφορον γραφήν εις την έκδοσιν του πρώτου.

3ον. Άκοφαινόμενος δ κ. εισηγητής περί της εκιστημονικής σκουδαίτητος του *Ζητήματος* της Κιωνείου ειρήνης, όπερ πραγματεύεται δ διοψήφιος, λέγει ότι τό θέμα "είναι καλόν, άλλ' άπό καλλοϋ έξηντλημένον". Κ α, λ δ ν = δια τίνα έ-ιστήρησιν καλοϋμεν δ' τι είναι γόνιμον δια την εξέλιξιν αϋτης' έκομένως είναι άκορίας δ'ιον κός δδύναται νά συζευχθώσι και άκοδοθώσιν εις τό αϋτό ζήτημα δύο έννοιαι αντίθετοι προς άλλήλας, ώς ή του κ α λ ο ϋ και του έ ξ η ν τ λ η μ β ν ο υ. Ένϋ δ' εν άρχῃ της έκδόσεως δ κ. εισηγητής άνέδραμε και εις πῆν μή διορθωθείσαν εισέτι πραγματείαν ταύτην του διοψηφίου, γράφει κατωτέρω, ότι κλήν των ένδεκα ειδικών μονογραφιών, ός σηκείοϋ εν τη βιβλιογραφίῃ δ διοψηφιος, "εκάρχουσι και άλλαι, ώς κ.χ. του *Wilkowski*". Άλλά ταύτην έσημείου δ διοψηφιος εν τη βιβλιογραφίῃ εκείνῃ, δ άκνησεν όμως δ κ. εισηγητής νά εἶχῃ τι περί τούτου, νά παραθέσῃ δε και άλλας έκτός της ός εν παραδείγματι μνημονοθήσεως μονογραφίας. Όσαύτως εκ των συγγραφέων, οϋς δ κ. εισηγητής θεωρεί ως αξιολόγους, δ μέν *Holzappel* οδύνησαν κρίσιν και άνάλυσιν των κυρίων κληών έπιχειρεί, παραέρπων μένον εν διοσημειώσεσιν εις άλλα τινά, δ δέ *Nibbelke* ελάχιστα και κεφαλαίωδη γράφει περί του θέματος εν τη 52 σελίδι.

4ον. Ανακριβώς γράφεται ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι ἡ καθέθεσις τῶν γνωρῶν τῶν δεχομένων καὶ τῶν μὴ δεχομένων τὴν συνομολόγησιν τῆς καλουμένης Κιρωτείου εἰρήνης εἶναι κρῖμα τὸ θεοῦτον ἕκαμαν καὶ ἄλλοι (Bussolt, *Prähistorie*) διότι καὶ οἱ δύο οὗτοι συγγραφεῖς ἐλάχιστα περὶ τῶν γνωρῶν τῶν ἄλλων γράφουσι. Ὡς πρὸς τὸν *Beloch*, ὃς οὐδὲ κατὰ τὸν κ. εἰσηγητὴν κολλᾷ θὰ ἐδιδάσκετο ὁ θεοψήφιος, αὐτὸς οὗτος ὁ κ. εἰσηγητὴς ἔγραψεν ἄλλοτε, ὅτι "εἰς εὐχέλιστα ζητήματα ἡ ριζοσκαστικὴ σκέψις καὶ ἡ ἀκοδεικτικὴ τοῦ *Beloch* δεξιότης ὡδήγησαν αὐτὸν εἰς τολμηρὰ καὶ καρδύοξα συμπεράσματα" (Ἑλληνικά τὸμ. II, σ. 250). Ανακριβῶς ἁσαθῶς γράφεται, ὅτι ὁ θεοψήφιος δὲν συνεβουλεύθη "νεώτερα καὶ σκουδαιότερα ἔργα", διότι ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ τῆς πραγματείας ἀναγράφονται τὰ ἔργα τοῦ *Glötz*, τοῦ Καρολίθου, μάλιστα δὲ ἡ Ἀρχαία Ἱστορία τοῦ *Cambriidge*, τὴν θεοσίαν κρίνων ὁ κ. εἰσηγητὴς ἐχαρακτήρισεν ὡς κατέχουσαν "πρωτίστην θέσιν", ὡς ἔργον "μνηρεϊώδες... τέλειον καὶ ἀληθινὸ μοναδικόν" (Ἑλληνικά, τὸμ. II, σ. 450). Ἀβασίτως γέ καὶ κατὰ παρακοίησιν τῆς ἀληθείας ἀποφαίνεται ὁ αὐτὸς, ὅτι "τοῦ κ. *Meyer* τὴν πραγματείαν, μολονδτι ἀναφέρει, δὲν φαίνεται νὰ ἐχρησιμοποίησεν ὁ κ. θεοψήφιος, ἀφοῦ καὶ ἐσφαλμένη εἶναι ἡ εἰς αὐτὴν ἀσφαλῶς βιβλιογραφικὴ παρακοίη (τὸμ. I, σελ. 156 ἀντὶ τὸμ. II, σελ. 71)". Διότι ἡ περὶ τῆς κρῖματι παρακοίη ἔχει ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ τῆς πραγματείας (σ. 42 στίχ. 7 ἀπὸ τοῦ τέλους) ὡς ἐξῆς. "τὸμ. I, σελ. 156, τὸμ. II, σελ. 71". Ὡς τοῦ περιστατικοῦ τούτου ὄνταται τις νὰ κρίνῃ καὶ περὶ τοῦ ἐβδόμου ἢ μὴ καὶ ἄλλων ἀμφιβολιῶν καὶ θεοψιῶν, αἵτινες διατυποῦνται ἐν τῇ ἐκθέσει... περὶ δὲ τῆς ἐσφαλμένης ὁπὸ τοῦ θεοψήφου ἀναγραφῆς τοῦ τοπωνυμίου *Heimbucher*, ἐξ οὗ ὁ κ. εἰσηγητὴς εἰκόζει "τὴν οὐχὶ ἀρεστον πρὸς τὰ βιβλία ταῦτα γνωριμίαν τοῦ κ. θεοψήφου" ὃν γνωρίζομεν ἂν ὁ κ. εἰσηγητὴς θὰ συνεχᾶρει εἰς ἄλλον τινὰ ἀκολουθοῦντα τὸ δεδομένον ὡς αὐτοῦ παραδειγμα, ἵνα διατυπώσῃ ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀμείσου γνωριμίας τοῦ κ. καθηγητοῦ πρὸς τὰ βιβλία τοῦ *Porter* καὶ τοῦ *Moldeke*, ἀφοῦ ἐν τῇ ἐκθέσει γράφεται *Porter* ἀντὶ *Porter* καὶ *Moldeke* ἀντὶ *Moldeke*, ὡς γράφει ὁ τελευταῖος οὗτος τὸ ἴδιον ἐκτύπων.

6ον. Τὴν ἀπὸ τῆς σελίδος 7-9 περιγραφὴν τοῦ τρόπου διεξαγωγῆς τῶν διαπραγματεύσεων διὰ τὴν συνοριοθῆσιν εἰρήνης καὶ τὸν καθορισμὸν ὅσῳ τοῦ θωσφηίου τριῶν σταδίων, ὁ κ. εἰσαγγεῆς κρίνει ὡς " ἄσκοπον καὶ ἐξω τοῦ κορίου θέρματος παρέκβασιν". Τὸ σκόκιον ὅμως τῆς παρεκβάσεως ταύτης καὶ ἡ σχέση αὐτῆς πρὸς τὸ κῆριον θέμα εἶναι κασίδηλα, διότι τὰ γραφόμενα αὐτῶν ἀποτελοῦσι τὸν τόκον, τὸ διήγημα, δι' οὗ ἐξελεγχόνται ἐν τῆσει τῆς πραγματικῆς αἰς ἱστορικὰς πληροφορίες καὶ ^{ἐξ' οὗ} οἰκονομεῖται τὸ τελικὸν τοῦ θωσφηίου συμπέρασμα.

6ον. Ὁ κ. εἰσαγγεῆς γράφει, ὅτι "τὰ σχετικὰ χωρία" τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων "τὰ ὅσα τοῦ θωσφηίου ἐξετάζοντα, ἀναφέρονται ἐξετάζονται καὶ ἐρμηνεύονται ἀντὶ καὶ ὅσῳ παλαιότερων περὶ τὸ ζήτημα ἀσχοληθέντων". Ὅμως πρὸς κλήρη διατάξεσιν τῆς κρίσεως εἶναι νὰ σημειώθῃ ἐν τῇ ἐκθεσει ὅχι μόνον ἂν ἐρμηνεύονται καὶ ὅσ' ἄλλων, ἀλλ' ἂν ἐρμηνεύονται καὶ καθ' ἑαυτοὺς τῶν καὶ ὅσῳ τίνων συγγραμμάτων. Τοῦτου δὲ μὴ γενομένου ἔκτετα, ὅτι ὅσα ὁ θωσφηίος γράφει ἐν τῷ ἀκομήματι αὐτοῦ περὶ ἰδίων ἐρμηνειῶν τῶν ἀπὸ σελίδος 9-23 περιλαμβανομένων χωρίων εἶναι ἀκριβῆ. Χαρακτηριστικὸν δ' ἐν προκειμένῳ εἶναι καὶ ὅτι ὁ κ. εἰσαγγεῆς, ἵνα μειώσῃ τὴν συμβολὴν τῆς πραγματικῆς τοῦ θωσφηίου εἰς τὸ ζήτημα τῆς Κιμωνίου εἰρήνης, γράφει περὶ τοῦ Π. Καρολίδου, ὅτι "διεξοδικῶς περὶ τῆς εἰρήνης ταύτηςπραγματεύεται καὶ ἰδίαν ἔξειαν λόγου παρ' αὐτὸν περὶ αὐτῆς ἀφέρει". Ἀλλ' ὁ Καρολίδης δὲν δέχεται συνολοποιηθεῖσαν τὴν εἰρήνην. Ἐν τοῦτοις ὁ κ. Κουγέας ἔγραψεν ἄλλοτε περὶ τοῦ Π. Καρολίδου, ὅτι ἐκ τῶν παρεμβολῶν καὶ σημειώσεων, ἐν αἷς καὶ ἡ περὶ τῆς Κιμωνίου εἰρήνης "αἰτινες λέγεται ὅτι περιέχουν τὰ νεώτατα πορίσματα τῆς ἱστορικῆς ἐρεθνης, ἀλλὰ μὲν ἀπὸ τῶν θεωριῶν ἤδη ἀπὸ πολλῶν νεκρῶν... ἀλλὰ δὲ πραγματεύονται ζατήματα ἐπὶ τῇ βῆσει κεφαλαίων ἐρμηνειῶν καὶ ὀντιλήψεων" (Ἑλληνικὰ τέρμ. 1).

7ον. Γράφει ὁ κ. εἰσαγγεῆς περὶ τῆς ὅσῳ τοῦ θωσφηίου ἐξετάσεως τῆς συγγραφῆς τοῦ θωσφηίου, σημειοῖ μὲν ὅτι τρία χωρία "ἀναφέρει καὶ ἀναλύ-

ει *J. Meyer*... παραθέτει δὲ καὶ δ. *Bursalt*, παρακέρκει δι' ἄλλα εἰς τὸν *Beleth*, ἀλλ' ὀδωρῶθεν ἀποδεικνύει καὶ ὀδδὲν λέγει περὶ ταυτότητος ἐρμηνείων καὶ συμπερασμάτων μεταξὺ τῶν συγγραφέων τούτων καὶ τοῦ ὁμοψήφου.

8ον. Ὁ ὁμοψήφιος γράφει ἐν τῷ ὁμοψήφισματι αὐτοῦ. "Περὶ τῆς χρονολογίας, διὰ τῆς παραβολῆς τῶν κληροφοριῶν Λυκοβργου καὶ Διοδώρου συνήγω, ὅτι ὁ βήτωρ δὲν ὀρῆζει τὴν εἰρήνην μετὰ τὴν ἐκ' Ἐδρυμέδοντι μάχην, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ Πλουτάρχος, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν τοῦ ἰδίου κληροφοριῶν πρὸς τὰς τοῦ Λυκοβργου καὶ τοῦ Διοδώρου. Ἐκ τῆς κατὰ τὸν τρόπον τούτον ἐξετάσεως τῶν κειμένων προκύπτουσι συμπεράσματα ἀντίθετα τῶν κατ' ἄλλων συγγραφέων διατυπωθέντων". Τὰ περὶ τῆς χρονολογίας ἐκτίθενται ἀπὸ τῆς σελίδος 23 ἕως 25 τῆς πραγματείας, ἐκεῖ δὲ διαβλέπει τις τὸ ἐρευνητικὸν κίνημα τοῦ ὁμοψήφου, ὅστις διὰ τῆς συγκριτικῆς ἐρεθῆς τῶν κειμένων, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι, ἀντιθέτως πρὸς τὴν γνώμην ἄλλων συγγραφέων, αἱ κληροφορίαι τοῦ Λυκοβργου καὶ τοῦ Πλουτάρχου δὲν τέρττουσι τὴν εἰρήνην εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκ' Ἐδρυμέδοντι μάχην. Ὁ κ. εἰσηγητὴς ἤρκεσθη νὰ γράψῃ, ὅτι ὁ ὁμοψήφιος "καταλήγει εἰς τὸ πρῶτον μέτρον κλειστός ἐκ τῶν καλαισιτέρων συμπερασμάτων διὰ τὸ ἔτος 449". Παρέλιπεν ὅμως νὰ γράψῃ, ὅτι κατέληξαν εἰς τὴν αὐτὴν συμπέρασμα ἐκεῖνοι μὲν προκρίνοντες τὰς κληροφορίας τοῦ Διοδώρου, ὁ δὲ ὁμοψήφιος συνιμῶζων πρὸς τὰς κληροφορίας τοῦ Διοδώρου τὰς τῶν Λυκοβργου καὶ Πλουτάρχου, ὡς ἄλλοι συγγραφεῖς ἔκριναν ἀσπερῶμενας εὐθὺς εἰς τὰ μετὰ τὴν ἐκ' Ἐδρυμέδοντι μάχην.

9ον. Κατὰ τῆς αὐτῆς ἁριστίας ἀποφαίνεται ἡ ἐκθεσις περὶ τῶν ὄρων τῆς εἰρήνης, περὶ τῆς αὐτονομίας ἢ μὴ τῶν ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Ἰ. Ἀσίας καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν πρεσβείαν τοῦ Καλλίου, ἐντὺν ὁ ὁμοψήφιος ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ (σελ. 26-36) κροτεῖναι νέας ἐρμηνείας καὶ ἐξηγήσεις περὶ ἱητημάτων τινῶν καὶ ἀντικροβεῖ ὀρθῶς γνώμας ἄλλων συγγραφέων. Τὴν ἀδριστον δὲ ταύτην κρίσιν ἐπιβεβαιῶν νὰ μετρίσῃ ὁ κ. εἰσηγητὴς, γράφει ἐν τῇ ἐκθεσί, ὅτι "πάντα ταῦτα εὐρίσκονται καθ' ὅμοιον περικου ὄστημα ἐξηγησόμενα καὶ ὀρθῶς καλαισιτέρων (*Bursalt* σελ. 354-356)". Ἐν συνεχείᾳ δὲ, ἐντὺν μέχρι τούτου ἐβεβαίου, ὅτι

πάντα ὅσα ὁ θεοψήφιος ἐξετάζει καὶ ἐρμηνεύει, ἐξετάζονται καὶ ἐρμηνεύον-
ται καὶ ἀπ' ἄλλων, αἰσῶν γράφει· " Ἀλλὰ τί ἐκ τῆς ἐρεθνῆς καὶ τῆς ἐκθέ-
σεως τοῦ θεοψήφου εἶναι ἴδιον ἐκτεύγμα καὶ τί ἄλλοτριον, δὲν ὀφθαί-
νῃ κρίνω, ὅπου ὀδερλίαν ἐκ τῶν ἀνωτέρω σημειωμένων εἰδικῶν περὶ τοῦ ζη-
τήματος πραγματειῶν ἠδυνήθην νῆ ἀπεθρῶ καὶ νῆ συμβουλευθῶ ἐν " Ἀθηναίς".

Περὶ τῆς ὁμολογίας ταύτης, δι' ἧς ὁ κ. εἰσηγητῆς ἀγεί τὸν ἀναγνώστην
πρὸ φανεροῦ διλήμματος, καταργητέα τὰ ἐξῆς. Πρῶτον ἐν τῇ ἐκθέσει ἔδει
νῆ κατονομασθῆσαι πάντα τὰ σημεῖα τῆς πραγματείας, ὅσα ὁ θεοψήφιος παρου-
σιάζει ὡς ἴδια αὐτοῦ ἐκτεύγματα. Δεύτερον νῆ κριθῶσι ταῦτα ὑπὸ τοῦ κ.
εἰσηγητοῦ καὶ νῆ διακριθῶσιν εἰς ὄρθως καὶ μὴ ὄρθως ἔχοντα καὶ τρίτον,
ὅν ὁ κ. εἰσηγητῆς ἐστρατεύτο τῆς βιβλιογραφίας, νῆ διατομῶσιν ἐπιφυλά-
ξεις περὶ ἴδιου ἢ ἄλλοτριου ἐκτεύγματος ἐκ τῶν κριθέντων ὡς ὄρθως ση-
μείων τῆς πραγματείας. Δὲν ἴγνωρίζομεν δὲ πῶς ὅσον νῆ ἐκλήθη ὁμολογία
καθηγητοῦ, ὅτι δὲν συμβουλευθῆ " ὀδερλίαν" ἐκ τῶν εἰδικῶν μονογραφιῶν
τῶν ἀφορωσῶν εἰς θέμα περὶ τοῦ ὄκου ἐκὶ κολλὰ ἐτη διδάσκει, ἀπεφῆναιτο
δὲ καὶ γρακτῆν γνῶμην (Πισκ. 'Ιστ. Ἐκδ. Ἐλευθέρ. τῶμ. I, σελ. 436 κ. ἔ.).

Ἰὸν 'Ο κ. εἰσηγητῆς ἐκλαθόμενος τῆς ἴδιας ὁμολογίας, ὅτι ὀδερλίαν
τῶν εἰδικῶν περὶ τοῦ ζητήματος ~~πραγματειῶν~~ ἀνέγνω, βεβαίως εἰθύς μετὰ
ταύτην ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι " τὸ γενικὸν διάγραμμα τοῦ συνόλου ἀποτελεῖ ὡς
πρὸς τὴν ἐπιλογὴν, τὴν διάταξιν καὶ τὴν ἐρευναν τοῦ ὄκου τῶν κηγῶν καρ-
πολοθῆσιν καὶ ἐκατηλῆσιν καλαισιότερων ἐκ τῶν ζητήματος ἐργασιῶν" ὅ-
τω δὲ διὰ τῶν ἀορίστων καὶ ἀνακοθεϊντων κατηγοριῶν ἐπιζητεῖ καὶ ἀθίς
ἵνα στερεῶσθαι ἀξίως τὴν πραγματείαν τοῦ θεοψήφου.

Ἰὸν. κεθ' ὅπως ἰδιαιτέρας βραβύτητος ἀνταπεξέρχεται ἡ ἐκθεσις
κατὰ τὸν ὄμῶν τοῦ θεοψήφου " εἰρήνην κεκοιμημένην" καὶ " εἰρήνην γενομένην".
'Ο περὶ τοῦτων ἐλεγχοσ ἀρσισάγεται δι' ἐνῆς σίς ἐκὶ τῆς φράσεως " ἄλλὰ
μετ' ὀθυιάδοσ πρὸς ἄλλοιουσ διακρίσεως", ἣν ἐγράψεν ὁ θεοψήφιος. " Ἡ ἐκθε-
σις ὄμως τοῦ κ. εἰσηγητοῦ ὀφθαίται νῆ ἐκισθρῆ κολλὰ σίς περὶ σφῆματα ὄρθω-

γραφική, γλωσσικά και συντακτικά (*petter* αντί *potter*, *μητρών* αντί *μητρών*, ή *θεωρία*... και ο τρόπος... προδίδει άγνοια, προδίδει άγνοια, έντας έπιγραφάς... και εις τους παύρους). Ο έλεγχος του κ. εισηγητού κεραιφίζεται εις την άκδειξιν, ότι ^{εις} τὰ χωρία του Δημοσθένους " έκειδή τοίνυν έκοιήσατο την ειρήνην ή πόλις..." (κ. κτησιφ. 342) και "καλλίω ταύτης ειρήνην ούτε πρότερον ούθ' όστερον ούδεις ήν ειλείν έχοι πεκοιηρένην την πόλιν" (κ. κυρακρ. 274) ο τ' όρος ειρήνην κοιείσθαι άκαντάρται εκ μέσος, καταλογίζει δέ εις τον άκοψήφιον άγνοιαν τουτου μαρτυρουμένην εκ της χρησιμοκοιήσεως του όρου "ειρήνη πεκοιηρένη".

Κοιίζομεν όρακ, ότι θα ήτο όλως άδίκον νά καταλογίσωμεν εις τον άκοψήφιον φιλόλογον, όστις εις κολλά σημεία της πραγματείας αυτού, άσχολεΐται εύπτόχως εις την έρμηνείαν άρχαίων συγγραφέων, άγνοιαν τοσούτον στοιχειώδων γνώσεων. Ο άκοψήφιος ειχεν άνάγκην δύο όρων άναφερομένων εις δύο δέδιαφορα στάδια των όλων διαπραγματέσεων και νομικών διατυκώσεων της ειρήνης. Ο εις έξ αυτών "ειρήνη γενομένη" άκαντάρται καρά τοις άρχαίοις συγγραφεύσι κατá καθητικήν μετοχήν. Ο έτερος χάριν όμοιομορφίας έκρεσε νά κλασθή κατ' άνυλογίαν καρός τον έτερον. Διά τοούτο ήύύνατο ο άκοψήφιος, τρέλων την σύνταξιν έκεί μέσης εις, καθητικήν, νά κλάσθ όρον "ειρήνη πεκοιηρένη", ένθα ή μετοχή είναι καθητικός παρακειμένου, ώς εις κλειστους συγγραφείς άκαντάρται.

Άλλ' ο κ. εισηγητής άνούδμενος τό δικαίωμα της τροχής της συντάξεως εις καθητικήν, έκεξέρχεται μετά τοςάβτης σφοδρότητος κατá τοσ άκοψήφιου, ώστε νά μή άναγνωρίζη, ότι ο έτερος όρος "ειρήνη γενομένη" άκαντάρται καρά τοις άρχαίοις συγγραφεύσι, διό γράφει έν τη έκθέσει, ότι "πρόκειται περί όρων (κληθοντικών χρησιμοκοιεί) έντελώς άνυκάρκτων και αυτόχρημα, πεκοιηρένων". Άλλ' οσ καλώς κοιεί περί πεκοιηρένων γράφων, διότι ειρήνη γενομένη άκαντάρται καρά τοις άρχαίοις συγγραφεύσιν, έκτός ήν πρόκειται περί του ότι όέν εδράται και κατ' έρθήν πτώσιν.

Ο άκοψήφιος όρακ έν τη πραγματεία αυτού (σελ. 37-38) παραθέτει

χωρία και παρέχει εδωγους ἐρμηνείας, περί ὧν ἐκισμοτέραν γνώμην δόνται τῆ ἐκφέρωσιν οἱ εἰδικοί, παρακέρκει δ' ἐν ὑποσημειώσει και εἰς πολλὰ ἄλλα, εἰς ἃ στηρίζει τὰ συμπεράσματα αὐτοῦ περί τῆς σημασίας τῶν ρημάτων κοινοῦμαι και γίνονται κατὰ τοὺς διαφόρους αὐτῶν τύπους. Ἄλλ' ὁ κ. εἰσηγητῆς οὐδέποτε περί τῶν παρεχομένων ἐρμηνειῶν διακρίνατο γνώμην καὶ ἐνδεδίτριψε μόνον περί τῶν ἐλεγχῶν τῆς κατασκευῆς τῶν δρων.

12ον. Ἐν τῇ ἐκθέσει σημειοῦνται ὡς ἄσφαισαι και ἀνακριβείαι, καὶ ἁμεθεῖαι" τινὴ ἐξ ὧν γράφει ὁ ἀποκρίσιος. Περὶ τοῦ ἐν τῇ σελ. 3 τῆς παραγραφεῖας "ἠκυρίως ἀπὸ τοῦ 490 ἔτους π.Χ. ἠρξάμενοι... Περσικοί, ἢ κηθικοί κώλοιοι" οὐδέν τὸ ἀνακριβές, ἀφοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους τοῦτου ἐκλήθεν ἡ σύγκρουσις μετὰ τῆς κυρίως Ἑλλάδος διὰ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. Περὶ τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι "Miltford (1808 π.Χ.)" τί τὸ ἀνακριβές; ἢ ἡ ἀσυνφωνία τοῦ 1808 ἔτους πρὸς τὴν ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ σημειουμένην ἔκδοσιν τοῦ 1838 ἔτους; Ἄν τοῦτο ἔννοη ὁ κ. εἰσηγητῆς, δὲν ἔχει δίκαιον διότι ὁ ἀποκρίσιος γράφων "ὅτι ὁ Miltford (1808 π.Χ.)... ἀπεστήριξε κ.τ.λ.λ." ἀναφέρειται εἰς τὴν γενομένην ἐν ἔτει 1808 πρώτην ἔκδοσιν τῆς ἱστορίας τοῦ Ἁγγλοῦ ἱστορικοῦ, ἐν ᾗ οὗτος διέτρεψε τὸ κρῖνον τὴν περί τῆς Κιμωνείου εἰρήνης γνώμην αὐτοῦ. Ἰσαθῶς ἡ χρῆσις τῆς λέξεως "ἀπόκρυφος" διὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀσαφῆς, σκοτεινοῦ, συγκεχυμένου; χρησιμοποιεῖται διὰ τοῦ ἡεροφάντος ('Ἀπορν. Γ' 5, 14) και ἄλλων.

Προστίθῃσι δὲ ὁ κ. εἰσηγητῆς και τὰ ἐξῆς "Κατ' ἐκωνδληψιν λέγεται ὅτι τὰ ψήφισματα κατετίθεντο εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς κώλεως, ἐνφ ταῦτα κατετίθεντο εἰς τὸ - ἀρχεῖον. Ἡ λέξις Ἄρχεῖον εἶχε κατὰ τοὺς ἀρχαίους διόφορον τῆς σημερινῆς ἔννοιαν". Ἄν ὅμως ἐσφάλλετο ὁ ἀποκρίσιος χρησιμοποιῶν τὴν λέξιν Ἄρχεῖον, θὰ ἐσφάλλετο ἰσαθῶς και ὁ κ. εἰσηγητῆς, διότι γράφει ἄλλαχοῦ, ἐνθα ὁ λόγος περί ἐπιγραφῶν, "ἐκ τῶν φακέλων, οὕτως εἰκεῖν, τῶν κατατεθειμένων εἰς τὸ ἀρχεῖον τῶν Γυθεατῶν" ('Ἀλληνικά τὸμ. Γ' 5 σελ. 216). Ἄλλ' ἀσχέτως πρὸς τοῦτο ἡ προκειμένη κρίσις τοῦ κ. εἰσηγητοῦ δὲν εἶναι ἔρθη, διότι ὁ ὅρος ἀρχεῖον εἶναι γενικὸς κατὰ τοὺς ἀρχαίους.

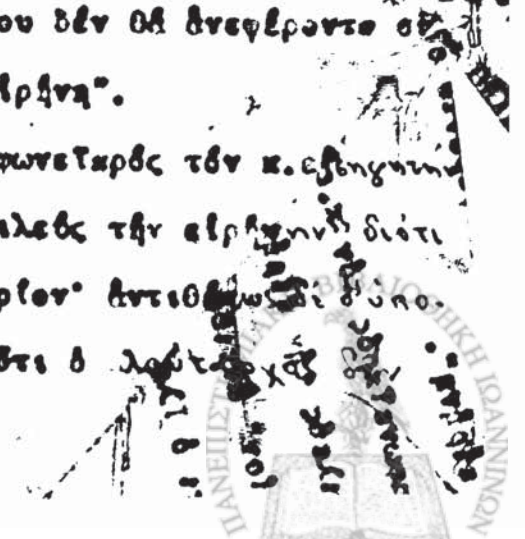
Μητρίων ἐν Ἀθήναις ἐλάγχετο τὸ "Μητρός θεῶν ἱερὸν" (Παυσ. Α', 3, 4) ἐν τῷ
ὄθω δὲ καλουμένην ἱερῶν, ἕνεκα τῆς κρῆς τὸ βουλευτήριον γειτνιάσεως καὶ
διὰ θρησκευτικὴν καθιέρωσιν, κατετίθεντο κρῆς φθλαξίν τὰ ψήφισματα.

Ἰδόν. Ἀλλ' ἐν τῷ δ' ἐλαγχος τῆς πραγματείας τοῦ θεοψήφιου κεραίνεται
εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἐκθέσεως τοῦ κ. εἰσηγητοῦ, ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ
ἐκτελείωμεν τοῦτον καὶ ἐκὶ ἀντιγωνίας, ἥτις προκύπτει ἐξ ὧν κερὶ τοῦ
ζητήματος τῆς Κιμωνίου εἰρήνης γράφει αὐτὸς ὁ κ. συνάδελφος ἐν τῷ κερὶ
Ἀρχαίας Ἱστορίας κεφαλαίῳ τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας (ἐκδ. Ἐλευθερ.).

Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ταύτῃ βραχὺ μὲν ἀποφαίνεται, ὡς εἶπομεν, κερὶ τῆς
συμπολογήσεως τῆς Κιμωνίου εἰρήνης (τόμ. I, σελ. 436 καὶ 448) γράφει δὲ
καὶ περὶ τῆς. "Ὁ Περικλῆς ἰσχυρισθεὶς ὅτι αἱ Ἀθηναίαι, μὲ τῆς θύλας συν-
υπολόγησεν ὁ Μέγας Βασιλεὺς τὴν εἰρήνην, ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν ὀκὸ τὴν
κροσσασίαν πῶν τοῦ συμμάχου, ἀνήτησε καὶ τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς καταβο-
λῆς τῶν πόρων, ἀνευ μάλιστα καὶ τῆς ἀποχρεώσεως τοῦ νὰ λογοδοτοῦν κρῆς
τοῦ συμμάχου διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν συμμαχικῶν πόρων." (σελ. 437 ἑ. &)

Ὁ θεοψήπιος ἐξετάζων ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ (σελ. 14) χωρίον τοῦ
Ἰλευτήρχου (ἱερ. 12) ἐξ οὗ προέρχονται ἢ μᾶλλον θρεβλουσι νὰ προέρχωνται
ὄσα κερὶ τοῦ Περικλέους γράφει ὁ κ. εἰσηγητής, λέγει, ὅτι ὁ Περικλῆς "θα-
εστήριξεν ἐνίκαιον τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ὅτι δὲν ἀποχρεοῦνται οὗτοι νὰ
λογοδοτώσι κερὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν συμμαχικῶν εἰσφορῶν εἰς τοῦς συμμά-
χους "προκαλεροῦντες αὐτῶν καὶ τοῦς βαρβάρους ἀνείργοντες". Ἐκ τούτων
ἐβνταί τις νὰ συμπεράνη-συνεχίζει ὁ θεοψήπιος- ὅτι τὰ κερὶ μεταφορῶν
καὶ τὰ κερὶ διαχειρίσεως τοῦ συμμαχικοῦ ταμείου δὲν θὰ ἀνεφύρατο οὐδὲν
ὄκὸ τοῦ Ἰλευτήρχου, ἂν εἶδετο ὅτι συνήθη ἢ εἰρήνη".

Ὅπως ἀποφαινόμενος ὁ θεοψήπιος δὲν συμπεραίνει τὸν κ. εἰσηγητὴν
δυσχοριζόμενον, ὅτι "συμπολογήσεν ὁ Μέγας Βασιλεὺς τὴν εἰρήνην", διότι
τοιοῦτόν τι δὲν περιέχεται εἰς τὸ σχετικὸν χωρίον. Ἀντιθέτως δὲ ὁ
ψήπιος συμπεραίνει καὶ ἐκ τοῦ χωρίου τούτου "ὅτι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηναίων
ἐξέλεξε τὸν Περικλῆν ἡγούμενον τῆς πόλεως".

δέχεται, ότι η ειρήνη συνήθη". *Αλλ' ο κ. Κουγιάς φαίνεται, ότι δεν άντελή-
φθη τήν άντιγενναίαν ^{αυτοῦ} ~~αυτῶν~~ ταύτων η ἀέφουγε νέ ἀναιρέση τήν γτώρην τοῦ
βοσφηφίου.

14ον. *Κτερον σημετον άντιλεγόμενον κρός ὅσα γράφει ὁ βοσφηφίος.
ἀποτελοῦσι τή ἐξῆς γραφόμενα ὑπό τοῦ κ. εἰσηγητοῦ ἐν τῇ σελ. 441 ἑ.δ.
" Ἡ φοβερή τῆς Σικελίας καταστροφή... ἀέβη ἀκαρχή νέων δεινῶν. Οἱ Ἴβερσαι,
οἵτινες ἀπό τῆς Κιμωνείου ειρήνης εἶχον ἀσοσυρθη τῆς εἰς τή ἐλληνική
κράγματα ἀναμείζεως, ἐκερβαίνουσι κἀλιν εἰς αὐτά". Ὁὕτω κατὰ τόν κ. εἰση-
γητήν ἀπό τῆς συνομολογήσεως τῆς Κιμωνείου ειρήνης μέχρι τῆς ἐν Σικελίᾳ
καταστροφῆς οὐδεμία ἀνήμερις τῶν Περσῶν εἰς τή ἐλληνική κράγματα παρε-
τηρήθη.

*Αλλ' ὁ βοσφηφίος γράφει ἐν τῇ σελ. 19 κ.δ. ὅτι προκόμενοι " περι-
κτόσεις, καθ' ἃς αἱ σχέσεις *Αθηναίων καί Περσῶν κρός τῆς συνάψεως τῆς συν-
θήκης Λακεδαιμονίων καί Περσῶν (412) δέν παρουσιάζονται ὡς διακόμενοι ὑπό
τῶν ὄρων τῆς ἀποτιθεμένης ειρήνης", ἐν συνεχείᾳ δέ παραθέτει τοιαύτας
περικτόσεις καί δὴ τήν ὑπό στοιχεῖον α' ἐν τῇ σελίδι 20 καί τήν ὑπό στοι-
χεῖον γ' ἐν τῇ σελίδι 22 τῆς πραγματείας αὐτοῦ. *Αλλ' ὁ κ. εἰσηγητής οὐδέ
τήν δευτέραν ταύτην ἀντίθεσιν ἐξήλεγγεν ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ.

15ον. *Ἡ ἐκθεσις τοῦ κ. εἰσηγητοῦ, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι ἠθικός ἐν
τῇ ἐκίψει διὰ τοῦς ῥηθέντας λόγους, εἶναι κρός τοῦτοις ἠθικός καί ὡς
ἐλληνικός ἐν τῇ κρίσει, διότι ἐπέθησαν ἐκτός πάσης κρίσεως τή ἐξῆς οὐσιώδη
σφαίρα τῆς πραγματείας τοῦ βοσφηφίου, ἐν οἷς παρουσιάζεται καί τό νέον,
ὁποῦ προήγει τήν λῶσιν τοῦ ζατήματος.

α'. *Ἡ ἀντικρούσις γνωρῶν τῶν Busalt καί Plotz (σελ. 6, σημ. 2)

β'. Αἱ ἐρμηνεῖαι τῆς φράσεως "τῶν ὄρων ἐνέουσι τάττοντες" (σελ. 10/11).

γ'. Αἱ παρατηρήσεις κρός τῆς ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Διοδώρου φράσεως "κρέσσεις
ὑποκράτορας" (σελ. 13).

δ'. Αἱ παρατηρήσεις κρός τῆς διὰ τήν ἀεαξίν η μή συνθήκης ειρήνης γνώ-
μης τοῦ Πλουτάρχου (σελ. 14).

- ε' Συμπεράσματά τινά συναγόμενα ἐκ κληροφοριῶν τοῦ Θεοκυβέτου (σελ. 19).
στ'. Ἡ ἀντικρουσίς γινώσκων τοῦ *Wolfe* (σελ. 20, σημ. 2).
ζ'. Ἡ ἐξέτασις τῶν βιβλίων τοῦ Λυκοβόργου, καὶ Πλουτάρχου παρεχομένων κληροφοριῶν ἐν ἀντικαταβολῇ πρὸς τὰς κληροφoρίας τοῦ Διοδώρου καὶ ἡ διατάξις τῶν παρατηρήσεων (σελ. 23).
η'. Ἡ ἔρμηνεα τῆς Ἡροδοτείου φράσεως "αἰεὶ ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ" (σελ. 29).
θ'. Αἱ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐκίρηματος νεωστὶ παρατηρήσεις (σελ. 31).
ι'. Παρατηρήσεις τινὲς περὶ τῆς ὀρθῆς ἐννοίας χωρίου τοῦ Δημοσθένους (σελ. 32, σημ. 3).
ια'. Παρατηρήσεις τινὲς περὶ τῆς ὀρθῆς ἐννοίας χωρίου τοῦ Ἡροδότου (σ. 34).
ιβ'. Ὁ βίος τῆς ἔρμηνεας συλλεγέντων χωρίων προσδιορισμὸς τῆς ἐννοίας τῶν εἰδικῶν περὶ εἰρήνης ὄρων καὶ ἡ ἀνάλογος ἔρμηνεα τῶν εἰς τὴν Κιρῶνειον εἰρήνην ἀναφερομένων χωρίων (σελ. 37).

16ον. Περὶ τῶν λοιπῶν ἐργασιῶν, ἃς ὁ θεοψῆφος συνυπέβαλε τῇ Σχολῇ ἀρκοῦμεθα νῦν παρατηρήσωμεν, ὅτι αὗται κατὰ σειράν ἐκδόσεως ἐξεταζόμεναι, μαρτυροῦσι τὴν ἐξελίξιν τοῦ θεοψῆφου καὶ τὸν ἀδιάκωτον αὐτοῦ ἐκιστηρῶνικόν βίον.

Τοιοῦτοι ἐν συνόψει εἶναι οἱ λόγοι, ὧν ἕνεκα ἡ ἐπιθεσις τοῦ κ. εἰς ἡγὰτος χαρακτηρίζεται ὡς δίκαιος ἐν τῇ ἐκίρσει καὶ ἐλλειψὶς ἐν τῇ κρίσει. Ἐκτός ὅμως τούτων εἶναι ἄξιον προσοχῆς καὶ ἄλλο τι. Ὁ κ. εἰσηγητῆς, ἐνφωροτάσσει ἐν τῇ ἐκτίσει μακρὰν σειράν δυσμενῶν διὰ τὸν θεοψῆφον χαρακτηρισμῶν, οὐδαμοῦ ἀνεῖπεν εὐκαιρίαν νῦν γράψῃ καὶ μάλιστα τὸν βίον τοῦ θεοψῆφου, ἐν μὴ διὰ τι ἄλλο, τοῦλάχιστον διότι ὁ θεοψῆφος οὗτος εἶναι πνευματικὸν τέκνον τῆς ἡμετέρας Σχολῆς, τὸ θεῖον, ὃς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῷ θεωρηματι αὐτοῦ ἀναγεγομένων ὡς ἀνεκδότων ἐργασιῶν, διακατέχεται διὰ βίον πρὸς ἔργασίαν καὶ κατὰ τὰς σημερινὰς ἔτι περιστάσεις.

Ἐνθυμοῦμαι, στέβριοι συνάδελφοι τὸ ἐξῆς γεγονός. Κατὰ τὸ 1935 διέβηλον θεοψῆφιδεῖα διὰ τὴν κενωθεῖσαν θέσιν τῆς Βυζαντινολογίας ἐν τῷ Παν-

επιστημῶν Θεσσαλονίκης. Ἡ Ἐπιτροπὴ, καλῶσα ἡμετέραν ἐπιτροπὴν νὰ προτιμήσω τὴν θέσιν τῆς Ἀλβανικῆς ἱστορίας, ἥτις ἀπὸ δεκαετίας δὲν ἐβιδάσκετο ἐκεῖ· καὶ τοῦτο διότι, εἰ καὶ κατ'ἐκδόστην ἐδημοσιεύετο ἡ προκήρυξις ἐν τῇ ἡμερησίᾳ τῆμῳ, ἐν τοῦτοις οὐδεὶς ἀποψήφιος παρουσιάσθη. Ἄλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησίν μου τὸ αὐτὸ συνέβη, διό καὶ ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Α.

Σοφίαν μετατεθέντα ἐξ ἄλλης ἕδρας.

Λέγων ταῦτα, θέλω νὰ ἐκιστήσω τὴν προσοχὴν τῆς Σχολῆς ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐλλειψέως θεραπόντων τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης· διό καὶ νομίζω, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἐκκοινοβουλευτικὸν ἢ ἀδερριτικὸν τοῦ ἀποψήφισι δόσις καὶ ἴφρον ἐπεβίβαστο περὶ τὰς ἱστορικὰς ἐρεθνας καὶ ἀριστα σοφ-κακροτημένους παρουσιάζεται διὰ τὴν θέσιν τοῦ θρηνητοῦ. -

τὸ ποιῆσαι εἰρήνην δὲν συνεδέχεται πάντοτε τὸ γίγνεται εἰρήνη, κατ'
ἐκκολοβῆσαν δὲ τὸ δευτερον δὲν εἶναι εἰ ν ο τ ε καὶ ἀναγκασίως τὸ
"καθητιμέν" τοῦ πρώτου.

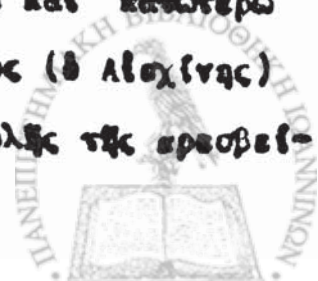
"Ὅτι οὕτως ἔχει, παραπορεύσει τὰ ἐξῆς χωρία.

α) Θουκυδ. 5, 18. "Σπονδῆς ἐποιήσαντο Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ
ἐσπαραχοὶ κατὰ τέδε, καὶ ἔφρασαν κατὰ κείρας", ἤτοι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαι-
μόνιοι εἰ κ α ρ α σπονδῆς, ἄλλ' οὕτως δὲν ἦσαν ἔγκυροι ἔνευ τῶν ὅρκων.
Διὸ λέγεται "ἔφρασαν κατὰ κείρας". Ἐπιτεθεὶς συνάγεται, ὅτι τὸ "σπονδῆς ποι-
ῆσαι δὲν ἔχει πάντοτε ἕκ ἐκκολοβῆμα τὸ "σπονδαὶ γίγνονται". ("Ἦτο δυνα-
τὴν ὑπαλοθῆ νὰ συνεκωλυθῆτο κατ' ἀρχὴν σπονδαί, νὰ ἐξαφίζοντο σπονδαί, εἰρήνη
κ.τ.τ. καὶ ὅμως δι' οἰονόμηστον λόγον νὰ μὴ ἐδίδοντο ὅρκοι, ἂν ἔνευ δὲν ἦσαν
ἔγκυροι αἱ σπονδαί.)

β) Αὐτόθ. 5, 25. "Αὐτοὶ δὲ (Λακεδαιμόνιοι) πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐσπαραχι-
σας ἐποιήσαντο". Λέγεται περὶ συμμαχίας, ἥτις ὅμως ἐγένετο βραδύταρον ἢ "καρ-
ῶτων οὖν κρείστων — ἐυνέβησαν καὶ ἐγένοντο ὅρκοι καὶ ἐσπαραχία ἤδε".

γ) Ὁ Δημοσθένης (περὶ τοῦ στεφάνου 25) λέγει. "Ἐπειδὴ τούτων ἐποιήσαντο
τὴν εἰρήνην ἢ κείρας, ἐπιτεθεὶς κείρας σκέψασθε τί ἡμῶν ἕκαστος κροεῖσθε κρῶ-
τειν". Συνεχίζων ὁ ῥήτωρ κερᾶσθαι τοὺς λόγους, δι' οὗ εἰς μὲν τὸν Θωλιακὸν
συνέτερον (να ὁ μεταξὺ ἀποφάσκει τῆς εἰρήνης καὶ τῶν ὅρκων χρόνος εἶναι
ἕκ κλειστός, εἰς δὲ τοὺς Ἀθηναίους ἐλάττωτος. καὶ ἐπιτεθεὶς ἐπίσης φαίνεται
ὅτι τὸ ποιῆσαι εἰρήνην ἐστὶν καλὸν ἕκ τῆς συντελέσεως αὐτῆς (ἕκ τοῦ
γίγνεσθαι τὴν εἰρήνην).

δ) Αὐτόθ. περὶ τῆς παρακροσῆ. 17 ἐπιπροσέτι οὗ Δημοσθένης τὰ λεχθέντα
"ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὴν εἰρήνην ἐποιήσαντο" πρὸς ὅσα εἶρησ οἱ κρείσταις ἐκναλ-
ῶντες "ἕκ τῆς κροσείας τῆς ἐπὶ τοὺς ὅρκους". (Ὡσαύτως δὲ καὶ κατωτέρω
(18) λέγων "καὶ μετὰ ταῦθ", ὅτι τὴν εἰρήνην ἐποιήσαντο, ἢ οὕτως (ὁ Αἰσχίνης)
ἐδημαγῆρας" ἀναφέρεται ῥηθῆς περὶ εἰς τὰ πρὸ τῆς ἐκποστολῆς τῆς κροσεί-
ας τῆς ἐπὶ τοὺς ὅρκους, ἂν ἔνευ δὲν ἦτο ἔγκυρος ἢ εἰρήνη.

ἑκκατομῆς Μανεδίνα

ὄψιν / Hood. ἡ θοοκ. δὴν δεχόν.
ταε τοῖς Μανεδ. εἰς τὸν εἰς: κω.
ομοῖον, εἰς ἡ Πραῦβις δευδα.
κρίνει κῶρον αἰώλου

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΚΟΝΚΕΪ ΚΑΙ ΑΝΕΠΙΣΤΑΣΙΑ

ΑΝΤΕΚΘΕΣΙΣ

1942

· αναγνωρίζαμε την φυσοφικὴν ἰσότητά του
 'αδύνατον' τὴν ἀνεπιστασίαν τοῦ ἑαυτοῦ κ.
 Ἄρα, ἐκείνη ἡμέρα ἡμεῖς ἐπὶ διδασκαλίᾳ δοκε-
 ματοῦ τοῦ Θ. Δ. Αἰετοῦ γράψαμε:

Ἡ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΚΑΙ Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΛΑΡΙΣΣΗΣ ΕΝ ΑΥΤῃ.

Συντάχθη ἐν τοῖς ἑσπέραις τοῦ Κορυδαίου Ἐλευθ. Κορυδαίου

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ

Ἀθήναι 1947.

127
63

Ἐν Ἀθήναις τῆ 2/7/47

Ἔρως

τοῦς κ.κ. κληρικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος

ἀδελφοὶ συνάδελφοι,

Ἐπεὶ τὴν τερτὴν γὰρ ἠναγκασθὲν συνηγάμεν τὸν διὰ τοῦ κληρικοῦ κ.κ. Κουγέα, ὅτι ἔντιος ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας εἰρηγγοῦ τὴν δι' αὐτοῦ διαπραχθεῖσαν εἰρήνην κατὰ τῆς ἐκείνου ἀποστολῆς τοῦ ... Ἀρσενίου ἵνα ἀβρα-
τε γνῶσιν.

μετὰ συνθέσεως τῶν χειρῶν

Ἐκ δεξιῶν

Σ. Δαρδανός

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΙΑ, ΚΟΝΚΕΪΚΑΙ ΑΝΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ

Ἐπιπέδου Ἄντεκθεσις
ἀναγνωρομένη ἐπὶ τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν τοῦ
ἀδελφοῦ Ἰωαννινοῦ ἐπὶ τοῦ μαθητοῦ κ.
Ἰωάννου Κουγέα ἐπὶ ἐπιβουλήν ἐπιβουλήν ἐπιβουλήν
ἐπιβουλήν τοῦ Θ. Δ. Ἀρσενίου γράφοντος:

Ἡ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ
ΚΑΙ Ἡ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ ΕΝ ΑΥΤῃ.

Συνεπὶ τὴν δὲ ἴσιν τοῦ Κουγέα ἐπιβουλήν ἐπιβουλήν ἐπιβουλήν

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΑΠΟΧΡΩΝΙΣΤΟΣ

Ἀθήναι 1947.

κρίσις περιουλομένην Θεσσαλικῶν ἐπιγραφῶν, ἀλλ' ἔχων φιλοτιμίαν καὶ ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν, ἐπιλέτουμε, ἐξέλεξε καὶ ἠρμήνευσεν οὗτος καὶ εἰς δημοσιεύματα τοῦ Ἰοῦ ἀριθμ. 7 "Λαυτικῆ" τόμ. ΙΑ' 1939 σελ.)

"Ἰδὼν δὲ συγκεντρῶν τὰ κοινὰ τῶν κοινῶν μελετῶν καὶ παρατηρήσεων του εἰς ἴδιον συνολικὸν ἔργον, ἐν ᾧ καὶ εἶδε περὶ τῶν Θεσσαλικῶν πραγμάτων ἡλικίαν ἰσχυροῦσι καὶ ἄλλων κεκλιμένον ἐκπευροῦνται.-

Ἐν ἀρχῇ τῆς διατριβῆς ἐκρίθησαν τὰ ἑξαμετακτικὰ μέσα, δι' ὧν ὁ Βίλιππος ὁ Β' ἐπέβλεψε καὶ ἐπέβαλε τὴν ἀειροφίαν του εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὡστε νὰ ἐμφανίζηται ὡς ἀλευνερωτῆς μᾶλλον παρά ὡς κατακτητῆς αὐτῆς καὶ ἰσχυροῦνται ἀποκαταρρυμίσκεις ὡς εἰσῆγαγον οὗτος εἰς τὴν Θεσσαλίαν, εἰς τῆς σωτάσεως τῶν τετραρχιῶν, δι' ὧν κυρίως τοῦ Μακεδονικοῦ Κράτους τὰ συμφέροντα ἐξυπηρετοῦντο.-

Περαιτέρω ὁ ὑποψήφιός διατυχῶν τὴν γνώμην, ὅτι ἢ ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν ἠνωχίων προελθούσα κενωτικὸν ἐπὶ Θεσσαλίας ἠνύθησε τὰ σχέδια τοῦ Βίλιππου. Ἐρμηνεύων δὲ τὸν ἐν χωρίῳ τῶν πολιτικῶν τοῦ ἱστοριογράφου ὑπερφαινοῦν "μερίδιον ἄρχοντα" τὸν ὡς τετραρχον, ἐκφέρει ἰδίῳ γνήσιον ἀνίστατον πρὸς τὴν ἀρχὴν μεγάλων ἱστορικῶν, ὡς τοῦ *Ed. Meyer, G. Babel* καὶ τοῦ εἰδικῶς περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχῆς Θεσσαλίας δοχολογίης *Stahléin*.

τὴν ἀρχὴν τῆς φηροῦ, ἢ τῆς ἀρχῆς νὰ ἐπιπέσει τὴν Ἀρισσαν, ἀποδίδει ὁ ὑποψήφιός εἰς τὴν εὐνοίαν, ἢν ἐδουρῆν εἰς τὴν κρωτεθουσαν τῆς φηροῦ τῆς φηροῦ ὁ Βίλιππος εἰς ἄνταλλ γὰρ τῶν πρὸς αὐτὸν ἀναρροῶν τοῦ φηροῦ Δασῶν.-

Ὁ δὲ τῆς ἀρχῆς ἐπιγραφικῶν τεκμηρίων, εἰς τὰς προξενικῶν φηροῦ, ὁ ὑποψήφιός ἐπιλέτουμε ἀφορτὸς καὶ συμπερίσπασμα περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἀρχῆς πρὸς διαφόρους πόλεις τῆς τῆς ἡγεροκολιτικῆς καὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἀρχῆς πρὸς τὴν ἐν ἀρχῆς ἀρχῆς.

~~έγραψε~~ εἰς τὴν ἐξηγήσιν τῶν ὄρων τετραδάρχεια καὶ δευα-
δάρχεια. Ἡ ὄριμος ὁ Τσαϊβίσις, ὃν ἐκπύριζε κατ' ὄνομα
τευλάχιστον ἐκ τοῦ Stähli, ἔχει γέσει χανεινοστέχιν
τὸ ζήτημα. Παραλογίζεται ὁ συγρ. ὅταν ὑπεστυρίξη
αὐτὸν φίλους τῆς ..θεσσαλίᾳ τῆς αἰτιολογίας, καὶ καυτηριάσῃ
τὸν φέμωπον κατέχοντα τὴν Λάρισσαν καὶ τὸν φέμωπον
διότι προσέβαλεν αὐτοῖς εἰσοφθαλμικὰς τὰς ἀρχὰς ταύτας.
Οὗτοι χάριν τούτων προσέβησαν καὶ ρεῖχαι ἰσοδοσίας ἐγκαλοῦντες
τὸν φέμωπον ἀπὸ τῆς ρωμαϊκῆς ἀρχῆς τοῦ ὑπὸ τὴν
Δοκίμης τῆς ἐπιβίβασις τῆς Ρώμης. Ἡ ὄριμος ὁ φέμωπος
~~ἔχει~~ ὃν δαναοίφειν ρεῖσι, ἠγνιζέτο ὑπὸ τῆς ἐλευθερίας
τῆς ἑλληνίδων ἀστέων. Δὲν ἔχουσι δὲ δοκίμους εἰς τὸ στέγασμα
ἰστορικῶς αἱ ἐμωσθεῖς ἐκφράσεις καὶ ὑβρεῖς τοῦ ἑλληνιστέ-
νους, ἃς κατ' ἀναχρονισμόν αἰσθόλου τ' εἰς τὸν ἐφέμωπον
μεταφέρει.

5) Ἐν τῇ ἰστορικῇ ἐξετάσει τῶν ἀραχρῶν. Ἡ ἀγνοία
τῆς γεγονότων ἐν τῇ ἐξετάσει αὐτῶν ἀρτῶν τὸν ἀξενισμόν
ἐν ἀνακτοροδίας ἀουχιωρήτους. Δὲν φαίνεται ὅτι τῇ
ἐν τῇ ἰστορικῇ, ὅταν μετὰ τῆς ἀστέων ἀπερκαίεδο-
νίζοντος ἰατρίδης κατὰ τοῦ Μεγ. φέμωπον δια τῆς ἐπι-
μακτικῆς ἐπιχειρημάτων τῶν εἰς τὰ ἀθηναίων ῥητόρων,
ὑπερβαίνει εἰς ἐνίστη καὶ τὸν Δημοσθένην καὶ τὴν ὄριμν
τοῦ ἰσοδοῦ κατὰ τοῦ Μακρόδου. Οὕτω δια χειρῶν
ἐλληνικῶν ἐν τῇ ἀρτῇ ἐδνητικῆς ἀγνίας προσφέρονται
οὗτοι εἰς τοῦ ἐκδοῦ τοῦ ἰατρίδου ἐν Μακρόδου ἐπι-
πλέον δὲ ὁ ἀρτῆς ὑποψήφιος δὲν ἔχει ἰδέαν τῆς ἐπιβίβασις
τετρασίας μεταβλητῆς εἰς τὰς σχέσεις ἑλληνικῶν καὶ Μακρόδου

ἐπι τῆς ἐποχῆς τοῦ τελευταίου φυλίου, μεταβολῆς διαφορῶν
μεταξύ τοῦ Κερύβου καὶ ἄλλων συχρόνων νεωτέρων
ιστορικῶν.

6) ἐν τῇ ἀναζήτησιν τῶν νεῶν ποινικῶν ιδεῶν, ὁ ἀξενίδης
ἠδύγησε μετὰ τῶν μορμονισμῶν ἡ ἀναζήτησιν τῆς κινή-
σων τῶν ιδεῶν τούτων εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ὑπερο-
βαίνει ἐν παράδειγμα τῆς ἐπι φυλίου Ε' ἀποκατε-
στημένου ἀγρότου εἰς "ἐλευθέρου γεωργούς" ἐν δευτέρῳ
ἀπ' οὗτοι ἀναφέρονται καὶ ὠρητοσύνης, καὶ ἡδὴ ἐνισχυεῖται
ὁ θεσμός δι' ἐπιγραφῶν νεῶν ὠρητοῦ. ὥστε δὲν ἀνεγρά-
πη κατ' ἐν καθεστῶτι, οὐδὲ καμψίαν νεῶν ποινικῶν
ἐπίσημων ιδεῶν. οὕτω γὰρ ἀποκρίβεται ἡ ἀπίθεια καὶ τελευ-
ταίον ὁ ὑποψήφιος καταντῶν εἰς ἀνεξέλεγκτον ἀντιθέσιν
τὰ ἀναθεωρήσῃ κατὰ τοῦ κράτους τῆς ἱστορικῆς ἀπείρας

7) ἐν τῇ διασαμῆσει τῆς εὐρεθείσης ἐπιγραφῆς. ὡς μὲν
πρόσβαλον ἐξαιρέσει τετάρτην ἐπιγραφῶν περιέχουσα ἐν τῇ σι-
μῶν Παντοστοκούλου ἐν Λαρίσσι, δι' ἣν ἀσθενεῖται ἡ ἀποκα-
τεστηθεὶς ἀπαιτήματα ἐπιμετοικίας ἀπορριπτόντας ἐν Λαρίσσι, ἀλλὰ τὰ ἀπο-
κατεστηθεὶς ἀπαιτήματα καὶ ὑπεδείχθησαν ἢ ἀρχὴ τοῦ φησισμοῦ.
ἀπορίας διὰ τὸν ἀγρότου, ἰονίζοντες καὶ κρινόμενος
τῆς ἀξίας τοῦτου "ἐπὶ ἱστορικῶν ἰδία ποινικῶν ἀποψευ-
σῶν ποιητῶν ἐπιγραφῶν ὑπάρχουσιν, οὐκ εὐαρίστοι γινώσκου-
σας ὑπὸ ἐξήντων δημοσιευθείσας ^{τοῦ μάλιστα} ἐπιρεῖται νὰ γνωρίσῃ ὁ
ἐπισημῶν τῶν ἐνασμενισμῶν ἐν τῇ ἐρευνῇ τῆς ἐπιγρα-
φῆς καὶ ἵστε ὁ δασμασμός του ἀπὸ τὸν ὑποψήφιον δὲ ἐπι-
οὔτε κατὰ τὸν.

ἐπι τῆ εὐσχυῆ τοῦ τελευταίου φυλίου, μεταβάλλει διαδοχο
μάνη υἱοῦ τοῦ Κουβίου ἢ ἄλλων συγγενῶν ἢ νεωτέρων
ἱστορικῶν.

6) ἐν τῇ ἀντιλήψει τῶν ^{νέων} κοινωνικῶν ἰδεῶν, ὁ ἀξενίδης
ἠδύγησε μετὰ τῶν κομμουνιστῶν ἢ ἀναζήτησεν τὴν γέννη-
σιν τῶν ἰδεῶν τούτων εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ὑπο-
βάλλει ἢ παράδειγμα τῆς ἐπι φυλίου ε' εὐσχυῆς
σημείου ἀγρότας εἰς "ἐλευθέρου γεωργούς" ἐν δευτέρῃ
ἀπ' οὗτοι ἀναφέρονται ἢ ἠροησοφίαν, ἢ ἢ ἐπιχρῆσαι
ὁ θεομὸς δι' ἐπιγραφῶν νέων κομμουνιστῶν. ὥστε δὲν ἀνεγρά-
πη κατ' ἐν καθεστῶτι, οὐδὲ καμψίαν νέαν κοινωνικῶν
ἰδεῶν ἰδεῶν. οὐδὲ γὰρ ἀποκρίσκει ἢ ἀντιδρῶν ἢ τελε-
ταίων ὁ ὑποψήφιός κατανατὰ εἰς ἀντιφάσεις, μὴ δυνατὴν
να ἀντιδρῶν κατὰ τοῦ κράτους τῶν ἱστορικῶν ἀντιδρῶν

7) ἐν τῇ διασαλεύσει τῆς εὐρεθείσης ἐπιγραφῆς. Ἐπιμύθια
πρόσβαλον ἐξαιρέσει τερμάχιον ἐπιγραφῆς περὶ τῆς ἐπι-
μίας Παντιστοκοῦλου ἐν Λαρίσι. δι' ἢ ἀπονήσκει ἢ ἀποκ-
ρίσκει ἀμαύματα ἐπιμύθια ἀμαύματα ἐν Λαρίσι, ἀλλὰ τὰ ἀπο-
μίας τούτων ἐξέστειλαν ἢ ὑποδείψαν ἢ ἀρχὴ τοῦ ὑπομνήματος.
^{ἰστορίας} ^{ἀφ' ἑνὸς ἀνα} Διατὴ τῶν ἀγέρων, τονίζουσι ὅτι ἐπιμύθια ἢ ἐπιμύθια
τῆς ἀξίας τούτου "εὐσχυῆς ἰστορικῶν ἰδεῶν κοινωνικῶν ἀντιφάσεων"
ἀφ' ἑνὸς ποιητῶν ἐπιγραφῶν ὑποάρχουσιν, οὐκ ἐπιμύθια γινώσκου-
ται, ὡς ἐπὶ τῆς δημοσιεύσεως ^{τοῦ μάλιστα} ἐπιμύθια. να γινώσκουσι ὁ
ἐπιμύθια τῶν ἐπιμύθια ἐπιμύθια ἐν τῇ ἐπιμύθια τῆς ἐπιγρα-
φῆς ἢ ὡς ὁ ἀποψήφιός του ἀπὸ τῶν ὑποψήφιων δὲ ἐπι-
μύθια κατὰ τῶν.

Η ΑΝΤΕΚΑΘΕΣΙΣ

ΚΑΛΕΣΗ ΗΜΕΡΩΝ

Ο ιστογράφος είναι ἐν τῷ πεδύτι, νέων ἐπιστημόνων, οἵτινες
~~μελλούσι γὰρ διασκέψασθαι πρὸς ἀσχετοῦς ἀφ' ἧς τῆς~~
~~ἀρχαίας ἱστορίας.~~ Καίτοι, ὅμως διηύσθη δύο ἡ γὰρ καὶ τῆσιν δεκάδα
 ἔτιν, ἀφ' ὧν ἀποφύγετε εἶναι ἡ μόνη ἱστορικὴ γραμματεία
 ἢ παρουσίασι - περί τινος ἐπιγραφῆς ἢ ἱδημοσίευσε γενήσεαι
 λόγος κατωτέρω - ἡ διαβιβασοῦται μὲν ὅτι ἀποκλείει ἀποσπ
 λοῦ συγγραφήν ἱστορίας τῆς Θεσσαλίας, ἡ ἀναφέρει ἡ τὸ μὲν
 ἐν 100 σελ. : αὐτῆς ἰσοιδῆ οὐδαμοῦ παρατηρήσει, φαίνεται ὅτι τὸ
 ἔργον αὐτό εἶναι ἐν τῇ γενέσει. ἡ εἶναι ὅπως θεῶμα αὐτῶν ἀνεφανῆ
 ἐξ ὑποκρίτου τοιούτου δόκιμος ἱστορικὸς, ὡς δέκεε νὰ παρουσιασθ
 αὐτὸν ὁ ἐπίσημος, ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν ἔξω τῆς ἐδῶτα.
 ἔλαβη σχεδὸν μετὰ τῆς τὸν πρόλογον ἡ τὰ συμπλάσματα τοῦ
 ἱστογράφου. ἡ ἰσοιδῆ, κήρυξις ἐπὶ τῆς ἀποκρίσεως, ἀποκρίσεως ἀφ' ἑπιση
 μωνος, ὅπως ἀέριον ἰσως ἔπληση τὰ θεῶμα ἰσοιτηρία ἡ ἰσ
 μαθητής, εἶχε δὲ ἰσοχρεωμένοι νὰ ἐξετάσωμεν βαθύτερον τὴν
 οὐλοσι ἐξυμνομένην γραμματείαν, ἡ νὰ κεραυνηθοῦμεν αὐτὸν
 ἐπι τὸ ἰσοιδῆ ἔργον τῆς ἱστοριογραφίας, ὡς ἡν ἐπιδοδῶται.

Ἡ ἰσοιδῆ ἐπισημοῦσι, ἡ βιβλιογραφία εἶναι ἐπισημοῦσι ἡ ἐν δευτέ
 ρας κυρίως ἐπισημοῦσι (ἐν τῷ πεδύτι τοῦ συγγραφέα τοῦ F.
 Stählin, Das hell. Thessalien, ^{Stuttgart} 1924: ἡ ἐν τῷ Μογ. ἐπισημοῦσι. 18 1599,
 ἡ ἰσοιδῆ οὐδαμοῦ ἐπισημοῦσι αὐτὴν τὰς ἰσοιδῆ ἐπισημοῦσι
 ραίων, ἀλλὰ δὲ παρατηρήσει ἰσοιδῆ ἐπισημοῦσι
 ἡ ἰσοιδῆ ἐπισημοῦσι εἶναι ἰσοιδῆ. Δὲν κατακρίνομεν αὐτὸν, διὰ
 τὴν ἀναφήναι ἡ τοῦ ἐπίσημου τὴν Κορινθίαν τὴν ἐπισημοῦσι, κυρίως νὰ κρησι
 μοποίηση αὐτὴν (ὅπως ἡ ἀποκρίση ἰσοιτηρίας - ἰσοιδῆ). ἡ παρατη
 ῆ ἰσοιδῆ ἐπισημοῦσι ἰσοιδῆ ἐπισημοῦσι.

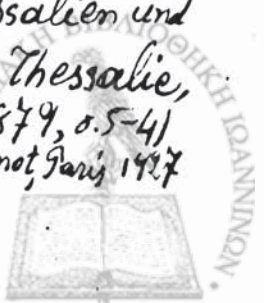
γραμμαί
 περί τῶν 2-3 γραφοπαριόντων, μὴ ἴσταντο νὰ παρασημειώσῃ ἄλλας ἐπιγραφὰς ἐν
 μονογραφίᾳ ἐν. ἐν τῶν ἀρχαίων ἐπιγραφῶν δὲν ἀναφέρει τὴν φαρσαλίαν ^{τοῦ Λουχάρου}
 καὶ τὴν ἐπιγραφομένην τοῦ Δου Μεσμὴ, De rebus Pharsalicis, Berlin 1864, ἐν τῶν γρα-
 φῶν τῶν ἀπὸ φαρσαλίου, οὐκ ἐν τῶν Hiller von Gärtringen, ἀνδρὸς γερμα-
 νιστῶν τοῖς Ἕλλησι, Das thessalische Königthum, (archeol. Beitr. für
 C. Robert, Berlin 1890) καὶ ἄλλας ἀπὸ τῶν παλαιῶν. ἀλλὰ τὸ σπουδαίον
 καὶ ἀσφαλὲς ἀδιφαιολόγητον, δὲν ἀναφέρει τὰς νέας ἐπιγραφὰς
 ἀπὸ Θεσσαλίας, φίλος Θεσσαλὸς ^{ἰων καὶ} μάλιστα γράφει ἀπὸ τῆς ἀσφαλίδος τοῦ
 ἀσφαλίδου ἕως ἡμῶν

ἰγνώσκων:

- 1) Ν. Μάγνης, Περιήγησις ἢ τοπογραφία τῆς Θεσσαλίας, Ἀθῆναι 1860
- 2) Ζωσιμῆς Ἰσαχυρνίτου, Ἡμερολόγιον. ἢ "φήμη" ἐστὶ βολκὰ
 ἐστὶ ἐπιδορμῶν, ἔργον σαουδαίων φιλολογικῶν, μετὰ χειρῶν ἀν-
 ἐπιδορμῶν κεμένων. "Ἐστὶς Α' 1886. οὗτος μετὰ τὴν "φήμην"
 ἐξεδίδου ἔπειτα τὸν "Προμηθεΐα".
- 3) Δελφίον τῆς ἐν Ἀθῆναις φιλαρχαίου ἐταιρείας τῆς "Ὀδύσσειας"
 (αὐτοῦ τοῦ 1899) ἀπὸ τοῦ Σουριδάκου καὶ τοῦ Πανώπουλου
 ἐδημοσίωσαν σαουδαϊκάτα ἐπιγραφαί. ὅπου δὲ εὑρέθη
 ὁ φάσφητος ἀπὸ τῶν ἐπιγραφῶν ἀσφαλίδος ἐπιδορμῶν καὶ τῆς
 ἀπὸ ἀσφαλίδου ἐν Λαρίσσει (Τεύχ. Ε', 1903, σ. 40) καὶ ἄλλων ἀσ-
 φαλίδων τῆς Θεσσαλίας (σ. 22 κ. α.) ἢ τῶν παραδεικνύσθαι, ὅτι δὲν ἴσταντο
 μοναδικὸν φαινόμενον ἢ ἀσφαλιτογραφικῶν ἀσφαλίδων καὶ παλαιῶν
 ἐπιγραφῶν, ὡς φρονεῖ οὗτος, δεῖται νὰ ἐξάρη τὴν ἰσχυρὰν
 ἀσφαλίδου ἐπιγραφῶν.

4) Α. Κ. Τσασοπούλου, Ἱστορία τῶν γεωργικῶν καὶ τῆς ἰδιοκτησίας ἐν
 Θεσσαλίᾳ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς Τουρκο-
 κρατίας, ἐπι τῆς βάσει ἱστορικῶν πηγῶν (Ἀθῆναι 1915. εἶναι
 ἀναδημοσίωσις ἐκ τῆς "ἀσφαλίδος τοῦ Βόλου τοῦ 1896).

* τὴν μοναδικὴν ἀπὸ τῆς τοπογραφίας τοῦ al. Philippson, Thessalien und
 Epirus, Berlin 1897 καὶ τῆς ἐπιγραφῶν Melchior de Vogüé, La Thessalie,
 notes et voyages in τῆς Revue de deux mondes, Ἰστορ. 31, 1879, σ. 5-41
 L. Heuzey, Excursion dans la Thessalie turque en 1858 par L. Heuzey - H. Perrot, Paris 1907

Το σπουδαιότερον τούτο βιβλίο δὲν ἐγνώριζεν ὁ ἰασηνός. ἔχει
μεν αὐτὸ ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ (ἀνευ ἔτους ἐκδόσεως) ἄσπυ καὶ ὁ Stählin
ἀλλ' ἰδανιόθῃ πτωχὸν, ἄσπυ καὶ τὴν συνέχειαν αὐτοῦ:

5) Δ. Κ. Τσοσολοῦ, Γῆ καὶ γεωργοὶ τῆς Θεσσαλίας κατὰ τὴν τοπ.
κοινοβίαν κατ. Βόλος 1912 (περί λαὸς 300 σελίδας).

Δὲν ἐγνώριζεν ὁ φιλόσοφος, Θεσσαλὸς οὐδέ το σὺγχρονον περιελάμβαν.

6) Θεσσαλικά Κοσμητικά, ὅπου ἐδημοσιεύθησαν ἀξιολογοί
7) Ν. Γηματοῦδου, Ζυνωμένη περιγραφή τῆς Θεσσαλίας κατ.
ἑμύρνη, 1874

8) Ν. Γιαννοπούλου, οἰκισμὸς μεσαίων ἀγριώρων. 1904

9) J. Βερτέλκα φειώτης ἡ ἰσθμὸς Ν καὶ ἄδρυος 1907

10) Διονυσὸς Πύρρου Περιήγησις καὶ αὐτοβιογραφία 1848

11) Γ. Σωτηρίας, αἱ χριστιαν. θῆβαι τῆς Θεσσαλίας 1931

12) Δανιὴλ καὶ Γεωργίου Κωνσταντῆ, Νεωτέρωτη περιγραφή, 1747 σελίδων

13) J. Λεονάρδου, Νεωτέρα τῆς Θεσσαλίας χωρογραφία, Πέστη 1836
(οὗτος κατὰ τὸ ἐξ ἀριστοκρατῶν)

14) Theod. Mommsen König Philipp V und Larisäer. ἐδημοσιεύθη τὸ ἀ' ἐν
Herмес 17, 1882, σ. 477-483, εἶτα ἐν Historische Schriften I, 1906, σ. 49-55

ὡς τελευταῖον ἐνεκαλύψα κατὰ τὴν συντάξιν τῆς ἀντικειμένου καὶ ἐπισημασθῆναι

ἱστορικὴν ἐπιπέδου εἶναι καὶ ἐπισημασθῆναι καὶ ἐπισημασθῆναι. ὁ γρηγορὸς κατὰ

ταφειράται ἀγνοοῦν τοὺς ἱστορικοὺς νόμους, καὶ οὗς συνάδονται καὶ ἀπο-

μείωματα ἐπὶ τὰ αἶμα, καὶ ἐπὶ τὴν γεωγραφικὴν καὶ κλιματολογικὴν

δύσιν τοῦ τόπου, ἀλλ' ἔχει γενικὴν ἐννοίαν ἐπὶ τῆς ἱστο-

ρίας, ὅσοι βεβαίως δὲν ἀρίστη να ἀξιολογεῖται παρὰ ἀρωγοσέως

ἐπιστήμιονος, τούτων οὕτως ἐχόντων θεωροῦμεν ἰσχυρὴν τὴν περιγρα-

φὴν τῆς παραστάσεως ἐν Θεσσαλίᾳ, ἥτις πύνοι τὰς ἐπισημασθῆναι τῶ

δύο φειώσεων (β' καὶ ε') οὗς ἀναφέρει. Μόλις ἰσο μνημονίω τοῦ

"κοινού τῶν Θεσσαλῶν". θεορῶν ἀπολεμῶν ἐπισημασθῆναι ἐπὶ τὰ ἱστορι-

κά γρονόλα, ἐφ' ὅσον μάλιστα ὁ φειώσεως ἐπισημασθῆναι τῶν στρα-

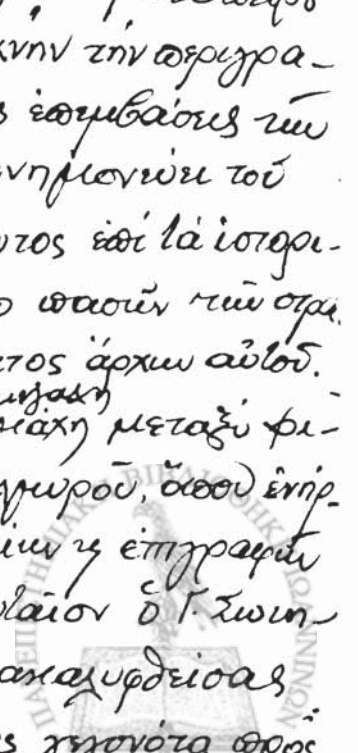
τιτικῶν δυνάμεων τοῦ "κοινού" τούτου, ὡς ἀνώτατος ἀρχὴ αὐτοῦ.

Δὲν ὀρίζει τὴν δύσιν τοῦ χρόνου, ὅπου στήθη ἡ μίση μεταξύ φει-

ώσεων β' καὶ τοῦ καταγραμῶντος, καὶ εἶναι ἡ ἐπισημασθῆναι τοῦ ἀγριώρου, ὅσοι ἐπι-

σημασθῆναι ἀνασκαφῆς, καὶ ἀντισημασθῆναι πηλῶς μνημονίω καὶ ἐπισημασθῆναι
ὁ Stählin, ἀρβανιτοπούλου, Γιαννοπούλου καὶ τελευταῖον ὁ Γ. Σωτη-
ρίας, ὅπου καὶ ἐπισημασθῆναι εἰς ὀρίωδη τόμον τὰς ἀνακαλυφθεῖσας
θῆβας τῆς φειώσεως. Δὲν συνάδονται ἐπὶ μέρος γρονόλα ἐπὶ

ἱστορικὴ ἀνασκαφὴ

το ὄλον, ἐξοστύωμα ὡστὲ μεταβάλλει τὴν ἱστορ. φραζιολογίαν ἐκχο.
νογραφίαν διὸ καὶ χωρὶς "τα ἱεραμεινὰ γεγονότα" σ. 27 ἀπὸ τῆς
ἐπιμβασίης τοῦ Φίλιππου, καὶ ἐπιπλέον οὐ μόνον διασώζει τὴν ἐνόνη-
τα ἀλλ' ἐπιαναλαμβάνει καὶ τὰ αὐτὰ.

Εἰ τῆς ἱστορικῆς ἐπιπλέον ἀκολουθεῖ τὸν σύγχρονον καὶ ἐμπροσθεν Πλά-
των, ἀλλὰ τὸν Λύσυρον, κατὰ τὸν ρητόριον, καὶ ἐν δευτέρῳ ρητόρι-
ον Ἀμμοδιότη. ἀλλ' οἱ λόγοι τῆς ρητορικῆς, μετ' οὗ ρητόριου ἀπὸ
ἐπιπλέον ἔγραφοτο ὑπὸ τοῦ Ἀμμοδιότη, δὲ εἶναι ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ἐπιπλέον. ἐπι-
πλέον δὲ τῆς ἱστορικῆς κατὰ τοῦ Φίλιππου καὶ χαρακτηρίζει αὐτὸν καὶ
τὴν ἐπιμβασίην αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Θεσσαλίης. Νομίζω, δὲ ὁ σημερινὸς
ἱστορικός δὲ ἰσχυρῶς νὰ ἐμφανῆται τοιοῦτου φανατισμοῦ κα-
τὰ τῶν Μακεδόνων ἔκιν ὑπὸ ὄψει, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἔκκετες καὶ
τὰ ἀγαθὰ ἀποτέλεσμά, ὡστὲ ἐπιπλέον ἐπὶ Ἑλλάδι καὶ Ἰσραὴλ αὐτῆς
ἢ Μακεδονομαχία. ἔκιν ἔκιν ὑπὸ ὄψει τὴν λαμπρὰν μονογρα-
φίαν τοῦ G. Brückner, "König Philipp Sohn des Amyntas" (1837;
σ. 430) καὶ ἄλλας νεώτερας ἐργασίας δὲν δὲ ἠδύμε οὐκ ὅσον τὸν ρητο-
ρικὸν ἔκκιν βασιλεία τῆς ἀρχαιότητος. ἐπιπλέον ἐπιπλέον ἐπιπλέον
καὶ τὰ "φιλοσοφία" τοῦ Θεσσαλοῦ, καὶ αὐτὸν ἐπιπλέον τοῦ
σύνον (ἐπιπλέον αὐτοῦ), ὅστις καὶ τὸ VIII-IX βιβλίον τῆς ὀξυκόλης
συγγραμῆς τὸν Φίλιππον διὰ τὴν συνεκτὴ ἐπιμβασίην αὐτοῦ ἐπὶ
ἐπὶ Ἑλλάδι καὶ ἐπὶ Θεσσαλίαν, ἢ, λέγει, κατέσχε καὶ τὰ χερσὶν αὐτοῦ
ἐπιπλέον τὸ φιλοσοφικὸν τοῦ Θεσσαλοῦ ἱκανῶς ἐπιπλέον ὁ Πλά-
των ἐπιπλέον: "ταύτην δὲ τὴν τε ἐπιπλέον καὶ ἐπὶ ἀδύρρομο-
σίαν τοῦ συγγραφεῖς τὴς οὐμ' ἀν' ἀποδομῆσιν. οὐ γὰρ ὅτι ρητο-
ρικὰ λέγει ὑπὸ τὴν αὐτοῦ ἀπόδειξιν, ἀξίος εἶναι ἐπιπλέον, ἀλλὰ καὶ
διὸ κατέσχε τὸν τε βασιλεῖς καὶ τῶν φίλων, καὶ ρητόριον διὸ τὸ
ἐπιπλέον αὐτοῦ καὶ ἀποδομῆσιν κατέσχε διατίθει" VIII, 12 καὶ ἐπιπλέον
ἐπιπλέον μεγαλοστόμου τὸ ἀριστεροῦ ὡστὲ τοῦ βασιλεῖς ἐπιπλέον
ἐπιπλέον, ἐπιπλέον ἀποφανόμενος, ὅτι "χωρὶς δὲ τῆς ἐπὶ Φίλιππου ἐπιπλέον
ἐπιπλέον αὐτὸν ἐπιπλέον θάνατον ἐπιπλέον μετ' ἀμ' ἀνδρῶν ἐπιπλέον
ἐπιπλέον τὴν ἐπιπλέον φήμην παραδεδωκασί ὑπὸ αὐτοῦ." 17
"ἀλλὰ ἀμφοτέρωθεν, ὡς φαίνεται, ὁ ὑποψήφιος παραδιδάσκει τὸν Φίλιππον
(σ. 105) διὸ ἀποκατέστησε τὰς τετραρχίας, καὶ ἐπιπλέον οὐκ ἔτι τὸ "πᾶν
τῆς Θεσσαλίης, σημεῖωσας ὑπὸ αὐτοῦ ἀποδομῆσιν τὰς ἐπιπλέον, με-
τ' ἐπιπλέον τὸν χερτομοσῆς Α', 38" ἐπιπλέον νὰ δειπνῆ ὡστὲ τῶν ἀγαθῶν ὡστὲ ἐπιπλέον ὅτι
ἐπιπλέον τὰς ἐπιπλέον κατέσχε τὰ συναπὴ ὑπὸ αὐτοῦ αὐτοῦ...
τὰς ἐπιπλέον χερσὶν τῆς ἐπιπλέον Ἑλλάδος ἐπιπλέον δυνάμει καὶ τῆς ἐπιπλέον ὡστὲ."

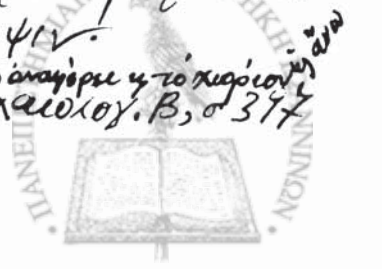

το ἔθνος, ἐξάσκημα ὡς μεταβάλλει τὴν ἱστορ. ἀρχαϊκὴν εὐχρ.
νογραφίαν: διὸ καὶ χερσίε "τα μελεμητὰ γεγονότα" σ. 27 ἀπὸ τῆς
ἐπιμέλειας τοῦ φιλιπποῦ, καὶ ἐν τούτῳ οὐ μόνον διασωθῆναι τὴν ἐνόμη-
τα ἀλλ' ἐπαναλαμβάνει καὶ τὰ αὐτὰ.

Ἐκ τῆς ἱστορικῆς ἐπιπέδου δὲ ἀποχουδὶ τὸν σύγχρονον καὶ ἐμπροσθέντων
βίων ἀλλὰ τὸν Διόδωρον, κατὰ κέρσημα, καὶ ἐν δευτέρῃ μοίρῃ
τὸν Ἀμμοδιώτην. ἀλλ' οἱ λόγοι τῆς ρητορικῆς μετ' οὗ διαμαρτυρίας
ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Ἀμμοδιώτου, δὲ εἶναι ^{ἐπιπέδου} ἱστορικῆς βάσεως. ἐπι-
δίδεται ^{αὐτῶν} χάριτι κατὰ τοῦ φιλιπποῦ καὶ χαρακτηρίζει ^{αὐτῶν}
τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ^{ἐπιπέδου} ἐπὶ τῆς δευτέρας. Νομίζω, δὲ ὁ σημερινὸς
ἱστορικός δὲ ὀφείδει νὰ ἐμφανῆται τοιοῦτου φανατισμοῦ κα-
τὰ τῶν Μακεδόνων ἔχει νὰ ὄφει, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἔκκετες καὶ
τὰ ἀγαθὰ ἀποτέλεσμά, ὡς ἐπὶ τῆς ἐλλάδος καὶ ἰσραηλῆας
ἢ Μακεδονοκρατία. Ἐάν τις νὰ ὄφει τὴν λαμπρὰν μοναρχί-
αν τοῦ G. Brückner, "König Philipp Sohn des Amyntas" (1837,
σ. 430) καὶ ἄλλας κριτικὰς ἰσχυρὰς δὲ δὲ ἠδύμε οὕτως τὸν βασι-
λεῦτον ἐξ ἡννα βασιλεία τῆς ἀρχαϊκότητος. Ἐπιπέδου ἐξέταται ἐρασιμ-
ων καὶ τὰ "φιλιπποῦ" τοῦ δευτέρου, καὶ ἐπὶ ἐπιπέδου τοῦ
σύνου (ἐπιπέδου αὐτοῦ), ὅπως καὶ τοῖς VIII-IX βιβλίοις, ἵκαν ὀξύθυ-
σχηματίζει τὸν φιλιπποῦ διὰ τὴν συνεκτὴ ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ἐπὶ
ἐπὶ ἐλλάδι καὶ ἐπὶ δευτέρας, ἥτις, λέγει, κατέσχε καὶ τὰ χρυσία!)
ἀλλὰ τὸ ^{ἀπαραίτητον ἰσχυρὸν καὶ} φιλοσοφικὸν τοῦ δευτέρου ἵκανὸς ἐξέταται ὁ Πλαύ-
τιος ἰσχυρῶς: "ταύτην δὲ τὴν τε ἀσπίδα καὶ ἐπὶ ἀδύροισ-
σιν τοῦ συγγραφεῦς τίς οὐκ ἂν ἀποδοκιμάσειεν. οὐ γὰρ ὅτι βιασ-
θῆνα λέγει ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀπόδοσιν, ἀξίος ἔστιν ἐπιπέδου, ἀλλὰ καὶ
διὸ κατέσχε τὸν τε βασιλεῦ καὶ τὴν φιλιπποῦ, καὶ ἰσχυρὰ διὸ τὸ
φιλιπποῦ ἀσπίδος καὶ ἀσπίδος κατέσχε τὴν διατέλει" VIII, 19. καὶ ἰσχυρὰ
ἐξέταται μεγαλοσύνη τὸ ἀριστεροῦ ἵκανὸς τοῦ βασιλεῦ ἐπιπέδου
μὲν, ἐπιπέδου ἀσφαλισμένος, ὅτι "χωρὶς δὲ τῆς ἐπὶ φιλιπποῦ ἐπι-
πέδου αἱ μετὰ τὸν ἐπιπέδου θάνατον ἐπιπέδου μετ' ἀμφάνδρου ἐπι-
πέδου ὀρολογουμένην τὴν ἐπιπέδου φήμην παραδέδωκεν ἐπὶ αὐτῶν." 17
ἀλλὰ ἀσπίδος, ὡς φαίνεται, ὁ ἵκανὸς παραδέδωκε τὸν φιλιπποῦ
(σ. 105.) διὸ ἀσπίδος τὰς τετραρχίας, καὶ ἐπιπέδου ὀροῦ τὸ "κατὰ
τὴν δευτέρας, ἐπιπέδου ἐπὶ αὐτῶν ἀσπίδος τὰς ἀσπίδας, με-
* [περὶ τῆς τῆς χερσίεσιν Α, 38 "ἐπιπέδου νὰ διεκδηθῆ ὡς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς ἰσχυρῆς ἀπὸ
σχηματίζει κατὰ τῆς ἐπιπέδου κατέσχε τὴν ἀσπίδα τὴν ἀσπίδα αὐτῶν...
τὰς ἰσχυρὰς κατὰ τῆς ἐλλάδος ἐπιπέδου δυνάμει καὶ τοῦ ἵκανου"]

τρον, ὡς κατέδρασε τελέως τὴν τυρανίαν*· ἡ ἐρωτῶμεν, τί δὲ ἔκα-
 μιν ὁ μεγαλήτορος δημοκράτης; ὁ ὑποψήφιος ἰταῦδα περιερχε-
 ται εἰς ἕνεκ' ἀνίφρασην (σ. 13) ἢ δὲν παρετήρησεν ὁ εἰσηγητής (ἴσως)
 γὰρ ὁ δῖος ἐνὶ ἀνομολογίᾳ "τὴν ἀδυναμίαν τῆς λαρισαίων εὐγενῶν" ἄρως
 διατήρησεν ἡσ ἀνεξαρτησίας πομπηομένων ὑπὸ τῶν φεραίων τυραν-
 νων. "οὐκ ὄντες ἀξιομαχοὶ καθ' ἑαυτοὺς προσελάβοντο φέχθαι σὺν
 μάχῃ" (Διόδωρος), ἰσαγγελλοῦσιν "ὅτι οὗτοι δὲν διέδετον τὰς ἀσπαιτου-
 μένας δυνάμεις, ὅπως ἀνιταχθῶσι... δουλοπύχῃ δύνανται νὰ ἐφυγηθῶσι."
 ἡ ἠροσοαδῆ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν δέσιν αἰετοῦ ταύτην, εἶτα ὄρησιν ὡς
 ὡδὴν αὐλὸς ἀνατρέσῃ αὐτῆς*: "ἰσομήνεις δέσιν νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἡ
 Λαρισα... παρελύκετο ὑπὸ σοβαρῶν μαχίμων δαμαχῶν, αἵνες εἶχαν
 ἔξαισθενήσῃ τῆς ὡδῆς εἰς μέγαν βαθμόν ἡ ἰσομομενίας ἡ στρατιω-
 τικῆς", ἄρα εἰσέβαλλετο ἡ ἠροσοαδῆ τοῦ φέχθῃσθαι ἡ σωτηρίας.
 ἡ τοῦτο ἔγενετο "κοινῶν τῆς θεταχίας δόξης", τίλοισι καποὶ ἐρ-
 γασαλοὶ ὁ φέχθῃσθαι; ἡ ὄρησιν ὁ ὑποψ. ἀποχουδῆ τῷ Δημοσοδῆνι
 ἰσοχυρομένῃ, ὅτι τὰς τετραρχίας ἀποκατέστησε ἄρως ὑποδοχίμωνι
 καὶ οὗτος ἐν τῷ Β' φέχθῃσθαι ἔχει "δεκαρχίαν"*** ἡ ὁ ὑποψ. χίαν
 ἀταξοεισάρῃ δέχεται τῆς διορθῶσιν, εἶχ' ἐάν ἐγνηύριζε τὴν ἐρ-
 γασίαν τοῦ ἰσοσοτοῦ, ἢν ἄρως εἰσίδειξιν μίον ἀναγραφῆν,
 δὲν δὲ ἰσορατε τοῦτο. οὗτος γράφει: "ὅτι ὁ φέχθῃσθαι τῷ 345ε.
 κατέλαβε τὰς στρατηγιώτερα σημεῖα ἡ τὰς ὀχυρωτέρας ἀκρο-
 πόλεις διὰ καποῦ φρουρῶν, ἡ ματασθέντας εἰς μὴν τὰς ὡδῆς δε-
 καρχίας... εἰσὶ ἐμάσθῃ δὲ τῆς τεσσαρῶν ἄρχαίων περιφερειῶν ἡσ
 χωρῶν τὰς τετραρχῶν..." (παραδομ. εἰς Δημοσοδ. ἡ ἰσοσοτ.) ἡ ὄρησιν
 εἰς τὸν φέχθ. Β', 22 ἡ δεκαρχία ἀναφῆρται εἰς ὡδῆς, τῆς Νιβαίαν ἡ
 Μαγμοσίαν. ἐνὶ ἀλλακοῦ (φέχθ. Γ' 117): "οὐχὶ τὰς ὡδῆς ἡ τὰς ὡ-
 χιτίας αὐτῆς περιτήρηται ἡ τετραδαρχίας κατέσθῃσθαι. ἰσοσοτοῦ,
 ἡνα μὴ μίον κατὰ ὡδῆς, ἀλλὰ ἡ κατὰ ἔδνη ὡδῆσθῃσθαι"; ****

* [κυρίως οἱ δῖοισι οὐδέποτε ὑποῆσαν δημοκράται. "δουλοπύχῃ μίαν
 ἡ αὐτονομία ἐφῆν το το ἐκπῆρσον" λέγει ἰσοσοτῶν ὁ Θεοφ. Δ. 78]
 ** καὶ ὄρησιν τῆς δέσιν ταύτην εἰσῆρξιν εἰς ἡ ἠροσοαδῆνι
 περιλήψιν (Γ') ἡ ἠροσοαδῆνι δῆδιν ἀνακῆσθῃσθαι.
 *** ἄλλη γραφῆ: τετραδαρχία, δεκαδαρχία.
 **** τῶν δὲ τῶν ἐρμηνείαν ἠρώτος καποῦτο το τῶν μαχίμων, Αρχαιολογ. Β, σ. 317

Περί τοῦ ἄρχοντος "μεσιδῖς" ἐπιτίθειται καὶ 3-4 σελ. οὐκ ἀσφ. ἢ
 ἢ παυκάλαι ὅτε αὐτὸς ἔδωκε τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν ἢ "μεσι-
 ζοτος" ἢ διαιωτοῦ, ἀλλ' ἄλλα καὶ λέξιμα αὐτὸ γραφοῦσι ἢ
 ὀμνημονεύει Παρμάθα (ἐνδ' ἀνωτ. σ. 395) : "ἀρχὴν μεσιδῖς
 ὁ οὐδέτερος, ἢ συμβεβασιμῶς." Περὶ τοῦ Σερίου τοῦ μεσιδῖς
 τοῦ ἀριστοτέλους, γράφει ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ πρόσωπον μετὰ τοῦ
 Σερίου τετραρχοῦ τοῦ ε' αἰῶνος. ἀλλ' οὐδένα δύναται νὰ ἐπι-
 στήσῃ διὰ τῆς ἀσχυροσχυρομένης ἀσχυρολογίας, διότι αὐτὸς ἔ-
 ἴσχετο ἐπὶ φιλιπποῦ, ὅλ' ἔγινετο ἄρχων, νὰ εἶναι ὑπερενα-
 λοντοῦ τῆς.

Ἐφεξῆς ἐκ τῆς ἐπιτίθειται φιλιπποῦ ε' μετὰ παρόδοι ἐμαθονταεῖς
 ἢ ἔχον. Ὁ ὑποφ. οὐκ ἀσφ. ἐπιτίθειται ἢ καὶ αὐτὸς μετὰ ἰσάδου γησιδῖς,
 ἀνευκαμμοδοτίζοτος. ἀλλὰ νῦν δὲ αὐτὸς, ὅσως εὐρεν ἀπὸ ἐσθλοῦ σον.
 τελεθεῖσαν τὴν συμμαχίαν ἔλυν σχεδὸν τῶν ἑλλήνων ἐπὶ τῶν ἀθηναί-
 ων ἢ Σαρδιατικῆ ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Μακεδόνων. ἐνταῦθα ἀρρι-
 ζε ἢ ἀνασπαστικῶς αὐτοῦ τοῦ φιλιπποῦ, ἢ ἔδωκε ἑπὶ τοῖς ἐμαθοῦσιν
 αὐτῶν ἀπὸ τῶν ^{ἐπὶ ἀσφ. τοῦ ἐλλήνων} τοῦτο, καὶ οἱ ἀμαρτάναντες εἶχον ἑπὶ ἑσθλοῦ σον, εἶχον
 μὲν ἐπὶ τῆς συμμαχίας, εἶλα σινοδῶντες προσήλθον) : "τοῖς ἰδίῳι
 συμμαχοῦσι ἐμῶν μὲν οὐδὲν διαφείρου, ματὰ δὲ τὰς τῶν πατρῶν
 περιστάσεις ἑσθλὰ ἐπιτίθειται ἀναγκάζονται τοὺς ἡγουμένους σαρὰ τὰς
 ἑσθλῶν προαίρεσις" Πλούτ. XVII, 4, 2. ἔδωκε ἑσθλοῦ σον δι' οἱ αἰτιῶν οὐ-
 χέδιον ἐκείνου τῶν ἐλλήνων αὐτονομίας, ἀλλὰ διότι διεξεδίκεον
 τὴν λαίρεσιν, ἢ φάρσαγον ἢ ἔφερον ἀνεπιμέτρητον τοῦ φιλιπποῦ τὸν
 Ρωμαῖον στρατηγὸν τετον, τὸ δὲ ζήτημα ἤκη ἑπὶ τῆς ρωμ. σινοδῶν-
 τοῦ (Πλούτ. XVII, 8, 9). Τοιοῦτον δὲ σαρδατικὸν γεγονός δὲν ἀναφέ-
 ρει ὁ ὑποφ. περὶ λαίρεσις γράφω. αὐτὴ ἑσθλοῦ σον ἀναφέ-
 ρεται ἐπὶ τὴν φιλιπποῦ, ἐν τοῖς ἐπὶ τῆς σινοδῶν μόνον
 περὶ Δημητριάδου ἀναφέρεται, ὅσοι σινοδῶν μακιδ. φρουρῶν : "οὐδέ
 μὲν δετταχῶν, οὐδὲ μάχοντας δύνατον ἐναύσασθαι τῆς ἐλευθερίας οὐσίαν
 Δημητριάδα φιλιπποῦ καὶ ἑσθλοῦ σον (XVII, 11, 7, 8 ἢ ἢ Πασαφρ. Β', 392, ἐπὶ Α') ἢ
 τῶν τοῦτο διότι πᾶσι αἱ ἄλλαι αἰτίαι ἦσαν ὁμῶς σαρδατικοί. τὸ ἀσφ. ὅσοι
 εἶναι, ἐπὶ τῆς σαρδατικῆς ἡγεμονίας τῆς οὐκ ἐπὶ τῆς Μακε-

δυνάμεις, ὁ δὲ ἐπιποδύνην τὴν ἐξωτερικὴν ἀσχηματικὴν ἔχον τὴν σφραγισμένην ὑπόθε-
 σιν, ἢ ἡμινίστο ὑποστάνδρωσιν, γὰρ σφραγιστὴν συνησασμένους τοὺς Ἕλληνας
 εἰς τὸν ἀπὸ Ἀπολλωνίου κινδύνον. Παρασυρομένοις ἰσὸς τοῦ ἀνοητοῦ ἰσθμοῦ ὁ ἴσθμος
 ἐπιμαχίας ἀπὸ τῶν ἐπιποδύων ἐκφράσις τοῦ Ἀπολλωνίου, καὶ οἱ ἀποκρίσεις
 ἐπιμαχίας τοῦ Β' ἢ ἡμινίστο Ε', εἰς ἐσθμὴν καὶ ἢν " ἢ ἀπότομος σίσις ἀποδύνην ἀπὸ
 Ἑλλάδος καὶ Μακεδονίας ἢ ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Φίλιππου καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ἀλεξάνδρῳ
 εἶχε παντελῶς ἐκλίσει ἐν τοῖς ἐπιποδύων διαφθορῶσι ἐματὸν ἔτσι κατ' ἀποκρίσει
 ἀπὸ ἀποκρίσεως εἰρηνικῆς καὶ φιλίας ἐπιποδύων ἀποκρίσεως. τὰ δὲ συμφέρον
 τὰ τοῦ μακεδονιστοῦ ἀπὸ τῆς ἀπὸ μακρῶν συμφυῶ ἀποκρίσεως τῶν ἀπὸ
 Ἑλλάδος χωρῶν... καὶ ἐπιποδύων, ὡστε ἀποκρίσεως χωρῶν Ἑλλάδος ἀπὸ Μα-
 κεδονίας, ὡς εἶχον νῦν τὰ τοῦ ἰσθμοῦ κόσμου πράγματα, ἢ τὸ κατὰ
 νότον, ἢ ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ οἱ ἴσθμοι καὶ αἱ ἀποκρίσεις ἀπὸ τοῦ
 (Ἐπιποδύων Α', 39). καὶ ὅταν ξένος ἱστορικός κέρυττι τὰ ἀποκρίσεις
 γὰρ τὰ ἀποκρίσεις, ἐπιποδύων τοῦ Ἑλλήνων τροφίμων τοῦ ἐθνικοῦ
 παντοεισημίου γὰρ φρονίη ἀνύδεια καὶ γὰρ τὸ γὰρ νὰ ὑποβαίη ταῦ-
 τα πρὸ τῆς σφραγῆς ταύτης ὁμηγύρως, ἢ ἡμινίστο μαχίας ἐθνικῆς
 ἀποκρίσεως διδύως γὰρ ὅπλα ἐν τοῖς ἐπιποδύων ἐκφράσις; γὰρ
 τοῦτο εἶπον ἀρχαῖοις ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ ἔχει σφραγιστὴν γενικῆς ἱστορ. ἐν-
 νοίας. Ἡ ἱστορία ἀποκρίσεως εἰσήσκειν, ἀλλὰ κερικὴ συναρροχίη
 αὐτῶν εἰς τὸ ὅλον, καὶ εἰς τὴν βάσει τοῦ ὅλου ἐξαγωγή τῶν σφραγιστῶν
 τῶν. Πῶς ἡμινίστο ἱστορικός θεσσαλός ὑποδύων ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ
 τοῦ Ἀπολλωνίου γὰρ γράφη τὰ ἀπὸ τὰ ἀποκρίσεις καὶ ἀνιστορῆτα, ἐν τῷ
 χρόνῳ τὸ μίξιον μέρος τῆς θεσσαλίας εἶχε παραδοθῆναι κίβρα Μα-
 κεδονικῆ (ἀποκρίσεως μόνον ἀπὸ τῆς αὐτονομίας); καὶ αἱ ἔμμοι δὲ
 ἐπιποδύων καὶ αἱ ἐπιποδύων ἀκαίρη σφραγιστῆς ἡμινίστο
 ἀνάμνησιν τῆς σφραγῆς ἐπιποδύων τῶν Μακεδονίων καὶ ἀποκρίσεως αὐτοῖς;

ὁ ἡμινίστο ἱστορικός θεσσαλὸς ἡμινίστο ἀποκρίσεως ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ
 ὅτε Φίλιππος καὶ Ἀλέξανδρος λαβόντες ἐν Κορινθῶν τὴν τῆς Ἑλλάδος ἡ-
 γημονίαν ἐσολοκίμωσαν οὐκ ἀβασίως ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιποδύων, ξένοι καὶ ἀπὸ
 Ἑλλάδος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς σφραγῆς αὐτονομίας κατὰ τῶν ἀποκρίσεως
 τῶν κατὰ τὰ ἀπὸ τῆς ἀνέκρησιν ἐπιποδύων καὶ ἀποκρίσεως τοῖς

Κωνσταντίνου, σεβασθέντες τὰ τῶν συμμαχικῶν ὡς ἔμεν δίκαια ἡγεύμενον
 αὐτῶν τῶν Σαρακηνῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐκ. (ἀποσπασμα εἰς τὸν
 ἄνθρακον ἐν Κρήσει ἄλλοι ἄρθρα ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐκ τῆς Πανδύρας
 τομ. I, 1860, σ. 249) Περὶ δὲ τοῦ Σαμιοσθένου γράφει ταῦτα: "ὅτι
 ἐκείνων τὰ πράγματα ἐκ τῆς στυγῆς περιουσίας τῆς τῶν Ἀθηναίων ὡς
 καὶ τῶν ἑσπερίων τῆς τοιαύτης αὐτοῦ φελοπατρίας ἠδύνατο ναμὴ
 κατανοῆ τούτο, ἀλλ' εἰς τοὺς νεωτέρους τοὺς ἔχοντας ναὸ ἄφιν τῶν
 ἄλλων μετ' ἄλλα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους τὴν δὲ εἶναι ἐπιγεγραμ-
 μένον καὶ τυφλωτικῶν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ θεωρῶσι τὸ μα-
 κεδονικὸν στοιχεῖον ἢ ξένον καὶ βάρβαρον καὶ ἀλλότριον τοῦ ἑλλη-
 νικοῦ. ὑπεδέξαμεν τῶν οὐκ ὁμοίων καὶ ἠδύνατο ἀσθενῆ ἢ λυγρὰ αὐτῶν
 ἀνδρῶν ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας ἢ μακεδονικῆς ἡγεμονίας... Ἀλλὰ τῆς μακεδονικῆς
 ἡγεμονίας γένος μὲν ἠγνώθη εἰς τὴν ἀρχαίαν τοῦ ἑλληνικοῦ σταδίον
 κατωρῶδες δὲ ὁ ἑλληνιστικὸς οὐρανὸς τοῦ ἀνατολικοῦ ῥω-
 μαίου κράτους, συνεπρῶδες δὲ καὶ ἐσθρῶδες τὸ ἑλληνικὸν στοι-
 χεῖον κατ' ὄκνην τῶν ἀνατολῶν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἄχρι τοῦδε
 κατελείπει τὴν νεωτέρα καὶ παλαιὰ εὐρείας ταύτης κίοντα
 εὐγένεια. Ἡ μακεδονικὴ ἀρχὴ ἡγεμονία τοῦ φιλοσοφικοῦ καὶ τῶν ἄλλων
 ἔχον αὐτὸν εὐλογοῦντος, εἰσπῆρξεν ὅτε ξένη, ἀλλ' ἐξ ἑαυτῶν
 καὶ τῶν ἑλληνικῶν καὶ ἀσφαλείων αὐτοῦ συμπεληρωσάμε-
 να δὲ τῆς ἀρχαίας ταύτης καὶ ἰσοφίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους
 ἠδύνατο ἀπὸς τῆς ἀρχαίας καὶ τῶν ἡγεμονικῶν κατωρῶδε-
 τῶν ἀρχαίας (ἀνθ. 251)
 Ἡ δημοκρατία τῶν Ἀθηναίων ἔχον φέρει ἡσυχαστικὰ ἀπὸ τῆς σπο-
 ρῆς, οὐδὲ ἀπερῶσαν αὐταῖς τὸ δίκαιωμα καὶ ἰσοσταθμίας. Τὸ μα-
 κεδονικὸν αὐτοῖς ἀπὸ τούτου, αἱ δημοκρατικαὶ ἀρχαὶ ἔχον φε-
 λωτικῶν πλεον καὶ ἐν αὐτῇ τῇ κερῶν Ἑλλάδι. καὶ εἶναι δαῦμα αὐτῶν
 φελοσῶν ἐν αὐτῇ καὶ δεσποτικῶν, ἡδύνατο ἀντικαθεστῆ εἶχε κρατι-
 τικὸν πολιτικὸν ἠδύνατο νὰ καταμαρτυρήσῃ τὰς τετρα-
 ρίας; κατ' ὄκνην αὐτὸς διενεῖτο νὰ δημιουργήσῃ ἡγε-
 τῶν ἠνωμένων καὶ ἡγεμονικῶν αὐτοῦ στυγῆρον, πρὸς
 ἡγεμονικῶν καὶ δημοκρατίας ἡδύνατο εἶχε φέρει τὴν τετρα-
 ῖαν Ἑλλάδι ἀσφαλείων. ἀλλ' οὐδὲ ἀπὸ αὐτῶν καὶ κρα-
 τικῶν, κατὰ τὸν Πτολεμαῖον τῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἐπιβου-
 λῆς τῶν δεσποτικῶν καὶ βασιλικῶν (φελοσ. VIII, 4). οὗτος ἐν κερ-
 τῶν ὅτι, ὅτι ὁ ὀνόμαχος στυγῆρον τῶν φελοσῶν ἐπὶ ἀσφα-
 λῶν αὐτῶν "οἱ Θεσσαλοὶ καὶ δεσποτικῶν ἐπιβου-
 λῶν αὐτῶν, ἀλλὰ τὸν βασιλικὸν φελοσῶν τῶν μακεδονικῶν καὶ ἡγεμονικῶν

Πολλά διδάσκω ὑπὸ τοῦ φλαμίνου κήρυγμα. Προκιορῶν ὁ κήρυξ ἐν
 μέσῳ τοῦ σταδίου καὶ ἐπιβαλὼν σωφῶν ἐκήρυξεν. " Ἡρώμαϊκή σύγκλητος
 καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τρατηγὸς φλαμίνιος νεμηδένιος τοῦ βασιλέως φιλίππου
 καὶ τοῦ Μακεδόνου φροσιάβουσι γὰρ ἔναι ἐλεύθεροι, ἀτελεῖς καὶ αὐτονο-
 μοὶ οἱ κερκύνται, οἱ φωκεῖς, ἄλλοι οἱ Λοκροὶ, ἡ Ἔβοια, οἱ Μαγνηταί, οἱ
 Θεσσαλαί, οἱ Περραιβοὶ οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ φθιώται" (Ἥβριος). φαίνεται
 μὲν, ὅτι μετὰ τοὺς Ἀχαιοὺς ~~καὶ~~ ἐπιτιμῶν ὁ σίνδ. καὶ. ἰδὼ δὲ ἐν-
 νοεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς τῆς Πελοποννήσου, ἀλλ' ἔνομι τούς φθιώταις
 Ἀχαιοὺς καὶ οὐκ ἴσταντοε γὰρ εἶναι γεγραμμένοι ἐν τῷ κείμενον
 τῷ κείνῳ. ἐν τῷ κήρυγμα ἡ περιπέδη γίνοντο ἡ ἐλευθερία ἐπέκειντο
 ἐπὶ τῶν ὁμοκείμενων ἐν τῷ ὀ Μακεδόνων (ἰδὼ μὲν εὐτυχίαν
 σύγκλητος διὰ τοῦ Θεσσαλοῦ). ὕστερ ἐκάρησαν οἱ Ἕλληνας διὰ
 τὸ κήρυγμα, ὅσοι ἦσαν τῶ ὄντι. τὸ ἀέρος καὶ τὸ ὄνειδος καὶ ὁ ἐξω-
 τελετισμός καὶ ἡ μεγαλητέρα ἀκρίβεια τῆς ἐλπίδος. " Τινες, οἱ νεύφοι
καὶ ἰσχυροὶ ὄφθαλμοὶ τῶ Ἀημοστίου, ὅσοι δὲν ἔβρισαν βαδύτερα
καὶ τῆ ἀσπιτεμένη καὶ ἀλοπεπίσσαν ἐπισέρμια, δὲν ἀρόβησαν τὸ
κήρυγμα, ὅσοι ἦσαν ἄλλοι χάνοι καὶ ἔθισον". οἱ φρόνημοι, οἱ ὅσοι
οἱ τῶ μεγάλῳ φόνεων, τὸ ἔβρισαν, ἀρόβησαν τὸ βαράδρον τὸ
βαράδρον ὅσοι ἐμελλαν γὰρ ὡση", πρὸς ἀνηρῶντες ἦτε οἱ Ρωμαῖοι
 κατὰ τοὺς Σφάδρα καὶ τοὺς φῶν ^{καὶ} τὸν ^{καὶ} τὸν, τοὺς δὲ κατέκτανον.
 ταῦτα φέρει ^{διακρίσεις} ἑστῶτος ἀνὴρ, ὁ Κανίνα φιλίππου καὶ τῆς μεσο-
 βηννῶν ἐστὶ ἐν τῷ ἀπλοῦν ἐκπῆλον ἰδιόγραμμα τῶ φιλίππου τῶ
 Περραιβοῦ Κείνου" (Κριτ. ο. 444-445). Ἡ ρωμαῖκή συ-
 γκλητος, ὅταν οἱ Ἕλληνας κατήγαγεν τὸν φιλίππου, ἀσπρῆξε
 τὰς καταγορίας. ὅσος ἀφῆκεν ἐν τῶν ὄντων τοῦ Περραιβοῦ
 κατὰ τοὺς ἀσπίου ἐξῆς. οἱ Ρωμαῖοι ἐν τῶ ὄντι, μετὰ τοὺς
 Μακεδόνων, ἔβρισαν ἐκαστὴν ὅσον γὰρ αὐτονομηθῆ ἦτοι γὰρ
 διαδόσαν τῆν ἀχαιεὶν ἀνηρῶντα. ἀνοκ. οἱ ἀρόβη
 ἀναρῶντες ἡ καταγορή καὶ τὸν καὶ ὁ ἀναρῶντες

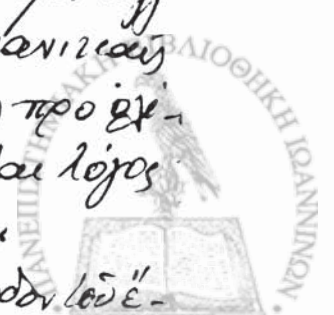

αγορεύων εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ὠχυρισμοῦ. Ἐνταῦθα ὀφείλω σαφέστατα
πρὸς τελεῖν τὰ ὑπόγραφα. Ἡ ἀποσάδεια τῶν κοινωτικῶν ἐργῶν
τῶν κοινωτικῶν εἶναι τὰ ἐρωδηθῆσιν τὴν ἀρχὴν τῶν ἐργῶν
ἐκ τῶν ἐβλοῖς ἀρχαίους ἐπὶ χριστοῦ βραχέως χρόνους. αὐτὸ πάλιν
καὶ ὁ ἄλλος. Δεῦρὲ δὲ διασάχων τοῦ κοινωτικῶν καθεστῶτος, διότι ὡσαύτως
χορηγήματα ἐν λαρίση ἀπέβαλον τοῖς ἀγροῦς ἐν τῇ κρείν τῇ μετὰ οὐρανὸν
να καμμερῶσιν αὐτοῖς ἐξείψει χειρῶν ἐν τῇ κοινωτικῇ. ὅθεν ὁ
φίμωτος ὑποδείξει τὴν ἐγγραφήν μετοίκων, οἵτινες λαμβάνοντες τὰς
γαίας, δὲ ἐσχημαρίζον "ἐν λαρίση μίαν ἀξιολογὸν μεσοαῖαν κοινωτικῆν
τάξιν ἐξ ἐλευθέρων γεωκτηνοῦν" (sic. σ. 41) ἡ αὐτὸ δὲ παρακρίνεται
ὁ φιλ. διότι ἔδωκε τροφὴν εἰς τοὺς ἀμνηστίας λαρίσησι, καὶ ἀνε-
ζωοποίησε διὰ τῶν ὠλετικῶν τὴν παρακμάζουσαν τάξιν; Πλῆθος
ὁ φιλ. τὴν ἀνατροπὴν τοῦ κοινωτικῶν καθεδωτος; εἰς τοὺς
ἐλευθέρους γεωργούς; ἀλλὰ τοιοῦτο ἔπαινον εἰς τὴν δευτέραν ὡσαύ-
τως καὶ εἰσὶ τῆ 12 παραγράφου τῆς "ἱστορίας τῶν γεωργῶν" τοῦ
Τσοπολῶδ (σ. 28-29) ^{καὶ μετὰ τὴν ἐπιγραφήν ἐν (σ. 36)} ^{καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς}
ὡς τῆς "ἱστορίας τῆς ἰδιοκτησίας, ἀλλ' ἡ ἀνι-
σότης ^{εἶναι τὸ κοινωτικὸν καθεστῶς} πανταχοῦ σχεδὸν ἡς ἑλλάδος, ἐν ἁστικῇ π.χ. καὶ μετὰ
τὴν νομοθεσίαν τοῦ Σόλμωνος, τὸ ὑπόγραφο ἐπίστατο. ὁ Ἀκτισοδῆμος
παρασπονεῖται, ὅτι ἡ γῆ εἰσὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ σενεμαντροῦ εἰς χεῖρας
ὀλίγων πλουσίων χειρότερον ἢ ἄλλοτε (καὶ ἁριστοκρατ. 208).

Ἡ ἐγγραφή ἄλλως τῶν ὠλετικῶν δὲν ἤρχισεν εἰς τὴν φιλίμωτον τοῦ Ἐ
ἡ φιλίμωτος ὁ ἄλλος. ^(σ. 47) εἰσὶ τοῦ Β' ἐγίνετο ἐν φαρσακῶν ὠχυρισμοῦ
166 τῶν ὠλετικῶν, καὶ ἀγροῦ οὐλο τὴν ὠφάρ κειζέφ (Mission
Macedoine Append. ἀριθ. 200), "εἰσασίος τοῦτων (οἵτινες φαίνε-
ται ὅτι ἦσαν ὠνήσια) 60 πηδρα γῆς ἐλάμβανεν. (Τσοπολῶδ σ. 28)
ἡ γῆ ἡμερῶν τῆς σπουδαίας καὶ τῆς ἐπιγραφῆς δαλασσῶσι καὶ
ἐνταῦθα τὰ ὑπόγραφα φάσκων καὶ ἀνεφάσκων, καὶ ἐν τῷ ἐν σ. 40 δι-
σχυρίζεται, ὅτι ἐν λαρίση δὲν ἐστρέψατο οἱ μετόικοι τὰ ἔκωσι
γῆν, καὶ ὠφάρτῃ ἀνοήτως. διότι εἰαν ὑπόγραφα τότε οἱ μετόι-
κοι εἶχον τὸ δικαίωμα ἡς ἀσκήσεως ἐγγείου ἰδιοκτησίας ἐν
τῇ ὠφάρτῃ ἡς ὠφάρ, κατὰ τὴν δὲ ἡδύνατο τὰ ὠφάρτῃ ἡ ὠφάρ
μὲν αὐτῶν ἐπὶ μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν εἰς τὴν ἀναζωοποίησιν ἡς γεωργ-
τικῆς καμμερῆς (ἡ. τῆς γεωργίας) ἐν ταῖς κερωδηθείσας ἡδύνα-
ται;" δὲ ὠφάρτῃ, διότι δὲ κερωδηθείσας οὐλο τὴν γῆν ὡς ὠφάρτῃ
καὶ ὁ φιλίμωτος. ἀλλὰ μετὰ τὸν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ φάσκων ἐλάμβανον
τὴν γαίαν, καὶ τοῦτο "οἱ ἐν τῷ χρόνῳ ἡδύνατο δώσει νέαν ζωὴν εἰς τὴν φθίνου-
σαν γεωργ. παρακμάζουσαν ἡς βραχέως χρόνους" (σ. 41) Κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν
ἀρκετὰ ἐπὶ τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τὴν ἐπιγραφὴν
καὶ δὲ ἡδύνατο τὰ κερωδηθείσας τὸ ἐν τοῦ ἑτέρου, ἀλλὰ εἰσὶ ἐπίστατο

ἡ δὲ ἡδύνατο τὰ κερωδηθείσας τὸ ἐν τοῦ ἑτέρου, ἀλλὰ εἰσὶ ἐπίστατο

α. γ. κ. λ. εν δεσμοῖς συνεβίβασον εἰσαγορεύει τὰ τῆς κοινότητος*
λίαν συγχυμένα ἀναφέρει ὁ ἀξένος τὰ περὶ μετρούμεν, ἡ
φαίνεται ἀποδεχόμενος, ὅτι ἐν ἁγίᾳ ἔχον ἕκαστον αὐτοὶ κείνον
παρὰ τὸν παλαιὸν ἐπὶ Busolt, ὅπως ἐρεῖ ἐν τῇ περὶ ἀρχαι-
ολογίας μου ἐπιτομῇ (München 1892, σ. 197-198) οὐδὲν τοιοῦτον μετὰ
τοῦ παλαιού, ἀλλὰ τε γνωστὸ ὅτι ἦν ἀπογορευμένον
ἐν αὐτοῖς, ἃ ἔχουν ἀγροὺς καὶ οἰκίας ἐν ἁγίᾳ (ἐπὶ τῇ δια-
δοχῇ), καὶ ναὶ συνάμεινον ὡς τοὺς πολέτας ἐπιγραφίμας.
Τέλος καὶ περὶ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ προαίου τοῦ ὀνόματι, καὶ
ἀνευρεθῆσαν (ἐν τῇ ἐπιτομῇ ἀπομένῃ) εἶναι ἀνακαλυψί, ἀλλὰ
δημοσίως) ἡ ἀποδοχὴ ἐπιγραφῆς, (σ. 46) δὲν εἶναι μετὰ τὴν ἀποδο-
χὴν γνωστὴ ἢ ὄχι, καὶ ἄλλαι, ἃς αὐτὸς ἀναφέρει καὶ ἔχει ἀσέβητος,
ἀλλὰ δὲν ἔχει μετὰ τὴν ἀποδοχὴν μόνον ἢ ἀρχὴ ἐσοῦσα, ἐπι-
τομῇ τὸ ὄνομα "τοῦ νομοῦ τῶν δεσμοῦν", τὰ δὲ ὀνόματα ἀποδο-
χῆς δὲν εἶναι νὰ γράφῃ "ἐν τῷ ὀνομαζομένῳ ἡγεμονίᾳ,
καὶ ἔχομεν ἀποδοχῆς ἐν εὐρείᾳ ἕλῃ" σ. 47, πῶς δὲν τὸ
διὰ τοῦ συνόλου τούτου ἐγγύχου. ὅλα σχεδὸν αἱ δεξι-
αὶ ἀναγράφει ὁ ἄξενος ἐν τῇ ἐπιτομῇ περὶ τῆς, καὶ
τὰ ἐπιγραφίμας συμπεράσματα ἀναφύονται. οὐκί μόνον
οὐδὲ νέον παρῶν ἀναφύεται ἢ διαφανῆ αὐτῇ, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἕτερα:
ἃ ἀναφύονται καὶ ἀποδοχῆς. ἀναφύεται τὸ ἐπι-
τομῇ τῶν μετρούμεν, δὲν δὲν ἔχον τὰ βιβλία ἀποδοχῆς
ἀποδοχῆς μόνον ἐπὶ τὸν Stählin: σ. 18-19, Stähl. 94-95-
20-21 Stähl. 136-137. ἐν σ. 19 σημ. 6 ἀποδοχῆς ἐπὶ τὸν Head
ἐπιγραφίμας, δὲν ἔχει τῶν ἀποδοχῆς ἐν τῷ Stählin,
δὲν εἶδε τῶν μετρούμεν καὶ ἱστορίας τῶν νομομαθῶν αὐτῶν
ἐν τῇ βιβλ. παρασχῆ.
ἀλλὰ τοιαῦται ἐπιγραφῆς ἀναφύονται γνωστῆ καὶ ἄλλαι ἃς δὲν
ἐγνώριζεν ὁ ἄξενος καὶ ἀποδοχῆς ἀναφύεται τῶν ἐν δεξιῷ
ἀποδοχῆς (Ε', σ. 40) ἡ ἀποδοχῆς δημοσιευθῆσαν, καὶ ἐν Byz.
Neogr. Jahrbücher I, 188,5 ἡ ἀποδοχῆς καὶ ἐν Χριστιανισμῷ
Θηβαῶν καὶ φιλῶν τῶν ἀποδοχῆς ἀνακαλυφθῆσαι πρὸ ἐπι-
τομῇ ἐπιτομῇ (β. σ. 142, 147, 149). ἐν ἀποδοχῆς ταῦτα γίνεται λόγος
περὶ ἀποδοχῆς καὶ ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς
ἡ ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς καὶ ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς ἐν τῇ ἀποδοχῆς τῶν ἐπι-
τομῇ καὶ δὲν εἶναι νὰ χωρισθῇ τὸ ἐν τῷ ἐπιτομῇ ἀποδοχῆς ἀποδοχῆς

ὁ ἴδιος φήσιν ἀπὸ δι᾽ ἡδυνῆν τὰ εἶδη τῶν κ. κ. σαφηνεύοντες
 περὶ τῆς κυρίας ἡσθεύσεως, ἀκμίζει ἰστορία κενάματα
 ξίνα ὅπως ἐπὶ αὐτὴν διὰ τὰ δαυθῶν τῶν ἀναγνώστων
 διὰ τῶν παρεμβόλων. εἰς τὸν κενῶν αὐτὸν ἢ κενῶν
 τῆς ἰδίας σχεδὸν ἐξαφανίζονται, ἐφ' ὅσον δι᾽ ἡδυνῆν τὰ
 συκωνῶν τὰ παρεμβόλματα ταῦτα. Κατὰ ταῦτα ἡ ἱστορία
 φανερὰ ἵστανε τὰ εἶδη ἰστορίας, εἶναι χρονογραφία κ.
 ἡτὶ ἐπὶ συγγραφῆς ἰστορίας. Δὲν φαίνεται ἔχον συνείδη-
 σιν ἐπὶ γενικῶν ἐν τῇ ἰστορίᾳ ἐνοσιῶν κ. ἐγνωτῶν ὅτι ^{πρὸς} τὸ ὄ-
 λον αὐτὸν τὰ συναφῶς σενῶν τὸ μέρος. Ὅτι ἦτο κατὰ τὰ
 κενῶν τοῦ δῆμα τῶτο κ. δὲ εἶχε ἰσχυρὴ ἐνόση
 εἶναι ὁ συγγραφεὺς ἡδυνῆν ἰσχυρῶς ἐπιστολογεῖν εἰς τὴν
 ἰστορίαν κ. μακεδονικῶν ἰστοριῶν, κ. τὰ ἰσχυρῶς ἐπὶ
 μόνον ἐπὶ τὴν ἀθηναίων ἀρχὰς τὰ κενῶν κ. τὰ
 κ. τῶν μακεδονικῶν ἰστοριῶν, κ. τὰ δυνῆν τὰ κενῶν
 κενῶν, εἰς σαφῆς κενῶν τὰ τῶν κενῶν.

Ἰστανε ἡτὶ ἡ ἀσθενῆς, εἰς τὴν κενῶν ἐπὶ τὴν κενῶν κ. τὴν κενῶν
 ἀσθενῆς κ. τὴν κενῶν κ. τὴν κενῶν κ. τὴν κενῶν κ. τὴν κενῶν
 ἐπὶ τὴν κενῶν κ. τὴν κενῶν κ. τὴν κενῶν κ. τὴν κενῶν
 κ. τὴν κενῶν κ. τὴν κενῶν κ. τὴν κενῶν κ. τὴν κενῶν

"Έναρον Γυμνασίου ἀρρένων.

Ἀνάγκησιν τῆς ἐσὸς ἡμερομηνίας 7. Μαΐου 1947 βεβαιώσῃ.

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ἐν ἐμῇ ἐσὸς, χρονογραφίαν 7. Μαΐου ἐ.π.

βεβαιώσαι μου ἐπιβεβαιωτικῆς ἡμερομηνίας μου, ἀπομαρτυροῦν κατόσιν ἐπιθυμίου κατὰ
χρῆμα, ὅτι ἀπομαρτυροῦμαι τῶν ἐν ἐμῇ βεβαιώσῃ τούτῃ καταδικασθέντων ἐπὶ τοῦ
καθηγητοῦ Ἀβελίου Θεόδωρου δὲ ἀπομαρτυροῦμαι πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον
καὶ δὲον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἢ οἴητος ἢ ἢ ἀρρολογηθῶσιν τῶν μαρτυ-
ριῶν πρὸς τὸν ἐσὸς κρίσιν ἐπιδοῦσαι, πᾶσαί τε νὰ κατεφύγω τῆς
ἐν Γενεύῃ ἀσφάλειας. Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ χιλιῶν φακέλλου προ-
κύπτει ἀνωδιρρήτως, ὅτι ὁ Ἀβελίος Θεόδωρος τοῦ Δημητρίου,
καθηγητῆς τῆς φιλοσοφίας, εἶναι παλαιὸς νομμοσυνετὴς καὶ ἐγνωστέ-
νην δρᾶσιν ἔδει ἀπὸ τοῦ 1930, ἐσὸς πρῶτον δὲ ἐσὸς ἀρχοῦσι κατ' αὐ-
τοῦ καὶ νεώτερα δόγματα ἀπὸ τοῦ 1946 διαποδοῦντα πρὸς τῆς
παρταῆς ἐν Θεσσαλίᾳ δρᾶσιν τοῦ καὶ νεώτερον τοιαύτων ἐν
Ἀθήναις. Παρεργητικῶς δὲ ἐν συναφῶν πληροφοριῶν ἀπομαρτυροῦμαι,
ἐπιβεβαιώσῃ ἀπὸ τοῦ 1945 μέχρι τέλους τοῦ 1946 ἐν Θεσσαλί-
ᾳ, προκύπτει ὅτι καὶ τὸ Γεώργιος Παπαγεωργίου, ὅστις κατέδει-
ξε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἐμοῦ ἐμφάνισιν τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀβελίου,
ἀπέκρινεν ἐπὶ τῶν ἀπομαρτυριῶν ἰδιῶν, ὡς ἔπειτα πρὸς δὲ καὶ ἐν
φόβου ἐμαρτυρήθη τὴν μετὰ τὴν ἐν Λαρίῳ παρουσίαν τοῦ
καὶ κατέφυγε πρὸ 15 περίπου μηνῶν ἐν Ἀθήναις, ὅπου ὁ οὐδὲν
μετέχεται ἐν ἰδιωτικῆς διδασκαλίᾳ τῶν Μαθηματικῶν ἐν τῇ
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λυτοῦς 2 οἰκίᾳ.

Κατόσιν τούτων ἐπιθυμῶμαι ἀνεπιβεβαιωτικῶς ἐπὶ τῶν προαναφερ-
θῶν κατὰ τοῦ Ἀβελίου χαρακτηριστικῶν μου διὰ τὴν κατα-
χθῆναι παρταῆς, δὲ ἢ ἐπιβεβαιωτικῶς ἐν ἐπιθυμίᾳ μου
ἀπομαρτυροῦμαι ὅτι οὐ μόνον νὰ ἀπαρταῆ τῆς κατὰ
σοφίας, ἀλλὰ καὶ νὰ με ἐπιβεβαιωθῶσιν ὡς ἀπομαρτυροῦμαι
ἐπιθυμῶμαι.

Ὁ Γεώργιος Παπαγεωργίου ἐπιθυμῶμαι ἀπὸ μακροῦ ἔπειτα τῶν

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος
Ο! Κυριότατον ἀρχιερέων
Ἀθηνῶν.

Ἀριθ. Γρωτ. 455.

Ἰσχυροποιήσιον ἐπιείκεια.

Βεβαιώμεν ὅτι ὁ μαθητὴς Ἀβελίος Θεόδωρος τῶς Ἰμμε-
ρίου ἐκπῆν ἐν ἀσσοφίας διὰ τὰ νομιμοποιήσιον τῶς φρο-
νήματα ἔδωκεν τῆς ἡμετέρας ἀπὸ 1947 ἐ. ε. διατάξεως καὶ 6. Ἰσχυ-
ρήσιον τῆς Παιδείας, διαβιβασθέντος ἡμῶν διὰ τῆς ἡμετέρας ἀπὸ
234/12-2-1947 διατάξεως τῆς τερ. ἐκτελεστικῆς Π. ἀρι-
στερίας Μ. Ἐ. - Τοῦ ἐκτελεστικῆς τῆς ἡμετέρας ἀπὸ τῆς ἐν ἀσο-
φίας ἡμετέρας ἀπὸ τῆς τερ. ἐκτελεστικῆς ἐν τῶ Ἰσχυ-
ρήσιον διὰ τῶς ἡμετέρας ἀπὸ 405/19-2-1947 ἐγγράφου μας.

Ἐστὶ ἀξιότιμον δὲ διαβεβαιώμεν ἢ ἐνομήσιον ἔδωκεν
δα τὰ ἀσσοφίαν ὅτι ὁ ἡμετέρας ἀπὸ μαθητὴς διασπένεται
ὄντως ἡμετέρας ἀπὸ τῶς φρονήματων, ἡμετέρας ἔδωκεν ἡμῶν ἕσα
καταστήσαντες ἀσσοφίαν τὰ διασπένεται ἡμετέρας τὸ δια-
σπένεται τῆς ἡμετέρας ἡμετέρας τῶς.

Ἐν Ἀθήναις τῆς 5 Μαΐου 1947.

Πινυών, φημιών και οικογενειακῶν διηγησῶν, δι' ὧν συνδέονται ἰσχυρῶς οἱ
παρ' ἑμοῖς ἡ ἀνεμοῖ μου κατά τὴν ἐν Περτρῶν ἢ καθ' ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ
αὐτοῦ (Μαΐου 1928 - Μαρτίου 1931), δεξιὰ ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ
τοῦ, ἀλλ' ἐπὶ καὶ ἕσαν φρονησῶν ἰδιωτικῶν καὶ δὲ βασιλικῶν.
Ἐπίσης τοῦ περὶ Ἀστειῶν χαρακτηριστικῶν ὡς φυσικῶν καὶ ἀκέρ-
αιότητος ἀλλοδαπῶν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ, διὰ τὴν ἀνεμοῦ
οὗτοῦ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ - ἀλλοδαπῶν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ
σὺν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ - περὶ τὴν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ καὶ
ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ καὶ οἱ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ, τοῦ
καὶ τὸ ἑαυτοῦ Παπαγαλῶν δὲν ἑαυτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῆς 12 Μαΐου 1947

Ὁ Γεννησιάρχης

ὄποπροξένου τῆς Ἀγγλίας ἐν Τρικευ...
μιῶν του μετὰ ἐπιφανῶν Ἀγγλων ἀρχαιολόγων, καλλιτεχνῶν καὶ περιηγητῶν διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ λόρδου Abarddeen (σελ. 31 & 32) καὶ γενικῶς διὰ τῆς προτασσομένης εἰσαγωγῆς (σελ. 1-17) ἡ πολυμερῆς δρασίς τοῦ Grogrius ὡς πολιτικῶν, ἀρχαιολόγου καὶ ἐμποροῦ ἐκ τῶν συνθηθειῶν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἦν ὑπαρχόντος ὀργανωμένου ἑλληνικοῦ κράτους καὶ τῶν ὀθωμανικῶν ἐρχῶν ἀδιαφοροῦσάν, ἡ ὑπόδουλος Ἑλλάς εἶχε καταστῆ τὸ κέντρον, ἐν τῷ ὑποίῳ συνέρρεον ξένοι ἐμποροὶ, φιλάρχαιοι καὶ ἀρχαιοκάπηλοι καὶ πρόξενοι τῶν ξένων κρατῶν ἀσχοῦντες ἐκτὸς τῶν κυρίων καθηκόντων τῶν τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ἀρχαιοκαπηλίαν.

Ἐν τοῖς ἐπί μέρους παρατηρητέα τὰ ἀκόλουθα:

Ἡ ἐπιγραφή "ὁ Grogrius καὶ ἡ Ἑλλάς" παρέχουσα τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὀλόκληρον τὸ βῆθος τῆς Ἑλλάδος καλύπτεται καὶ ἐξαντλεῖται ὑπὸ τοῦ Grogrius, θά ἡδύνατο νὰ ἀντικατασταθῆ περίπου ὡς ἐξῆς, ὁ Grogrius καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι δρασίς του, ὁ Grogrius ἐν Ἑλλάδι.

Σελ. 15 αἱ σημεῖα πέντε διαφόρων ἐθνῶν καὶ σελ. 14 διαφόρων ἐθνῶν : διαφόρων κρατῶν.

Σελ. 19 καὶ ὡς ἐκ τούτου καθίσταται δυσχερῆς ἡ μνεῖα των: ἡ μνεῖα των δὲν ~~κατασκευάζει~~ εἶναι δυσχερῆς, ἀλλὰ ἡ εἰς αὐτὰ παραπομπή.

Σελ. 20 πάντα ταῦτα συνεπλήρωσα δι' ἐλαχίστων ἑλληνικῶν πηγῶν: δὲν συνεπληρώθησαν τὰ ἔργα καὶ τὰ ἀπομνημονεύματα τῶν περιηγητῶν διὰ πηγῶν ἑλληνικῶν, ἀλλὰ αἱ ἐκ τῶν ἔργων καὶ τῶν ἀπομνημονευμάτων τῶν περιηγητῶν ἀντληθεῖσαι εἰδήσεις δι' εἰδήσεων ἀντληθεισῶν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν πηγῶν. - καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὰ διοικητικὰ ἀρχεῖα κυβερνητικῶν ἢ κυβερνητικοῦ χαρακτήρος ὀπηρεσιῶν: ἡ λέξις διοικητικὰ πλεονάζει. - Ἐκφεύγει ἐνίοτε τὸ ἀληθές νόημα τῆς ἱστορίας: Οὐδεμία πηγή παρέχει ἱστορίαν, ἀλλὰ εἰδήσεις. Εἰς ἱστορίαν μετασχηματίζονται αἱ εἰδήσεις τῶν πηγῶν καταλλήλως ἐπιλεγόμεναι εἰς ἔρμηνευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἐρευνητοῦ. -

Σελ. 21 τὰ γεγονότα καὶ τὰ προβλήματα τοῦ τόπου: καλύτερον τὰς σχέσεις καὶ τὰ προβλήματα τοῦ τόπου. - Εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Πρωτοφάλη παρατιθεμένας πέντε ἀρχάς, ἐκ τῶν ὀποίων ἐξαρτᾶται ἡ ἀξιοπιστία τῶν ἡμερολογίων ἢ ἀπομνημονευμάτων τῶν περιηγητῶν, θά ἡδύνατο νὰ προστεθῆ καὶ ἕκτη "ἐκ τοῦ μεσολαβοῦντος χρόνου μεταξύ τῆς ἀνάληψης καὶ τῆς καταγραφῆς τῶν ἐντυπώσεων τοῦ περιηγητοῦ". Ὅσον δηλ. βραχύτερος εἶναι ὁ μεσολαβῶν χρόνος μεταξύ τῆς ἀνάληψης καὶ τῆς καταγραφῆς τῶν ἐντυπώσεων, τόσο ἀσφαλεστέρα καὶ ἀξιοπιστοτέρα εἶναι ἡ πηγή, διότι ἡ ἀνάμνησις ἱσχυρὰ καὶ πιστὴ κατ' ἀρχάς, ἐλαττοῦται μὲ τὴν πύροdon τοῦ χρόνου κατὰ γεωμετρικὴν πύροdon. Αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Πρωτοφάλη τεθεισῶν πέντε ἀρχαὶ καὶ ἡ ὑπ' ἐμοῦ προστεθεισῶν ἕκτη, ἐκ τῶν ὀποίων ἐξαρτᾶται ἡ ἀξιοπιστία τῶν ἔργων τῶν περιηγητῶν καὶ τῶν γραπτῶν πηγῶν γενικῶς, ὡς κανόνες γενικῆς φύσεως δύνανται νὰ προφυλάξουν τὸν ἐρευνητὴν ἀπὸ ὀπερβολῆς. Πάγτως ὀμως πρέπει νὰ ἔχη ὀπ' ὀφει ὁ κ. Πρωτοφάλης, ὅτι ἐκάστη πηγή εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἱδιοφυῆς, περιέχει δηλ. ἐν ἑαυτῇ τὸ μέτρον καὶ τὰ στίχηλα τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἀξιοπιστίας της. θά ἡδύνατο τις νὰ εἶπη, περὶ τῶν πηγῶν προκειμένου, ὅτι ἱσχύει κατ' ἀναλογίαν τὸ ἀξίωμα τῆς ἱατρικῆς "δὲν ὀπάρχουν νόσοι, ἀλλὰ νοσοῦντες". - διότι οἱ περιηγηταὶ διατρέχοντες τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ πτερύγων ἀνέμου... τὴν ὀδὸν ταύτην προσεπάθησα νὰ ἀκολουθῆσω ἐνταῦθα (σελ. 23): Καταλλήλως διασκευαζόμενα ἔχουν τὴν θέσιν των μᾶλλον ἐν τῇ σελ. 20, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τῆς ὀπερτιμήσεως παρ' ἡμῖν τῆς ἀξίας τῶν ἀπομνημονευμάτων ἢ τῶν ἔργων τῶν περιηγητῶν.

Σελ. 24 Ἡ βορειογερμανικὴ οἰκογένεια τοῦ Grogrius εἶναι παλαιὰ κλπ.: Ἡ μετάβασις ἐκ τῶν προηγουμένων δὲν εἶναι φυσικὴ. θά ἡδύνατο περίπου νὰ εἶπη: Ἐν μέσῳ τῶν ἀσφαλῶν καὶ συγκρουομένων εἰδήσεων τῶν πηγῶν περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Grogrius βέβαιον δύναται νὰ θεωρηθῆ κλπ. - τοῦτο ἐντλοῦμεν: τοῦτο μανθάνομεν.

Σελ. 26 ὅστις ἐγνώρισε τοῦτον καὶ πολλοῦ ποιεῖται μνεῖαν αὐτοῦ: ὅστις ἐγνώρισε τοῦτον καὶ πολλοῦ εἰς τὰ ἔργα του ποιεῖται μνεῖαν αὐτοῦ. - ἀλλ' ἡ πληροφορία αὐτὴ ἐλέγχεται ἀνακριβῆς ὡς πρόσγτόν χρόνον τῆς ἀφίξεως τοῦ Grogrius εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Σελ. 27 ἐπευξέθη κατόπιν τὴν Τροίαν ἐπ' ἀρκετόν χρόνον ἀσχολεθεῖς ἰτὶς ὁ Grogrius, ὁ Bartholdy, ἢ ἀμφότεροι;

σ 31 ἀναφοραὶ κατὰ ἱστ. Faurel τῆς ἐποχῆς τοῦ Lucieri ἀφ' ἑαυτοῦ

Γουλιέλμου Wilhelm von Humboldt (σελ. 25 & 26), το οποίο ο ίδιος τον ως
διοποροξένου της Αγγλίας εν Τρίκερι της Θεσσαλίας εκ των γνωρι-
μιών του μετά επιφανών Αγγλων αρχαιολόγων, καλλιτεχνών και περιη-
γητών διά της μεσολαβήσεως του λόρδου Abingdon (σελ. 31 & 32) και
γενικώς διά της πρωταρχομένης εισαγωγής (σελ. 1-17) ή πολυμερής
δράσεως του Grogus ως πολιτικού, αρχαιολόγου και εμπόρου εκ των
συνθηθειών της εποχής, καθ' ην μη υπάρχοντος οργανωμένου ελληνικού
κράτους και των οθωμανικών αρχών αδιαφοροουσών, ή υπόδουλος Ελλάς
είχε καταστή τό κέντρον, εν τῷ ἑποίῳ συνέρρεον ξένοι ἔμποροι, φι-
λάρχαιοι και ἀρχαιοκάπηλοι και πρόξενοι τῶν ξένων κρατῶν ἀσχοῦν-
τες ἐκτός τῶν κυρίων καθηκόντων τῶν τῷ ἔμπορίῳ και τῆν ἀρχαιοκα-
πηλίαν.

Ἐν τοῖς ἐπί μέρους παρατηρητέα τά ἀκόλουθα:

Ἡ ἐπιγραφή "ὁ Grogus και ἡ Ἑλλάς" παρέχουσα τήν ἐντύπωσιν,
ὅτι ὁλόκληρον τό βάθος τῆς Ἑλλάδος καλύπτεται και ἔξαντλεῖται ὑ-
πό τοῦ Grogus, θά ἠδύνατο νά ἀντικατασταθῇ περίπου ὡς ἐξῆς, ὁ Gro-
gus και ἡ ἐν Ἑλλάδι δράσις του, ὁ Grogus ἐν Ἑλλάδι.

Σελ. 15 αἱ σημαῖαι πέντε διαφορῶν ἔθνῶν και σελ. 14 διαφορῶν
ἔθνῶν : διαφορῶν κρατῶν.

Σελ. 19 και ὡς ἐκ τούτου καθίσταται δυσχερής ἡ μνεῖα των: ἡ μνεῖ-
α των δέν ~~κατασκευα~~ εἶναι δυσχερής, ἀλλά ἡ εἰς αὐτά παραπομπή.

Σελ. 20 πάντα ταῦτα συνεπλήρωσα δι' ἐλαχίστων ἑλληνικῶν πηγῶν:
δέν συνεπληρώθησαν τά ἔργα και τά ἀπομνημονεύματα τῶν περιηγητῶν
διά πηγῶν ἑλληνικῶν, ἀλλά αἱ ἐκ τῶν ἔργων και τῶν ἀπομνημονευμά-
των τῶν περιηγητῶν ἀντληθεῖσαι εἰδήσεις δι' εἰδήσεων ἀντληθεισῶν
ἐκ τῶν ἑλληνικῶν πηγῶν. - και ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τά διοικητικὰ ἀρ-
χεῖα κυβερνητικῶν ἢ κυβερνητικοῦ χαρακτήρος ὑπηρεσιῶν: ἡ λέξις δι-
οικητικὰ πλεονάζει. - Ἐκφεύγει ἐνίοτε τό ἀληθές νόημα τῆς ιστορί-
ας: Οὐδεμία πηγὴ παρέχει ἱστορίαν, ἀλλά εἰδήσεις. Εἰς ἱστορίαν με-
τασχηματίζονται αἱ εἰδήσεις τῶν πηγῶν καταλλήλως ἐπιλεγόμεναι εἰ-
ἐρμηνευόμεναι ὑπό τοῦ ἐρευνητοῦ. -

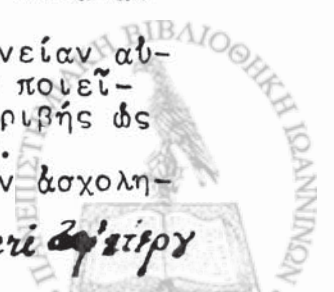
Σελ. 21 τά γεγονότα και τὰ προβλήματα τοῦ τόπου: καλύτερον τὰς
σχέσεις και τὰ προβλήματα τοῦ τόπου. - Εἰς τὰς ὑπό τοῦ κ. Πρωτοφά-
τη παρατιθεμένας πέντε ἀρχάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ ἀξιοπιστία
τῶν ἡμερολογίων ἢ ἀπομνημονευμάτων τῶν περιηγητῶν, θά ἠδύνατο νά
προστεθῇ και ἕκτη "ἐκ τοῦ μεσολαβοῦντος χρόνου μεταξύ τῆς ἀνάλη-
ψεως και τῆς καταγραφῆς τῶν ἐντυπώσεων τοῦ περιηγητοῦ". Ὅσον δηλ.
βραχύτερος εἶναι ὁ μεσολαβῶν χρόνος μεταξύ τῆς ἀνάληψεως και τῆς
καταγραφῆς τῶν ἐντυπώσεων, τόσο ἀσφαλεστέρα και ἀξιοπιστοτέρα εἶ-
ναι ἡ πηγὴ, διότι ἡ ἀνάμνησις ἰσχυρά και πιστὴ κατ' ἀρχάς, ἐλαττοῦ-
ται μὲ τὴν πῆροdon τοῦ χρόνου κατὰ γεωμετρικὴν πῆροdon. Αἱ ὑπό
τοῦ κ. Πρωτοφάτη τεθεῖσαι πέντε ἀρχαί και ἡ ὑπ' ἐμοῦ προστεθεῖσα
ἕκτη, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ ἀξιοπιστία τῶν ἔργων τῶν περιηγη-
τῶν και τῶν γραπτῶν πηγῶν γενικῶς, ὡς κανόνες γενικῆς φύσεως δύ-
νανται νά προφυλάξουν τὸν ἐρευνητὴν ἀπὸ ὑπερβολῆς. Πάγτως ὅμως πρέ-
πει νά ἔχη ὑπ' ὄφει ὁ κ. Πρωτοφάτης, ὅτι ἐκάστη πηγὴ εἶναι καθ' ἑ-
αυτὴν ἰδιοφυῆς, περιέχει δηλ. ἐν ἑαυτῇ τό μέτρον και τὰ στοιχεῖα
τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἀξιοπιστίας της. θά ἠδύνατο τις νά εἴπη, περί
τῶν πηγῶν προκειμένου, ὅτι ἰσχύει κατ' ἀναλογίαν τό ἀξίωμα τῆς ἰα-
τρικῆς "δέν ὑπάρχουν νόσοι, ἀλλὰ νοσοῦντες". - διότι οἱ περιηγηταί
διατρέχοντες τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ πτερύγων ἀνέμου ... τὴν ὁδὸν ταύτην
προσεπάθησα νά ἀκολουθῶ ἐνταῦθα (σελ. 23): Καταλλήλως διασκευαζό-
μενα ἔχουν τὴν θέσιν των μᾶλλον ἐν τῇ σελ. 20, ἐνθα γίνεται λόγος
περί τῆς ὑπερτιμήσεως παρ' ἡμῖν τῆς ἀξίας τῶν ἀπομνημονευμάτων ἢ
τῶν ἔργων τῶν περιηγητῶν.

Σελ. 24 Ἡ βορειογερμανικὴ οἰκογένεια τοῦ Grogus εἶναι παλαιὰ
κλπ.: Ἡ μετάβασις ἐκ τῶν προηγουμένων δέν εἶναι φυσικὴ. θά ἠδύνα-
το περίπου νά εἴπη: Ἐν μέσῳ τῶν ἀσφαλῶν και συγκρουομένων εἰ-
δήσεων τῶν πηγῶν περί τῆς καταγωγῆς τοῦ Grogus βέβαιον δύναται
νά θεωρηθῇ κλπ. - τοῦτο ἀντλοῦμεν: τοῦτο μανθάνομεν.

Σελ. 26 ὅστις ἐγνώρισε τοῦτον και πολλαχοῦ ποιεῖται μνεῖαν αὐ-
τοῦ: ὅστις ἐγνώρισε τοῦτον και πολλαχοῦ εἰς τά ἔργα του ποιεῖ-
ται μνεῖαν αὐτοῦ. - ἀλλ' ἡ πληροφορία αὐτὴ ἐλέγχεται ἀνακριβῆς ὡς
πρόσβιτόν χρόνον τῆς ἀφίξεως τοῦ Grogus εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Σελ. 27 ἐπευκέθη κατόπιν τὴν Τροίαν ἐπ' ἀρκετόν χρόνον ἀσχολη-
θεῖς ἵτις ὁ Grogus, ἢ ὁ Bartholdy, ἢ ἀμφότεροι;

σ. 31 ἀναθεωρῶν κατὰ τοῦ Fauvel τῆς ἐπιπέρας τοῦ Lucien de Zeyher

ὀποπροξένου τῆς Ἀγγλίας ἐν Τρίκερι τῆς Θεσσαλίας ἐκ τῶν γνωρι-
μιῶν του μετὰ ἐπιφανῶν Ἀγγλῶν ἀρχαιολόγων, καλλιτεχνῶν καὶ περιη-
γητῶν διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ λόρδου Abertdeen (σελ. 31 & 32) καὶ
γενικῶς διὰ τῆς προτασομένης εἰσχωγῆς (σελ. 1-17) ἡ πολυμερῆς
δράσις τοῦ Gropius ὡς πολιτικῶν, ἀρχαιολόγου καὶ ἐμπορίου ἐκ τῶν
συνηθειῶν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἦν ὑπάρχωντος ἀργάνωμένου ἑλληνικοῦ
κράτους καὶ τῶν ὀθωμανικῶν ἐρχῶν ἀδιαφοροῦσάν, ἡ ὑπόδουλος Ἑλλάς
εἶχε καταστῆ τὸ κέντρον, ἐν τῷ ὑποίῳ συνέρρεον ξένοι ἐμποροὶ, φι-
λάρχαιοι καὶ ἀρχαιοκάπηλοι καὶ πρόξενοι τῶν ξένων κρατῶν ἀσιούν-
τες ἐκτός τῶν κυρίων καθηκόντων των τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ἀρχαιοκα-
πηλίαν.

Ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους παρατηρητέα τὰ ἀκόλουθα:

Ἡ ἐπιγραφή "ὁ Gropius καὶ ἡ Ἑλλάς" παρέχουσα τὴν ἐντύπωσιν,
ὅτι ὀλόκληρον τὸ βῆθος τῆς Ἑλλάδος καλύπτεται καὶ ἐξαντλεῖται ὑ-
πὸ τοῦ Gropius, θά ἡδύνατο νά ἀντικατασταθῆ περίπου ὡς ἐξῆς, ὁ Gropius
καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι δράσις του, ὁ Gropius ἐν Ἑλλάδι.

Σελ. 15 αἱ σημαῖαι πέντε διαφόρων ἔθνῶν καὶ σελ. 14 διαφόρων
ἔθνῶν : διαφόρων κρατῶν.

Σελ. 19 καὶ ὡς ἐκ τούτου καθίσταται δυσχερῆς ἡ μνεῖα των: ἡ μνεῖ-
α των δὲν ~~καθίσταται~~ εἶναι δυσχερῆς, ἀλλὰ ἡ εἰς αὐτὰ παραπομπή.

Σελ. 20 πάντα ταῦτα συνεπλήρωσα δι' ἐλαχίστων ἑλληνικῶν πηγῶν:
δὲν συνεπληρώθησαν τὰ ἔργα καὶ τὰ ἀπομνημονεύματα τῶν περιηγητῶν
διὰ πηγῶν ἑλληνικῶν, ἀλλὰ αἱ ἐκ τῶν ἔργων καὶ τῶν ἀπομνημονευμά-
των τῶν περιηγητῶν ἀντληθεῖσαι εἰδήσεις δι' εἰδήσεων ἀντληθειῶν
ἐκ τῶν ἑλληνικῶν πηγῶν. - καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὰ διοικητικὰ ἀρ-
χεῖα κυβερνητικῶν ἢ κυβερνητικοῦ χαρακτήρος ὑπηρεσιῶν: ἡ λέξις δι-
οικητικὰ πλεονάζει. - Ἐκφεύγει ἐνίοτε τὸ ἀληθές νόημα τῆς ιστορί-
ας: Οὐδεμία πηγή παρέχει ἱστορίαν, ἀλλὰ εἰδήσεις. Εἰς ἱστορίαν με-
τασχηματίζονται αἱ εἰδήσεις τῶν πηγῶν καταλλήλως ἐπιλεγόμεναι ὡς
ἐρμηνευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἐρευνητοῦ. -

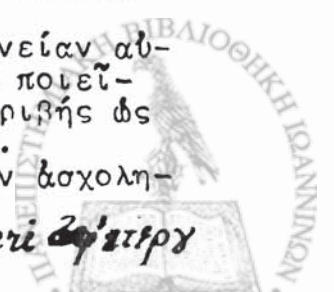
Σελ. 21 τὰ γεγονότα καὶ τὰ προβλήματα τοῦ τόπου: καλύτερον τὰς
σχέσεις καὶ τὰ προβλήματα τοῦ τόπου. - Εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Πρωτοφάλ-
τη παρατιθεμένας πέντε ἀρχάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ ἀξιοπιστία
τῶν ἡμερολογίων ἢ ἀπομνημονευμάτων τῶν περιηγητῶν, θά ἡδύνατο νά
προστεθῆ καὶ ἕκτη "ἐκ τοῦ μεσολαβοῦντος χρόνου μετὰ τῆς ἀνάλη-
φews καὶ τῆς καταγραφῆς τῶν ἐντυπώσεων τοῦ περιηγητοῦ". Ὅσον δηλ.
βραχύτερος εἶναι ὁ μεσολαβῶν χρόνος μετὰ τῆς ἀνάληφews καὶ τῆς
καταγραφῆς τῶν ἐντυπώσεων, τόσο ἀσφραλεστέρα καὶ ἀξιοπιστοτέρα εἶ-
ναι ἡ πηγή, διότι ἡ ἀνάμνησις ἰσχυρά καὶ πιστὴ κατ' ἀρχάς, ἐλαττοῦ-
ται μὲ τὴν πρόοδον τοῦ χρόνου κατὰ γεωμετρικὴν πρόοδον. Αἱ ὑπὸ
τοῦ κ. Πρωτοφάλτη τεθεῖσαι πέντε ἀρχαὶ καὶ ἡ ὑπ' ἐμοῦ προστεθεῖσα
ἕκτη, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ ἀξιοπιστία τῶν ἔργων τῶν περιηγη-
τῶν καὶ τῶν γραπτῶν πηγῶν γενικῶς, ὡς κανόνες γενικῆς φύσεως δύ-
νανται νά προφυλάξουν τὸν ἐρευνητὴν ἀπὸ υπερβολῆς. Πάντως ὅμως πρέ-
πει νά ἔχη ὑπ' ὄφει ὁ κ. Πρωτοφάλτης, ὅτι ἐκάστη πηγή εἶναι καθ' ἐ-
αυτὴν ἰδιοφυής, περιέχει δηλ. ἐν ἑαυτῇ τὸ μέτρον καὶ τὰ στοιχεῖα
τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἀξιοπιστίας της. θά ἡδύνατο τις νά εἴπῃ, περί
τῶν πηγῶν προκειμένου, ὅτι ἰσχύει κατ' ἀναλογίαν τὸ ἀξίωμα τῆς ἰα-
τρικῆς "δὲν ὑπάρχουν νόσοι, ἀλλὰ νοσοῦντες". - διότι οἱ περιηγηταὶ
διατρέχοντες τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ πτερύγων ἀνέμου ... τὴν ὁδὸν ταύτην
προσεπάθησα νά ἀκολουθήσω ἐνταῦθα (σελ. 23): Καταλλήλως διασκευαζό-
μενα ἔχουν τὴν θέσιν των μᾶλλον ἐν τῇ σελ. 20, ἐνθα γίνεται λόγος
περὶ τῆς υπερτιμήσεως παρ' ἡμῖν τῆς ἀξίας τῶν ἀπομνημονευμάτων ἢ
τῶν ἔργων τῶν περιηγητῶν.

Σελ. 24 Ἡ βορειογερμανικὴ οἰκογένεια τοῦ Gropius εἶναι παλαιὰ
κλπ.: Ἡ μετάβασις ἐκ τῶν προηγουμένων δὲν εἶναι φυσικὴ. θά ἡδύνα-
το περίπου νά εἴπῃ: Ἐν μέσῳ τῶν ἀσφραγῶν καὶ συγκρουομένων εἰ-
δήσεων τῶν πηγῶν περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Gropius βέβαιον δύναται
νά θεωρηθῆ κλπ. - τοῦτο ἀντλοῦμεν: τοῦτο μανθάνομεν.

Σελ. 26 ὅστις ἐγνώρισε τοῦτον καὶ πολλοχοῦ ποιεῖται μνεῖαν αὐ-
τοῦ: ὅστις ἐγνώρισε τοῦτον καὶ πολλοχοῦ εἰς τὰ ἔργα του ποιεῖ-
ται μνεῖαν αὐτοῦ. - ἀλλ' ἡ πληροφορία αὕτη ἐλέγχεται ἀνακριβῆς ὡς
πρόσγτον χρόνον τῆς ἀφίξεως τοῦ Gropius εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Σελ. 27 ἐπευξέφη κατόπιν τὴν Τροίαν ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ἀσχολη-
θεῖς τίς ὁ Gropius, ἢ ὁ Partholdy, ἢ ἀμφότεροι;

σ. 31 ἀνωταριον κατὰ τοῦ Fauvel ἔργον τοῦ Lucien Dufrenoy

Δελ. 34 αιτινες, ως γνωστό, πρώτον κατά τὸ ἔτος τοῦτο ἀνεγνωρί-
σθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα: περιωρήθησαν ἢ ἐπεδικάσθησαν εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα τὸ πρῶτον διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τοῦ Λονδίνου τῆς 22 Ἰανουαρίου /
3 Φεβρουαρίου 1830.

Δελ. 39 ἕτερον παράδειγμα νὰ προστεθῇ εὐμενοῦς υποδοχῆς τῶν ξέ-
νων ἀρχαιοφίλων καὶ περιηγητῶν ὑπὸ τοῦ Grotius.

Δελ. 40 τὴν 12 Ἰουλίου μ.τ. ἄλλων γάλλων φιλελλήνων καὶ τινων
ἐπιφανῶν Ἑλλήνων: νὰ προστεθῇ τὸ ἔτος πιθανῶς εἶναι τὸ 1821.

Δελ. 48 ὅστις ἐπιστεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα ἐν ἔτει 1824 καὶ παραμεί-
νας μέχρι καὶ τοῦ 1825 ἀντελήφθη ἰδίους ὀφθαλμοῖς τὰς ὑπὲρ τῶν Ἑλ-
λήνων ἐνεργείας τοῦ Grotius: διατελοῦν εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὰ ἐν
σελ. 49 γραφόμενα "ἀπέστειλε πρὸς τὸν Waddington διαχρένοντα ἐν
Tuxford τοῦ Nottinghamshire τῆς Ἀγγλίας δι' ἐπιστολῆς ἀπὸ 31 Μαΐ-
ου 1824 ἐξ Ἀθηνῶν κλπ"

Δελ. 50 Ἄλλὰ καὶ ἐκ τῆς προσωπικῆς περιουσίας τοῦ ἐδαπάνησε
πολλὰ ὁ Grotius κλπ.: Ἡ πληροφορία πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὴ μετὰ τι-
νος ἐπιφυλάξεως, ἐφ' ὅσον μαρτυρεῖται ὑπὸ μιᾶς μόνης πηγῆς καὶ ταύ-
της αὐστριακῆς προελεύσεως, τοῦ Prokesch von Osten.

Δελ. 51 παράδειγμα ἕστω τὸ ταξίδιον τοῦ εἰς τὴν Σμύρνην κατὰ
τὸ ἔτος 1824... τὰ ὑπὲρ τῶν Τούρκων κίχρα κλάτων δαπανηθέντα: Ἀπο-
κλειεται; ὅτι σκοπὸς τοῦ ταξιδίου τοῦ Grotius εἰς τὴν Σμύρνην ἦτο
νὰ ζητήσῃ τὰ δαπανηθέντα ὑπὲρ τῶν Τούρκων κίχρα κλάτων καὶ συγχρό-
νως νὰ δώσῃ πληροφορίας περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καταστάσεως καὶ λαβῆ
ὁδηγίας περὶ τῆς τηρητέας ὑπ' αὐτοῦ πολιτικῆς; Πρὸς ἀντίφασιν τῶν
ἰσχυρισμῶν τοῦ Θεοδ. Νέγρη καὶ τοῦ Stanhope θὰ ἐχρειάζοντο εἰδί-
καὶ ἀποδείξεις, ἐφ' ὅσον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προσεχθῶν.

Δελ. 56 ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ Γκούρτ πρότασις, ἵνα ἀναδειχθῇ ὁ Ὑψη-
λάντης... ἐπειδὴ βουσομυρίζει: Μήπως ὁ Grotius ἀντέτεινε εἰς τὴν
ἐκλογὴν τοῦ Ὑψηλάντου ὡς προέδρου τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἐξ ἀντιδρῶ-
σεως πρὸς τὴν Ρωσσίαν καὶ τὸ ἐν Ἑλλάδι ῥωσόφιλον κόμμα;

Δελ. 62 ἡ ἀντικαποδιστριακὴ πολιτικὴ τοῦ Grotius ἦτο ὑπόρροια
τῶν διαθέσεων τῆς αὐστριακῆς αὐτῆς καὶ τοῦ Metternich πρὸς τὸν
κυβερνητὴν κλπ.: διατελοῦν εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐν σελ. 60 γραφόμε-
να "πιθανῶς παρεσύρθη εἰς τὴν πολεμικὴν ταύτην ὑπὸ τοῦ βαυαροῦ
φιλέλληνου Φρειδερίκου Thiersch, ὅστις δὲν κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα βεβαίως δι' ἀρχαιολογικοῦς μόνον σκοποὺς κλπ."

Δελ. 63 ὡς συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω συνάγομεν, ὅτι ἡ πολιτικὴ τοῦ
Grotius ἐν Ἑλλάδι ἦτο φιλελληνικὴ μὲν, δόξαις οὗτος... ἐν καὶ ἡκ-
μαζον ὀικονομικῶς ἐν Λιβόρνῳ καὶ Τεργέστη (σελ. 67): Χρῆζον διορ-
θώσεως, διότι ὑπάρχον ἀντιφάσεις καὶ ὑποστηρίζεται ἡ ἀπόφαις, ὅτι
ἡ πολιτικὴ τῆς αὐστρουγγρικῆς μοναρχίας καὶ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὴν
ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Metternich κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἑλλη-
νικοῦ ἀγῶνος δὲν ὑπῆρξεν ἐνθελληνικὴ δι' ἄσταθῶν καὶ ἀνεπαρκῶν
ἐπιχειρημάτων. Οὕτω ὁ κ. Πρωτοφύλης γράφων ἐν σελ. 64 "Ἐρα οὐδεὶς
λόγος συνέτρεχεν, ἵνα ἡ αὐστριακὴ πολιτικὴ στραφῇ κατὰ τοῦ ἑλληνι-
κοῦ ἔθνους μετὰ τοσοῦτου μίσους, μεθ' ὅσου πολλοὶ ξένοι καὶ πλείστοι
τῶν ἡμετέρων ὑπεστήριξαν" παραθέτει ἐν σελ. 66 καὶ 67 τέσσαρας λό-
γους, δι' οὓς ἡ αὐστριακὴ πολιτικὴ ἦτο δυσμενὴς πρὸς τὸν ἑλληνικὸν
ἀγῶνα. Κατ' ἀρχὴν ἡ Αὐστρία ἀντετίθετο κατὰ πάσης μεταβολῆς τοῦ
παγιοθέντος ἐν Εὐρώπῃ ἐδαφικοῦ καθεστώτος... εἰς τὴν ἀνατολικὴν
λεκάνην τῆς μεσογείου θαλάσσης ὑπὸ τὴν προστασίαν ἰσχυρᾶς πολεμι-
κῆς ναυτικῆς μοίρας". Ἐπίσης ὑποστηρίζω ἐν σελ. 63 & 64, ὅτι ὁ
Metternich προσωπικῶς ἐνεφορεῖτο ὑπὸ φιλελληνικῶν αἰσθημάτων καὶ
ὅτι ἡ πολιτεία τοῦ ἐν Ἀθήναις γροχένου τῆς Αὐστρίας Grotius ὑ-
πῆρξε φιλελληνικὴ, συνέγει ἐντεῦθεν τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ πολιτικὴ
τῆς Αὐστρίας δὲν ὑπῆρξε δυσμενὴς πρὸς τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ὅτι
ἀντιθέτως, ὅταν ἡ τύχη τῶν ὀπλων καὶ ἡ πολιτικὴ ἀναγκαιότης κατέ-
στησαν ὄριμον τὴν ἑλληνικὴν ἐνεξαρτησίαν, ἡ Αὐστρία καὶ ὁ ἐκπροσω-
πῶν τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Metternich ἐνδιεφέρθη καὶ ὑπεστή-
ριξε κατὰ τὸ ἔτος 1826 τὴν ἰδρύσιν ἐνεξαρτήτου καὶ κυριαρχοῦ ἑλ-
ληνικοῦ κράτους ἢ τὴν διατήρησιν τῆς ὑπὸ τὴν ὀθωμανικὴν κυριαρχί-
αν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν προστατίδα Δυνάμεις, αἰτινες ἐξ ἔριμον
ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως ἑλληνικοῦ κράτους με περιωρισμένα σύνορα καὶ
ὑπὸ τὴν ἐκυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου (σελ. 67).

Τὰ ἐπιχειρήματα, ἕτινα προσέγει ὁ κ. Πρωτοφύλης πρὸς ἀπόδειξιν
τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι ὁ αὐστριακὸς ἀρχικαγκελλάριος πρίγκιψ Metter-
nich ἐνεφορεῖτο ὑπὸ ἀγαθῶν καὶ φιλικῶν διαθέσεων πρὸς τὴν Ἑλλά-
δα καὶ τοὺς Ἕλληνας, ἡ ὁμολογία δηλ. τοῦ ἰδίου τοῦ Metternich ἐν

διορημάτων του και αι πληροφορίες του Gentz εν ταις επιστολαίς του (σελ. 64 και 65), είναι ανεπαρκή, διότι στηρίζονται μονομερώς επί πηγών αυστριακής προλεύσεως. Προς απόδειξιν του ισχυρισμού του κ. Πρωτόφλητη θά εχρειάζοντο κρείσσονες αποδείξεις, περισσότερο αξιόπιστοι και ανεξάρτου προλεύσεως. Αλλά και εν υποταγή, ότι ο επί πηγών αυστριακής προλεύσεως στηριζόμενος ισχυρισμός του κ. Πρωτόφλητη είναι εδωτάριον, δεχόμεν δηλ. ότι ο Metternich προσωπικώς ενσφουριέτο υπό ελαθών διευθετών προς την Ελλάδα και τους Έλληνες, δεν ήτο δυνατόν να ειδηλωθούν αι φιλελληνικαί διαθέσεις του εις όλην την έκτασίν των, κατέργοντο δέ λόγον να μετασχηματισθούν εις πράξεις, ή ως ελατήρια θεωρούμεναι να επηρεάσουν τας πράξεις του, ή ως διευδύνων τας έξωτερικάς διαθέσεις της αυστρουγγρικής μοναρχίας ήτο υποχρεωμένος να βυρμίξη την πολιτικήν του συμφώνως προς τὰ συμφέροντα της χώρας του.

Τὰ συμφέροντα δέ της χώρας του διὰ τούς εν σελ. 66 & 67 περιτιθεμένους υπό του κ. Πρωτόφλητη τέσσαρας λόγους ήπλητουν έχθρικήν μάλλον παρά φιλικήν πολιτικήν προς τόν ελληνικόν άγώνα και τούς αγωνιζομένους Έλληνας. Τό γεγονός, όπερ ο κ. Πρωτόφλητης επικαλείται προς εξασθένησιν των λόγων της δυσμενούς της Αυστρίας προς τόν ελληνικόν άγώνα, ότι δηλ. ή έχθρότης προς αυτόν δεν ήτο αποκλειστικώς προνόμιον της Αυστρίας, αλλά και αι άλλαι Δυνάμεις της Ιεράς συμμαχίας διέκριντο επίσης έσυμπαθώς προς τόν ελληνικόν άγώνα, ως αποδεικνύουν αι λιθοφείσει αποφάσεις κατά τὰ συνέδρια του Laybach, της Βερώνης κλπ., δεν εδωκαθεί πλήρως. Αναμφιβόλως ή πολιτική και των άλλων Δυνάμεων της Ιεράς συμμαχίας προς τόν ελληνικόν άγώνα κατά τὰ πρώτα του βήματα δεν ήπληρξεν ευμενής. Με την πρόοδον όμως του χρόνου υπό την επίδρασιν του αναπτυχθέντος φιλελληνικού βεύματος προς τή κοινή γνώμη των χωρών των μετεργλήθη επί τό ευμενέστερον, κατέ πρώτον λόγον της Ρωσίας και κατότιν της Γαλλίας και της Αγγλίας. Έχομεν όμως αποδείξεις μεταστροφής της πολιτικής της Αυστρίας προς τόν ελληνικόν άγώνα επί τό ευμενέστερον; Ο κ. Πρωτόφλητης προσέγει δύο, την πολιτείαν του εν Αθήναις προξένου της Αυστρίας Gropius και την συνηγορίαν του Metternich κατ' τό έτος 1826 υπέρ της ίδρύσεως ανεξαρτητήτου και κυριάρχου ελληνικού κράτους. (Πρβ. σελ. 63 "επί των άνωτέρω στηριζόμενος ισχυρίζομαι, ότι πλέον τις επικύρησε κλπ." και σελ. 67 "όταν όμως ή τύχη των όπλων και ή πολιτική άναγκαιότητα κλπ." της Αυστρίας/κατά την/βιολογίαν/ του/ άγώνος, ή/ όποια, μέλλοιτα, κατ' τόν/κ. Πρωτόφλητην/ γήτο/φιλελληνική/ ή/ μέν/ όσκις/ όυτος/ ή/ όυδατό/να.")

Έκ της πολιτείας όμως του εν Αθήναις προξένου της Αυστρίας κατά την διάρκειαν του άγώνος, ή όποια μάλλιστα, κατ' τόν κ. Πρωτόφλητην "ήτο φιλελληνική μέν, όσκις όυτος ήδύνετο να ενεργή, έξ ιδίων, όυδατέρα δέ και ένίοτε δυσμενής, όσκις όυτος ένήργει κατ' έντολήν της κυβερνήσεώς του, ή των άμέσων εν τή Αίγυπτω προισταμένων του", δεν είναι δυνατόν, νομίζω, να συναχοή τό βέβαιον συμπέρασμα, ότι ή πολιτική της χώρας, την όποιαν εχεπροσώπει εν Αθήναις ο Gropius, ήπληρξεν ευμενής προς τόν ελληνικόν άγώνα, διότι δεν αποκλείεται, ότι ή φιλική του Gropius πολιτεία προς τούς αγωνιζομένους Έλληνας όφείλετο εις τὰ προσωπικά άνθρωπιστικά συναίσθημά του, την συμπάθειάν του υπέρ της Ελλάδος ένεκα των καλλιτεχνικών κλίσεων, των αρχαιολογικών άσχολιών του, ίσως δέ και του κέρδους, τό όποιον απαλόμιζεν εκ της έμπορίας των ελληνικών αρχαιοτήτων.

Αλλά και ή άλλη απόδειξις, την όποιαν ο κ. Πρωτόφλητης στηρίζει εις μαρτυρίας του Prokhorov von Ostrov Ιστορία της ελληνικής επανάστασεως κατ' μεταφρασιν Γ. Αντωνιάδου, II, σελ. 63 & 64 και του Fr. Thiersch de l'état actuel de la Grèce, I, σελ. 204 κέ., ότι δηλ. ο Metternich κατ' τό έτος 1826 συνηγόρησεν υπέρ της ίδρύσεως ανεξαρτητήτου και κυριάρχου ελληνικού κράτους κατ' αντίθεσιν προς τας τρεις προστάτιδας Δυνάμεις, ήτινες επέμενον υπέρ της ίδρύσεως ελληνικού κράτους αυτόνομου, αλλά φόρου υποτελούς και υπό την επικυριαρχίαν του σουλτάνου και με περιωρισμένα σύνορα, δεν φαίνεται ισχυρά. Οτι αι τρεις προστάτιδες Δυνάμεις συνηγόρησεν υπέρ της ίδρύσεως ελληνικού κράτους αυτόνομου, αλλά φόρου υποτελούς και υπό την επικυριαρχίαν του σουλτάνου και με περιωρισμένα σύνορα, τόυτο δεν είναι πολύτως άκριβές. Τὰ πράγματα έχουν όυτως: Διὰ του υπογράφέντος εν Πετροπόλει πρωτοκόλλου τή 23 Μαρτίου 4' Απριλίου 1826, τό όποιον άναγομίζον

Βερνίκης της Γαλλίας, της Αυστρίας και της Ρωσίας, του σουλτάνου και της

τιδες Δυνάμεις, ή 'Ρωσία καί ή 'Αγγλία - ή Γαλλία προσεχώρησε βρωδύτε-
ρον αξιώσασα μάλιστα καί τήν μεταβολήν του πρωτοκόλλου τής 23 Μαρτί-
ου/4 'Απριλίου εις συνθήκην μεταξύ των πέντε Δυνάμεων τής τερās συμ-
μαχίας, ή, εάν τούτο θά ήτο αδύνατον, μεταξύ των τριών Δυνάμεων - εδ-
ρέθησαν σύμφωνοι, ίνα προτείνουν συμβιβασμόν μεταξύ τής 'Υ. Πύλης καί
των 'Ελλήνων επί τής βάσεως, ότι ή 'Ελλάς θά καθίστατο κράτος αυτό-
νομον, αλλά φόρου υποτελής καί υπό τήν επικυριαρχίαν του σουλτάνου,
έπεφυλάχθησαν δέ νά καθορίσουν έκ των ύστερων τά ήπειρωτικά όρια
του αυτόνομηθησομένου υπό τήν επικυριαρχίαν του σουλτάνου κράτους
καί νά κατονομάσουν τάς νήσους, αίτινες θά προσηρτώντο εις αυτό, μέ
άλλας λέξεις νά προσδώσουν συγκεκριμένην όπόστασιν εις τόν άκαθόρι-
στον γεωγραφικόν όρον 'Ελλάς (Πρβ. Ch. Driault et Ch. Lhéritier histo-
re diplomatique de la Grèce, τόμ. I, σελ. 301-319, ένθα έκτίθενται λεπτο-
μερως καί εις περιστάσεις, υπό τάς όποιάς επήλθεν ή συμφωνία μεταξύ
τής 'Ρωσίας καί τής 'Αγγλίας). Τίνα όμως στάσιν έτήρησεν ό Metternich
έναντι του πρωτοκόλλου τής 23 Μαρτίου/4 'Απριλίου 1826; 'Η περιγραφή
τής στάσεως του Metternich έναντι του πρωτοκόλλου τής 23 Μαρτίου/
4 'Απριλίου, ήν παρέχει ό κ. Πρωτοφάλης στηριζόμενος εις τάς μνημονο-
μας του Prokesch von Osten καί του Fr. Thiersch δέν είναι άκριβής καί
πλήρης. Αί σκέψεις του Metternich επί του πρωτοκόλλου τής 23 Μαρτί-
ου/4 'Απριλίου 1826, κατά έγγραφόν του προς τόν έν Λονδίνω αντιπρό-
σωπον τής Αυστρίας Esterházy, κατά τρόπον περισσότερο πλήρη καί έ-
κριβή έχουν ως έχής: 'Εννοείται υπό τόν όρον 'Ελλάς ή Πελοπόννησος
καί αι νήσοι, ή πάντα τά τμήματα τής ευρωπαϊκής Τουρκίας τά κατοικου-
μενα υπό χριστιανών κατά πλειονοψηφίαν; 'Εάν ή Πελοπόννησος, είτε
μόνη, είτε μετά των νήσων, θά παρείχε τους άπαραιτήτους όρους διά τήν
ίδρυσιν πολιτικώς ανεξαρτήτου κράτους - πράγμα τό όποιον ήμείς δέν
δεχόμεθα - ή παρουσία τοιούτου κράτους θά ήρκει διά νά καταστήση
προβληματικήν τήν ύπαρξιν οθωμανικής Δυνάμεως έν Ευρώπη. 'Η ένωσις
δέ όλων των χωρών των κατοικουμένων κυρίως υπό 'Ελλήνων θά καθίστα
αδύνατον τήν ύπαρξιν οθωμανικής Δυνάμεως έν τή Ευρώπη. Ούτω κατ' άμ-
φοτέρας τάς περιπτώσεις ή άποκατάστασις 'Ελλάδος ανεξαρτήτου θά ήτο
συνώνυμος μέ τήν εκδίωξιν των Τούρκων εκ τής Ευρώπης. Εις ταύτα δέ
προσέθετεν ή Αυστρία δέν έχει λόγους νά είναι δυσηρεστημένη έκ τής
όμορου αυτοκρατορίας. 'Εν τούτοις, άφ' ης ήμέρας μέγα ανεξαρτητον χρι-
στιανικόν κράτος θά αντικαθίστα τήν οθωμανικήν αυτοκρατορίαν έν Ευ-
ρώπη, τό κράτος τούτο θά απέβαινεν ό φυσικός σύμμαχος μας. "Τό νά
παρουσιάζωμεθα άδιάλλακτοι έχθροί των 'Ελλήνων, αποτελεσι άδικαιολό-
γητον πλάνην" (Πρβ. Ch. Driault et Ch. Lhéritier hist. dipl. de la Grè-
ce, I, σελ. 321). Συνήγειται όμως έκ των αντιφατικών τούτων σκέψεων του
Metternich, ότι ή πρόθεσίς του περί ίδρύσεως μεγάλου ανεξαρτήτου έλ-
ληνικού κράτους έν Ευρώπη προωρισμένου νά αντικαταστήση τήν οθωμανι-
κήν αυτοκρατορίαν ήτο είλικρινής; 'Η μήπως, όπως καί κατά τό έτος
1824, όποτε συνειλητήθη τό σχέδιον τής 'Ρωσίας περί ίδρύσεως τριών
μεγάλων αυτόγόνμων επαρχιών κατά πρότυπον των παρεδούνεβίων ήγεμονι-
ων, γνωρίζων, ότι ή 'Αγγλία, από του Pitt του νεωτέρου, υπέρμαχος, ενεκε-
των έν τή 'Ανατολή πολιτικών συμφερόντων της του δόγματος της διατη-
ρήσεως τής άκεραιότητος τής οθωμανικής αυτοκρατορίας ήναντιούτο εις
τήν ίδρυσιν ανεξαρτήτου έλληνικού κράτους, ότι ή Γαλλία αποβλέπουσεν
εις τά συμφέροντα του προστατευομένου της πασά τής Αιγύπτου δέν εί-
χεν έξοικειωθή άκόμη μέ τήν ιδέαν περί ίδρύσεως ανεξαρτήτου έλληνι-
κού κράτους καί ότι ή 'Υ. Πύλη άνευ πολέμου δέν ήδύνατο νά περιτησί-
των κυριαρχικών δικαιωμάτων της επί των επαναστατημένων έλληνικών
επαρχιών, κατά μέλιονα δέ λόγον επί όλων των ευρωπαϊκών επαρχιών της
των κατοικουμένων κατά πλειονοψηφίαν υπό 'Ελλήνων, κατά τους συνή-
θεις σκοτεινούς έλιγμούς της διπλωματίας του σκοπίως υπέβαλε τήν
πρότασιν ταύτην, ίνα μεταίωση τήν πρότασιν τής 'Ρωσίας καί τής 'Αγγλί-
ας περί ίδρύσεως αυτόνομου έλληνικού κράτους υπό τήν επικυριαρχίαν
του σουλτάνου; 'Η τελευταία αύτη πρόθεσις είναι πιθανή, εάν λάβωμεν
εξ' όψιν, ότι ό πρίγκιψ Metternich κατά τό φθινόπωρον του αυτού έτους
κατά τήν συζήτησιν μεταξύ των Δυνάμεων του πρωτοκόλλου τής 23 Μαρ-
τίου/4 'Απριλίου άναγνωρίζων τήν ανάγκην τής έξασκήσεως υπό τής 'Υ.
Πύλης των δικαιωμάτων της προς τόν σκοπόν της ειρηνεύσεως των όπη-
κόων της προέβλεπεν, ίνα ή Τουρκία προβή εις τοιαύτας προαχωρήσεις

εις τους όηκούς της, ώστε να απολύσουν ούτοι εν τινι βαθμῳ έπαρ-
 κοῦς διά τās αληθείς ανάγκας των εθιμερίας και προληφθῆ ούτω πᾶσα
 αίτία άνησιχίας και επανάστασεως, αὐτὸ δέ Δυνάμεις έγγυηθοῦν τὰ εκ
 τῆς συμφωνίας ταύτης επικιόλουθα κατά τρόπον δυνάμενον να παρεμποδῆ
 ση τῆν παραβίασιν αὐτῆς είτε υπό του ενός, είτε υπό του άλλου μέ-
 ρους. (Πρβ. Ch. Driault et Ph. Lhéritier histoire dipl. de la Grèce, I,
 σελ. 340-344, ένθα εκτίθενται διεξοδικῶς αἱ απόψεις και οἱ φόβοι του
 Metternich διά τῆν κατ'έστασιν, ως διεμορφώθη μετ' τῆν επελευθέρωσιν με-
 νομερῆ συμφωνίαν μεταξύ τῆς Αγγλίας και τῆς Ρωσίας έρήμην τῶν
 άλλων Δυνάμεων τῆς τερᾶς συμμάχιας και Κ. Παπαρηγόπουλου 'Ιστορία
 του ελληνικοῦ έθνους κατ' επεξεργασίαν Π. Καρολίδου, VI, σελ. 136 κέ).

Ὡς προς δέ τόν ισχυρισμόν του κ. Πρωτοφάλη, σελ. 67 όποση. "έ-
 πί του προκειμένου υπάρχουν εἰκασίαι, ότι αἱ προθέσεις τῆς Αὐστρί-
 ας υποβαλόυσης τῆν πρότασιν δέν ἦσαν εἰλικρινεῖς", εἶναι ανάγκη να
 παρατηρηθῆ, ότι, έφ' όσον κατά τῆν ιστορικῆν έρευναν δέν έχομεν εἰς
 τῆν διάθεσίν μας ασφαλή μέσα προς έξακριβωσιν τῆς αληθείας, ως εἶ-
 ναι τὰ ~~κατ'~~ τῶν φυσικῶν επιστημῶν, πᾶσα έρμηνεία πρέζων ανθρώπων,
 τῶν όποιῶν ἡ βούλησις εἶναι άσπυθῆς και κυμαινομένη, στηρίζεται επί
 εἰκασίῶν και διά τόν λόγον τούτον περί τῆς ακριβεῖας τῶν συμπερ-
 σμάτων μας δέν δυνάμεθα να έχωμεν λογικῆν βεβαιότητα, αλλά άπλῶς
 ψυχολογικῆν πιθανότητα. Ἐπί εἰκασίῶν κατὰ τούτα στηρίζεται και ἡ
 έρμηνεία τῶν αποδιδόντων τῆν πρότασιν του Metternich περί ίδρύσε-
 ως μεγάλου και ανεξαρτήτου ελληνικοῦ κράτους προωρισμένου να άντικα-
 τιστήσῃ τῆν οθωμανικῆν αυτοκρατορίαν εν Εὐρώπῃ εἰς ύστεροβούλους
 σκοπούς και ἡ έρμηνεία του Prokesch von Osten και του Thiersch, το
 όποιον συμμερίζεται ο κ. Πρωτοφάλης. Ἡ διαφορά δέ μόνον εἶναι, ότι
 κατὰ τῆν πρώτην περίπτωσιν συμπίπτουν αἱ γνώμη περισσοτέρων έρευ-
 τῶν κατὰ τό μάλλον ἡ ἥτιον άμερολήπτων, ένφ κατὰ τῆν δευτέραν περί-
 πτωσιν έχομεν τῆν γνώμην δύο μόνον έρευνητῶν, του ενός αὐστριακοῦ
 και του άλλου βλαχου.

Κατά ταῦτα, νομίζω, ότι ο κ. Πρωτοφάλης δεχόμενος, ότι ἡ πολιτεία
 του εν Αθήναις προξένου τῆς Αὐστρίας Gropius όπῆρξεν ευμενῆς πρό-
 τῆν Ελλάδα και τους αγωνιζομένους Έλληνας, όσάκις ενήργει εκ ἰδι-
 ας πρωτοβουλίας, οὐδετέρα δέ και ενίοτε δυσμενῆς, όσάκις εξέτέλει
 όδηγίας τῆς κυβερνήσεώς του, κατὰ τὰ άλλα πρέπει να έρμεινῆ εἰς
 τῆν αντίληψιν, ότι ἡ πολιτικῆ τῆς Αὐστρίας από τῆς αρχῆς μέχρι τοῦ
 τέλους του αγώνος όπῆρξε δυσμενῆς προς αὐτόν ένεκα τῶν εν τῇ Ἀν-
 τὴ πολιτικῶν συμφερόντων και τῆς αντιπυθείας της κατὰ πάσης προσπι-
 θέας προς διασάλευσιν του σιωπηρῶς ἡ δια τῆς συνθήκης τῆς Βιέννης
 αποκατασταθέντος πολιτικοῦ και έδαφικοῦ καθεστώτος εν τῇ Εὐρώπῃ,
 χωρίς να προσπαθήσῃ να έξασθενήσῃ αὐτήν δι' αντιφατικῶν συλλογι-
 σμῶν και επιχειρημάτων άντλουμένων εκ πηγῶν άμφιβόλου αξιοπιστίας.

Σελ. 74 τās περιπλόκους διαπραγματεύσεις. . . . συνέγραφε: εξέθεσε
 ἡ περιέγραψεν.

Σελ. 75 Σημειωτέον, ότι τό τρίτον ἤδη έμτασιώθη τό προς τῆν Ἀγ-
 γλίαν ταξίδιον . . . εἰς κείρας γερμανικός: να διατυπωθουν σαφέστε-
 ρον.

Σελ. 77 ο συγγραφεὺς παραλέφας τελείως κλπ.: Τίς εἶναι ο συγγρ-
 φεύς ο καθηγητῆς Ἀρβενιτόπουλος;

Σελ. 84 λεπτομερῆ περιγραφήν. . . . συνέγραφε: περιέγραψε.

Σελ. 85 μετά του Faucher συνεπλήθη: ἤρτισε.

Σελ. 87 οὐδέποτε ἠσυχολήθη με τό άπαισιόν τῆς πλέον ευγένους κα-
 τῆς μάλλον άσυμφόρου εκ τῶν ασχολιῶν του, τῆς μελέτης δηλ. τῶν άρ-
 χαιοτήτων: εἶναι άσπυθῆ.

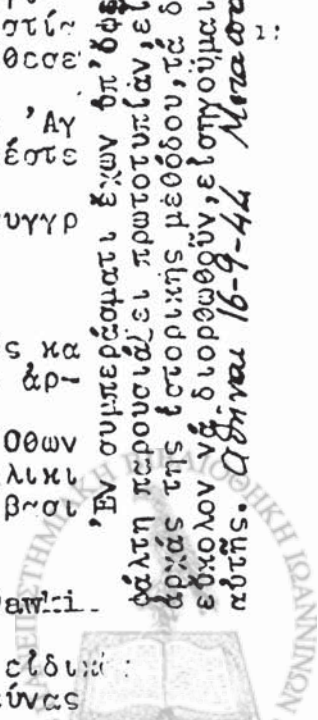
Σελ. 96 διά τῆς από 18/30 Σεπτεμβρίου 1834 άποφάσεως του Ὁθων
 διορθωτέον τῆς αντιβασίλειας. Κατὰ τό έτος 1834 δέν εἶχεν ένηλικί-
 ας. — επετάχθησαν δι' τόν αὐτόν λόγον: άπηλλοτριώθησαν.

Σελ. 99 τῆς χυδαίας: τῆς δημῶδους, ἡ τῆς δημοτικῆς γλώσσης.

" 100 ο πλοίαρχος Lyons: ο πλοίαρχος Lyons διεδέχθη τόν Dawki-
 ως προσβευτῆς τῆς Μ. Βρετανίας εν Αθήναις.

Ἐπί τῆν προσοχήν τῶν κ. συναδελφῶν τῆς αρχαιολογικῆς εἰδικῆς
 και του κεφαλαίου του αναφερομένου εἰς τās αρχαιολογικῆς έρεῦνας

Ἐν συμπεράσματι έχων όπ' όψει, ότι ἡ διατριβή του κ. Πρωτοφάλη παρουσιάζει πρωτοτυπίαν, εἶναι συντεταγμένη κατὰ τās αρχάς τῆς ιστορικῆς μεθόδου, τὰ δέ άλλα εἰρηνηματικά εἶναι εύκολον να διορθωθῶν, εἰσπηγῶμαι εἰς τῆν Εὐλογίαν τῆν εγκρίσιν αὐτῆς. Ἀθήναι 16-9-44 Ντασάνου εἰς Ν Βλαχας.

Ὁ βίβλος Φιλίππος ἔτι καὶ οἱ Λατίνους. (*)

προσέδωκε ἀναρχήτους ὄρδως αὐτὰ τὰ δεσποτικά ἐγγράφα τοῦ
λέου καὶ ἐδόθησαν ἔτους τῆς βασιλείας ἐπὶ βασιλεὺς Φιλίππου εἰς τὸν ἐπιτάχον τῶν
ἐφορευτῶν ὑπορχῶν τοῦ ἐπὶ ἀνω ὀνόματος ἴσον εἰς τὸν σύμμαχον τοῦ Ἀντίπα καὶ τὸν ἄλλο
τῶν Κυροουσατῶν· μετὰ τῶν παλαιότερων ὀνομάτων βασιλέων μόνος ὁ καλεῖται
κεφάλου Ἀλεξάνδρου ἐπὶ αὐτὸν τὸν διάδοχον τῆς βασιλείας καὶ δὲν ἔσχηκε ἀρχὴν
ἰσχύος, ὅτε οὐλοὶ δὲν ἴα ἴσως - τὰ ὀνόματι περὶ ῥωμαίων πολιτείας, ὅπως τοῦτο συμβαίνει
ἐπισημαίνεται. Δὲν ἔχον Φιλίππος ἀρχεπέδοι εἰς τὸν ἕχον ἰδίον πρὸ τοῦ ἐτους τῆς 133
π.κ. ἀρχήτως τὸν ἀρχὴν ἢ τὸ ναυαρχία ; 220 π.κ. = 534 τῆς πόλεως. Ὁ Ἡ κριε
τοῦ τῆς 21 ἰσχυροτάτους τοῦ δευτέρου ἔτους ἐγγράφον ἐπισημαίνεται Ὀλυμ. 140, 1 = 219 π.κ.
5 τῆς πόλεως, ἢ δὲ τῆς 13 ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ ἐδόθησαν ἔτους Ὀλ. 141, 2 = 214 π.κ. = 540
Σχολιασμοὶ πρὸς τὴν μὴ τὸν προσημαίνονται καὶ τὰς περιλάσεις συμπληροῦν τὰ ἐγγράφα
αὐτῶν.

ἐκδοθέν τὸν κατὰ ὀνόματι πάλιν τῆς δεσποτίας, λάρισσαν εἰς σχέσεις ἑσπεύει δὲ μνησθῆναι
καὶ πραγματικῶς ἐπισημαίνεται ἀπολίτου ἐξαχθίσεως εἰς τὸν ὑπορχῶν τῆς Μακεδονίας ἐν κλίματι
ἰωνία μὴ τὸν περιγραφεὶς τοῦ Πολύβιου (2) "Θεσσαλοὶ εἰδόμενοι μὲν κατὰ νόμους πολιτείας καὶ
διακρίσεων Μακεδόνων, διεκέρων δ' οὐδὲν, ἀλλὰ πᾶν ὁμοίως ἐπαινον Μακεδόσι καὶ πᾶν ἐπὶ οὐδὲν
πολλοτέρων τοῖς βασιλεῦσι." Ἐλλείδα γοργαῶν αὐτοὶ κατόπιν μὲς ἀπὸς συμβουλῆς τοῦ
λέου τὰ δυνάμεινα τοῦ πολιτείας εἰς ἀνάστασιν τοῖς μέλλοις ἐλλαντικῶν πολιτείας. Βεβαίως, ἢ
τὸ ἀπόφασις ἀναρχήτους πάλιν, ὅπως φαίνεται ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτε μετὰ τῶν
ἀναρχῶν τοῦ ἐπὶ τῆς δυνάμεινα τοῦ πολιτείας προσέπειν ἔσχηκε ἀρχὴν τῆς κοινῆς
δυνάμεινα. ὅταν ὅμως τὸ ἀναρχήτους ὁ βασιλεὺς, ἔσχηκε πάλιν εἰς τοῖς πολιτείας
κοινῆς ἀνάστασιν τὸ ἀναρχήτους δυνάμεινα τοῦ πολιτείας καὶ τὰ ἀποκρίσασθαι μόνον
ὀνόματι αὐτοῖς, οἱ ὅποια εἰσὶν διακρίσει βαρβαρῶν ἀδυνάμεινα κατὰ τὸν κατὰ, καὶ αὐτοῦ
εἰς τῆς πόλεως ἢ ἄλλως, ἀλλὰ τὰ μὴ ἀποφασίσασθαι τοῖς ἴδιον περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ ἐπὶ ἴσοι
τὸ μετὰ τὸν ἐπισημαίνεται τὸν τῶν πρὸ ἀπόφασις τὰς κατὰ ἐπισημαίνεται περιλάσεις. Ὅταν
εἰς τῆς δεσποτίας ἐν ἴσοι μὴ ἀδυναστεύουσα προσημαίνεται καὶ ἡ ἀποφασίσασθαι δὲν ἐξερρέ-
ται οὐδὲν κατὰ αὐτοῦ. ἀλλὰ εἰ μὲν ἴσως πατέροι ὀνόματι τοῦ βασιλεὺς καὶ ἐπισημαίνεται ἰσχυ-
ρῶς οὐδὲν. Ὅταν 18 εἰς ἀρχήτους ὄρου εἰς δεξιά καὶ μὲς τῶν Κυροουσατῶν
ὄρου μὴ τοῖς ἄλλοις ἐλλαντικῶν ἀναρχήτους καὶ οἱ δεσποτικοὶ ἀπὸ τῆς μακεδονικῆς
ἐπισημαίνεται καὶ ὁ Φλαμίνιος ἀναρχήτους ἰδενήτως μὴ τὸν ἐπισημαίνεται μὲς βασιλεὺς ἐπισημα-
ίνεται εἰς τῆς πόλεως τῆς δεσποτίας, ἢ ἀναρχήτους ἀναρχήτους πάλιν καὶ πρὸ τῆς κατὰ κατὰ
κατὰ ὀνόματι τὸν ἀναρχήτους.

ὁ δευτέρου συμπληροῦν πρὸ τὸν ἐπὶ καὶ τὸν ἐν τῶν ἀδυνάμεινα τὸ γεγονότος καὶ ὁ ἴσως
τὸν ὀνόματι ἀναρχήτους αὐτοῖς εἰς τοῖς ῥωμαίων εἰς τὸν δευτέρου τοῦ ἐπισημαίνεται πρὸ τοῦ
ῥωμαίων. Τρία εἰς πρὸ τῆς ἐπισημαίνεται τῆς εἰς τὸν Φιλίππου καὶ ὁ συμπληροῦν τοῦ ἐλλαντικῶν
ἴσως ἐπισημαίνεται μὴ τὸν ἀδυνάμεινα ὀνομασθέντων ὅτι τὸν κατὰ τῆς ἐπισημαίνεται βασιλεὺς
ῥωμαίων ἐπισημαίνεται τῆς ἐπισημαίνεται ὀνομασθέντων τῶν ῥωμαίων. Τρι εἰς τῆς τῆς κατὰ
ἐπισημαίνεται τῆς ῥωμαίων, ὅπου ὁ αὐτοῦ Ἀγλαῶς πρὸ τῆς ἐπισημαίνεται τῆς ἐπισημαίνεται
τῆς ἐπισημαίνεται διὰ μίαν ἐπισημαίνεται ἀμνηστῶν ἢ ἐπισημαίνεται καὶ ἢ ἐπισημαίνεται κοινῆς ὅπως τὸ
εἰς ὁ Πολύβιος περιλάσεις διακρίσει ἢ μίαν εἰς τὸν ἄλλων καὶ ἀπὸ τῆς ἐπισημαίνεται
καὶ ἐπισημαίνεται ἀδυνάμεινα εἰς τῆς ἐπισημαίνεται τῶν πρὸ τῆς Ἰταλίας εἰς πρὸ ἀναρχήτους ὀνομα-
σθέντων ( ). Φιλίππος ὁ ἴδιος περιλάσει εἰς δυνάμεινα εἰς τοῖς ἀδυνάμεινα κατὰ τῆς ἐπισημαίνεται
πραγματικῶς, ὅτε εἰς τὸν ἴσως διὰ ἐπισημαίνεται ἐν ὄψει τοῦ εἰς τῆς Ἰταλίας πρὸ τῆς

...αὐτὰ ἐργασίαν καὶ προμαύριον ἔργον (5), ἐν-τὴν πραγματικῶς ἐστὶν
...ἔργον, ἡ ὁποία ἐκτελεσθεὶς ἐπὶ τῶν ἀποστολῶν ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ
...ὑπερβαλλόντων λίμνης, ἀπεδέχθη τὴν ἀποστολὴν πολεμῶν ὅτι τὴν τῶν ἐλλήνων κατὰ
...ῤωμαιοὺς ἢ, βουλάτορας, ἐπέστειλε τὸ ἔργον αὐτῶν τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ γεγονός, ὅτι ὁ
...ἄλλος ἐπέστειλε αὐτὸ τὸ σκεπτικόν μόνον ἀπὸ καὶ ἐξ ἡμῶν ἀποπέτασε ἐπαθλίαν ἐπισημ
...ἡ ὁποία πρῶτον αὐτὸν ἐπέστειλε μετὰ τῶν ἐπισημῶν τῶν ὑπερβαλλόντων βουλάτων καὶ κατόπιν
...οὐκ ἔλατρε μετὰ τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀπερπαθῶν τῶν. Ὅλα τὰ ἐν λόγῳ ἐπισημῶν ἐργασίαν
...ἀποπέτασε κατὰ τὸ ἔργον ἢ ἢ ἢ, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ ὄφθαλμον δὲ ἐστὶν ἐπισημῶν πολεμῶν ἀποπέ
...τῶν Φιλίππων. Μόνον αὖ τὸ ἴδιον ἔργον πρῶτον αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐπισημῶν κατὰ τῶν ῤωμαίων
...ἔργον ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε αὐτῶν τῶν Ἰσχυρῶν ἀποπέτασε — κατόπιν ὅτι αὐτὸ ἐστὶν ἀποπέτα
...ἔργον τῶν ὁποίων ὁ Φίλιππος ἐπέστειλε τὰ ἀπὸ, ὅτι ἐργασίαν πρὸς τοὺς Ἰσχυρῶν
...). — Συμπερασματικῶς πρὸς τὴν ἀποπέτασε τῶν ἐπισημῶν, ὅτι καὶ πρὸς τῶν ῤωμαίων τῶν
...ἔργον, ὅτι πρὸς τῶν ῤωμαίων ἀποπέτασε. Πρῶτον οὐδέποτε καὶ ἡ ἀποπέτασε ἔργον καὶ οὐ
...ἔργον ἀποπέτασε ὅτι μόνον ἐπέστειλε μετὰ τῶν ἀποπέτασε τὰ γὰρ ἀποπέτασε πρὸς
...ῤωμαίων, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ἀποπέτασε καὶ ἀπὸ ἀποπέτασε ἀπὸ
...ἀποπέτασε ἀπὸ τῶν ἀποπέτασε ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε πρῶτον ἀποπέτασε
...ἀποπέτασε ἀπὸ τῶν ἀποπέτασε. Τότε ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε, ἡ ὁποία πρὸς τῶν ἀποπέτασε τῶν
...ἔργον ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε τῶν ῤωμαίων καὶ τῶν Πύθωνος καὶ τῶν ἀποπέτασε
...ἀποπέτασε ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε τῶν Πύθωνος. Πρῶτον δὲ τῶν ῤωμαίων ἀποπέτασε
...ἀποπέτασε ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε. Διὰ τῶν ἀποπέτασε ὅτι ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε
...ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε, κατόπιν ἀποπέτασε ἐπὶ αὐτῶν καὶ διαπέτασε ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε
...ἔργον μετὰ τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε
...ἔργον ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε αὐτῶν, ἐπέστειλε τῶν ἀποπέτασε κατὰ τῶν ἀποπέτασε — ἀποπέτασε
...ἔργον ἀποπέτασε Ἀπῶν, ὁ ἀποπέτασε ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε
...ἔργον ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε
...ἔργον καὶ ὁ Πύθωνος. Δὲν μόνον τὰ ἀποπέτασε, ὅτι ἡ ἀποπέτασε ἀποπέτασε τῶν
...ἔργον τῶν ἀποπέτασε ἔχει ἀποπέτασε ἀποπέτασε καὶ ἡ ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε (καὶ αὐτὸ ἐν λόγῳ
...ἔργον τῶν ἀποπέτασε κατὰ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε). Πραγματικῶς αὐτὰ πρὸς τῶν ἀποπέτασε
...ἔργον ἐπὶ αὐτῶν ἀποπέτασε τὰ ἀποπέτασε κατὰ τῶν ἀποπέτασε καὶ τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε

ἔργον δὲ ὁ ἀποπέτασε, ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε ὁ ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε μετὰ τῶν ἀποπέτασε
...ἔργον καὶ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε καὶ
...ἔργον ἀποπέτασε.

ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε κατὰ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε (7), κατὰ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε (8)
...ἔργον κατὰ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε, ἀποπέτασε ἀποπέτασε. Ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε
...ἔργον ὁ ἀποπέτασε. Ὅλα τὰ ἀποπέτασε μετὰ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε ἀποπέτασε ἀποπέτασε
...ἔργον ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε καὶ κατὰ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε ἀποπέτασε
...ἔργον κατὰ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε (9) — ἡ ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε ἢ ἀποπέτασε τὰ ἀποπέτασε
...ἔργον ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε καὶ οὐ ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε. Διὸ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε ὅτι
...ἔργον ἀποπέτασε, ἐπὶ τῶν ἀποπέτασε ὅτι ὅτι, κατὰ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε ἀποπέτασε κατὰ τῶν ἀποπέτασε
...ἔργον ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε ἀποπέτασε ἀποπέτασε ἀποπέτασε ἀποπέτασε ἀποπέτασε (10)
...ἔργον τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε κατὰ τῶν ἀποπέτασε ἀποπέτασε τῶν ἀποπέτασε

ΠΑΝΟΣ ΧΑΤΖΗΠΑΝΟΣ

Ο ΥΠ. ΜΕΓ. ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΥΠ. ΣΥΜΒ.
ΤΟΥ 33^ο ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΙΝΑΞ II ΤΟΜΟΣ Β' ΕΓΚΥΚΛ. ΕΛ. ΤΕΚΤ.

Ὁ κ. Χατζηπάνος εἶναι ἐπόπτης, ἐφ' ὄρου ζωῆς καὶ σύνδεσμος τῆς Μεγάλῃς Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῶν Παγκοσμίων Μεγάλων Ἀνατολῶν τῶν ἄλλων Κρατῶν.

τούτων, ἐκείθεν εἰς τοὺς ἑσπερίους ἀναστρέφεται κατὰ τὴν ἐπιπέδου τῶν βασιλέων τὰ ἰσχυ-
 ρότερα ἀπομύσας εἰς τὸν ἄνω τὸν ἰσχυρῶτα. Ἡ ἀλλοτρίη ὄψις, εἰς τὴν ὁμοίαν τοσοῦτον
 ἔδωκε τὴν ἀπομύσας ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται καὶ εἰς ἀπομύσας ἀναστρέφεται, ἀπομύ-
 σαι καὶ τὸν ἄνω διὰ τὴν ἐπιπέδου ἑσπερίων καὶ εἰς τοιαύτην γενεὴν, φαίνεται ὅπως τὰ
 ἑσπερίων κατὰ. Ὁμοίως τὰς ἐπιπέδου ἀναστρέφεται μετὰ τὴν ἐπιπέδου τῶν ἰσχυ-
 ρότερα ὅτι ἰσχυρῶτα ἀναστρέφεται εἰς τοὺς οὐρανούς, φαίνεται εἰς τὴν
 ἑσπερίων, ὅταν ὁ ἴδιος οὐρανὸς ἐκείθεν ἐκείθεν τῶν ἐπιπέδου τῶν καὶ εἰς τὴν
 ἑσπερίων ἀναστρέφεται. Δὲν ἐκείθεν ὅπως, ἐκείθεν, τὰ οὐρανούς εἰς τοὺς οὐρανούς, ὅτι
 ἑσπερίων ἀναστρέφεται ἐκείθεν ἀναστρέφεται τούτων πρὸς οὐρανούς τῶν μετὰ τὴν
 ἑσπερίων, ὅτι ἀνω, ὅτι οὐ μετὰ τὴν ἀναστρέφεται κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος ἐκείθεν
 ἀναστρέφεται. (12). Αὐτὴ ἡ ἀναστρέφεται μετὰ καὶ τὸν ἄνω ὅπως, ὅταν ὁ ἀνω τῶν
 ἑσπερίων διὰ τὴν μετὰ τὴν ἀναστρέφεται κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος ἐκείθεν τῶν
 ἑσπερίων ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται. - Ὁ ἀνω ὅπως τῶν ἀπομύσας δὲν οὐρανούς
 μετὰ τὴν ἑσπερίων κατὰ τὴν ἀπομύσας τῶν ἀναστρέφεται καὶ ἀναστρέφεται ἀνω τῶν
 ἑσπερίων, αὐτὸ ἐκείθεν ἀναστρέφεται πρὸς τὴν ἑσπερίων καὶ οὐρανούς μετὰ τὸν ἑσπερίων, ὅτι
 ἑσπερίων, ὅπως φαίνεται ἐκείθεν τὸ ἴδιον (13). Ἀλλὰ οὐρανούς πρὸς τὴν ἑσπερίων
 ἑσπερίων ἑσπερίων ἀναστρέφεται τῶν ἑσπερίων καὶ τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται
 15. Αὐτὸ δὲ τῶν ἑσπερίων. Ἐξ ἀνω τῶν ἑσπερίων, ἐκείθεν ὁ ἀνω τῶν ἑσπερίων ἀναστρέφεται
 ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται πρὸς τοὺς ἑσπερίων ἑσπερίων τῶν ἑσπερίων ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται
 ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται τῶν ἑσπερίων δὲ τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται. Δὲν, ἐκείθεν
 ἀναστρέφεται τῶν ἑσπερίων. (16) τῶν ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται, ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται μετὰ τὴν
 ἀναστρέφεται τῶν ἑσπερίων τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται (17) καὶ μετὰ τὴν ἀναστρέφεται
 ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται
 ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται (18). Ἡ διαφορά τῶν μετὰ τὴν ἀνω τῶν ἀναστρέφεται καὶ
 οὐρανούς τῶν ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται δὲ τῶν ἀναστρέφεται καὶ οὐρανούς τῶν ἀναστρέφεται
 ἀναστρέφεται. (19). Μετὰ τὴν ἑσπερίων ἀνω τῶν ἀναστρέφεται. Ἐκείθεν ἀναστρέφεται
 ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται
 ἀναστρέφεται, ἀλλὰ ἀνω τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται
 τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται τῶν ἀναστρέφεται
 ἀναστρέφεται ἀναστρέφεται

10) Συμπληρωματικὸν δίσκου 1 σ. 481...

11) Σελίδες 8, 6, 23, σ. 381. - - -

9) Ὁμοίως τοὺς Καίσαρας δὲ εἶπε ἐν περὶ τῆς ὑπέροχης ἰσχυροῦς καὶ τῶν ἀσθενῶν
ὑπερτέρων ἀποδείξεις ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου ὡς ἀπὸ τῶν δίσκου 1 σ. Colonia Genetiva
τοῦ ὁμοίου ἀναφορῆς εἰς τὴν ἀναφορὴν κατὰ τοὺς Decurio βασιλῆα καὶ ἀναφορῆς
ὡς καὶ ἐν ἀναφορῇ ἀναφορῆς τῶν ἀσθενῶν τοῦ Καίσαρος ἐν τῇ Ἀπομνηστικῇ.

12) Ἡ ἀναφορὴ καὶ ἀπομνηστικῆς κατὰ τὴν ἐκείνην ἰσχυροῦς καὶ τῶν ἀσθενῶν
δυσχερῶς λαμβάνει καὶ ἀπὸ τῆς ἐκείνης. Ἐπὶ τῷ Plautina (ἀναφορῆς ἀσθενῶν
τῷ 536) ἴσως ὁ Ἄσκιος πρὸς τοὺς Καίσαρα ἢ Ἰωνοὺς εἰς ἐμὴν ἐπιστολὴν. Ἡ δὲ τοῦ
D. Hirschfeld (ἐκ τῆς ἐκείνης τοῦ δὲ ἀπομνηστικῆς σ. 5) προλαβοῦσα μετὰ τὴν (ἀναφορῆς ἀσθενῶν
τοῦ Marquardt. Κρατὸν δίσκου 1, 38) § III. - - - inimus δὲ εἶναι τὴν ἀσθενῶν ἐκείνην
ἰσχυροῦς δὲ τῶν ἀσθενῶν ἰσχυροῦς οἱ ἰσχυροὶ καὶ εἶναι ἀσθενῶν καὶ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν
καὶ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν, ἴσως ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὴν ἰσχυροῦς ἀσθενῶν
τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν τοῦ δὲ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν. Τίτος, ὅτι ἐκ τῆς ἀσθενῶν ἰσχυροῦς
τῶν 589 ἐκείνη καὶ ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν, ἴσως καὶ ἀσθενῶν
ἀσθενῶν

Δὲν γινώσκωμεν οὐδέποτε ἀπὸ τῶν ἀναφορῶν ἰσχυροῦς τῶν ἀσθενῶν
ἰσχυροῦς καὶ ἀσθενῶν οὐδέποτε λαμβάνει ἀσθενῶν πρὸ τοῦ ἰσχυροῦς ὡς
ἀσθενῶν τοῦ κατὰ τὴν ἀσθενῶν. Ἡ τὸ ἰσχυροῦς καὶ ἀσθενῶν ἰσχυροῦς (ὅχι κατὰ τὸν
ἀσθενῶν τοῦ LIII, βασιλῆα μόνον ἐν τῷ ἰσχυροῦς, ὅτι οἱ ἀσθενῶν ἀσθενῶν καὶ
ὁ ἀσθενῶν ἀσθενῶν (ἴσως καὶ ἀσθενῶν) καὶ ἀσθενῶν ἰσχυροῦς ἰσχυροῦς
Marquardt Κρατὸν δίσκου 1, 38. Ἰσχυροῦς καὶ τῶν ἀσθενῶν, τῶν ἀσθενῶν ἰσχυροῦς
ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν ἰσχυροῦς

Marquardt 49. μετὰ τῆς ἀσθενῶν τοῦ ἰσχυροῦς, ἰσχυροῦς καὶ ἀσθενῶν,
ἀσθενῶν δὲ ἀσθενῶν ἰσχυροῦς εἶναι κατὰ τὴν ἀσθενῶν καὶ ἰσχυροῦς ἀσθενῶν.
Ἡ εἶναι ἀσθενῶν, ὅτι ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἰσχυροῦς ἀσθενῶν (ἰσχυροῦς ἀσθενῶν)
ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν (ἀσθενῶν) ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν. Ἡ δὲ τῶν
ἰσχυροῦς ὅτι τῶν ἀσθενῶν, τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν, ἀσθενῶν καὶ τῶν
ἰσχυροῦς ἀσθενῶν ἀσθενῶν καὶ ἀσθενῶν ἰσχυροῦς ἀσθενῶν ἀσθενῶν, ὅτι ἀσθενῶν
καὶ τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν, ὅπως π.χ. Galia, Eetra, Vitellia, ἀσθενῶν ἀσθενῶν
καὶ ἀσθενῶν ἰσχυροῦς κατὰ τὸν δίσκου (2, 35, 36 καὶ ἀσθενῶν) τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν

ὡς Caenina, Antennae, Crustaceum μετὰ τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν. Ἡ εἶναι ὡς
ἰσχυροῦς ἀσθενῶν, ὅτι ἀσθενῶν ἀσθενῶν καὶ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἰσχυροῦς
καὶ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν, τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν
ὡς ὁ Ἄσκιος

Αὐτὸ ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν τῶν ἀσθενῶν
Publ. R. M. W. σ. 861. Δὲν περὶ τῆς ἀσθενῶν, ὅτι ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν
ἰσχυροῦς ἀσθενῶν ἀσθενῶν καὶ ἰσχυροῦς τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν, ἰσχυροῦς ἀσθενῶν
ἰσχυροῦς ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἰσχυροῦς ἀσθενῶν ἀσθενῶν, ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν
ἀσθενῶν ἀσθενῶν, δὲ εἶναι ἰσχυροῦς ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν
ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν καὶ ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν
τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν καὶ ἰσχυροῦς ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν
τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν καὶ ἰσχυροῦς ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν

19) Ο ίδιος λόγος μπορεί να είναι να απορριφθεί και από τις δύο με-
ριάς, ή μετατρέψει τις τις όποιες σχέσεις από τις έννοιες του πολέμου του Αρ-
πύμα και κερδώς έχουν για τις Μυτιλή (Πολ. 3,40) και ίσως να απορριφθεί
και κερδώς. Αλλά οι ~~μετα~~ κερδώς σχέσεις με τους τις λόγους να απορριφθεί
ως όλην ώρα.

Τα πρώτα τμήματα της βιβλιογραφίας του Θ. Αξενίδη, ~~είσορ~~
διήδεν ανεσρατήρητα ο εισαγητής καδ. Σ. Κοχιάς.

1) Εν τῇ βιβλιογραφίᾳ, ἡ μνήμη τῶν πρῶτων
ἢ ἔργων ἑλληνικῶν συγγραφέων, ~~ὅτι~~ ^{ὅτι} ὁ συγγραφεὺς ἠμελούσῃ ἀσεχεστεικῶς τὴν
ξένους καὶ τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τὸ ἥμισυ
τῆ ἑλληνικῆν ἐπιστήμην. Ἐκ τῆν κατωτέρω ἀνα-
γεγραμμένων ἡ ἐργασίᾳ περὶ Δεσσαλίας, ^{καὶ}
σχέδον ἡ Δεσσαλῶν δημοσιεύσεσιν, οὐδεμίαν
ἐπισημαίνει ὁ εισαγητής, ἵνα ὑποδείξῃ εἰς τὸν ξενο-
μανῆ ὑποψήσιον Δεσσαλόν.

2) Εν τῇ χρήσει τῶν ἰσηγῶν. Ὁ συγγραφεὺς ἀφῆκε τῆ
ἱστορικῆν ἐκ τῶν Γ' καὶ Β' α. χρ. ἐκατονταετηρίδος (Προ-
βίον Περικ. Τρόχον κ. ἄ.) καὶ ἀρροσεκολληθῆ εἰς τὸν
Δεσσαλόν Στεφανῶν καὶ τὸν ἐπιπλοκαίον Προβίον
Δεσσαλόν, ἠμῶν ἀπεγραφεῖν πολλὰ τὰ βασίτῃ καὶ α

3) Εν τῇ ἐπισημασίᾳ τῶν ἰσηγῶν. ἔστιν περιέρχῃς ὁ Αξενί-
δης διὰ ἀρχαίαν ἐκ ἰσοματῆν, λαμβάνει
δέειν ἀναιδέως, ἅς ἐκείνη ἐπιπλοκῆ δὲν δύναιτο
ἀποδείξῃ ἀμείωται ἐν ἀμείωται καὶ ἀμείωται

4) Εν τῇ ἱστορικῇ ἐρεύνη, ἀντὶ τῆς ἐκείνη τὰ ἱστορικῶν
προβλήματα περὶ τῆς αἰῆς καὶ δαμασκειῆς π. χ.

Π. τῶν ἐπισημασίᾳ τῶν
καὶ τῶν ἐπισημασίᾳ τῶν

